

BD
P

PETER CHEYNEY

CE LE PASĂ DAMELOR!

Faceți cinste cu-o cafea?

PayPal

VĂ MULȚUMESC!!!

ALTE CĂRȚI GRATUITE
GĂSIȚI [AICI](#)

Contact:
blu.duaine@gmail.com

Colecția Enigma

Peter Cheyney

CE LE PASĂ DAMELOR!

DAMES DON'T CARE!

Prima ediție UK: © 1937, Collins, London

Prima ediție USA: © 1937, Coward McCann, New York

Ediția electronică reproduce
textul integral al romanului apărut la

Editura UNIVERS

București, 1969

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

UUID: *c9ba88f1-b92d-4678-9645-34fb1698dc8b*
Data versiunii curente: 10-03-2021

© BLU DUAINÉ PRESS, 2020

CUPRINS

- I. Sagers iese din scenă
- II. Faptele
- III. Henrietta
- IV. Portretul unui detectiv
- V. Chestii simple
- VI. Chestii muierești
- VII. Chestii cu greșeli
- VIII. Una tare
- IX. Hei, Paulette!
- X. Chestii mexicane
- XI. Arestarea nr. 1
- XII. Baliverne pentru doi
- XIII. Duet pentru tâlhari
- XIV. Adevărul iese la lumină
- XV. Crepusculul escrocilor

I. SAGERS IESE DIN SCENĂ

Ce zăduf!

N-am fost niciodată în iad, da' pot să bag mîna-n foc că nu poa' să fie mai cald ca-n deșertul ăsta californian în iulie.

Tocmai trec de Indio și cre' că voi vedea curînd luminile din Palm Springs. Gonesc tare – acul bate o sută treizeci la oră. De nu era așa cald ar fi fost o seară grozavă. Da' parcă nu-i aer destul. Și-a fost un pui de furtună de nisip azi după-masă, care m-a prins dormind, de mi s-a lipit o bucată din deșertu' Mojave, sau cum l-or fi numind, drept în fundu' gîtului.

Da' de „Cactus Lizzie” ați auzit vreodată? Ei bine, i-un cîntec despre dama asta și tocmai îl fredonez. Nu c-aș avea cine știe ce voce, fiin'că n-am. Da-s unu' dintr-ăia care-am avut totdeauna sentimentu' că dacă mama Caution reușea să-mi dea viață cu niște corzi vocale mai de soi, ș-o mutră de seamăna mai puțin cu coasta din Santo Domingo, cre' că toate frumusețile-ar fi stat la coadă să-l audă pe Lemmy gîngurind cîteva numere de swing de se-ndoaie mapamondul.

Da' să ne-ntoarcem la „Cactus Lizzie”. Tre' să vă spun că dama asta-i dintr-un cîntec; și nu știu de ce da' cîntecul ăsta-mi zumzăie-n cap în tact cu zgomotu' mașinii L-am învățat de la un cowboy din Sonora acu' doi ani, pe vremea cînd l-am băgat la zdup pe Yelltz pentru răpire și omor. Tot ce-avea cowboyul ăsta era o chitară, o voce groasă de fumător, ș-o puicuță mexicană care-l învîrtea pe degete. Obișnuia să-l cînte într-una, că pîn-la urmă te săturai, și unu' care ți-ar fi citit condamnarea la moarte ți s-ar fi

părut o binecuvîntare, într-atît te-ai fi simţit de uşurat. În fine...
sună cam așa...

*„Trăind în deșert... cîntă cowboy,
Călare prin pustiu... Iubirea-i tristă și ciudată...
Zi-i din banjo... cîntă cowboy,
Iubita ți-e pe jar și turma de rîie e mîncată.

Ah, Cactus Lizzie... plîngi cowboy
Eu am iubit-o și ei nu i-a păsat
Cactus Lizzie... mi-ai luat mințile,
Oh, ascultă-mi durerea... dar... ce le pasă damelor!”*

Ăsta-i cîntecu’ pe care-l cînt, și-i unu’ din ritmurile alea
de care nu poți scăpa – știți, unu’ d-alea...

Șoseaua se-ndreaptă și-ncep să se zărească în depărtare
luminile din Palm Springs. Așa-mi dau seama că Palm Springs
e unu’ din orășelele alea grozave de deșert. Poți găsi acolo tot ce
vrei – un colier de diamante de la un bijutier de mare clasă, par-
fum de cincizeci de dolari sticla – sau una la scăfîrlie c-o sticlă
de whisky într-unu’ din birturile de la margiea drumului, genul
ăla de tavernă unde nu pierzi timpu’ fin’că-ți pierzi și reputația și
izmenele în același timp.

Tocmai intru în oraș și mă cam cuprinde oboseala. Da’
parcă vă ziceam de „Cactus Lizzie,” nu? Ei bine, io cre’ că mișună
o mulțime de dame de felu’ lui „Cactus Lizzie”. De păienjeni le e
frică, da’ bagă cuțitu-n amant cu aceeași ușurință cu care comandă
o înghețată cu ciocolată. Așa-s damele, da’ cre’ că știți din proprie
experiență.

Cît despre mine, mie-mi plac grozav damele! Au ceva
fascinant în ele. Au ritm. Au tehnică – și încă cum!

Aproape c-am ieșit din Palm Springs. Mai încolo, pe
dreapta, se vede lumină ș-o firmă de neon. Pe firmă scrie „CRENVU-
RȘTI CALZI” și decid pe loc că ăsta-i locu’ pe care-l caut. Încetinesc.

Cînd ies din mașină simt că-s înțepenit ca un cadavru. Păi cum nu?! Am tras de volan zece ore-n șir.

O iau ușurel către spelunca asta și arunc o privire prin fereastră. E unu' din bufetele-alea pe cînste. Totu-i plăcut și curat, ș-o pereche de puicuțe servesc în spatele tejghelei. Niște fetețe pe cînste. Una-i o roșcovană cu niște ochi care-o să-l bage în belea pe unu' odată și-odată, iar cealaltă are o siluetă care mă face să tînjesc după o vacanță. Mai sînt vreo două mese risipite prin local și nu-i nimeni înăuntru, afară de fete și de un tip care șade la o masă înfulecînd crenvurști, tot aruncînd priviri păcătoase blondei bine-făcute.

Mă uit la ceas. E doișpe jumate noaptea. Îmi aranjez rapid boru' pălăriei și intru.

— Bună, frumoaso, îi spun roșcovanei. Am auzit că m-ai chemat la un crenvurșt ș-o ceașcă de cafea, d-aia cu frișcă multă! Știi...? Maică-mea susține c-ar trebui să mai cresc un pic.

O văd că zîmbește către cealaltă puicuță.

— Ia vezi, Alice, începe ea la șmecherie. A venit Clark Gable.

Și-și face de lucru la mașina de cafea.

— N-aș prea crede, răspunde blonda. Mie-mi pare că-i Spencer Tracy. Are alura aia de care vorbește toată lumea... Da' un' s-o fi ascuns pîn-acu', soro?

— Ușor-ușor fetelor, nu-i cazu' să vă certați! le zic. Dacă lipsea una dintre voi, mă dădeam tare la ailaltă. Da' așa formați o pereche tare dulce împreună și vă anulați, ca să zic așa, una pe alta – și nu uitați de muștar, da' *fără* ceapă.

— Ai pe vreuna? mă-ntreabă roșcovana.

— Aș, zic, slabe speranțe. Numai că nu mănînc niciodată ceapă. E periculos. Nu ști niciodată ce-o să se-ntîmple. Am cunoscut odată un tip care-a mîncat crenvurști cu ceapă și n-a trecut o oră, că tipa cu care-ncerca să se cupleze a și sunat la Departamentul Apărării să i se dea o mască de gaze.

Îmi împinge haleala peste tejghea.

— Ești nou prin zonă, spune ea.

Arată oarecum îmblînzită.

— Mda, zic. Vin de la Magdalena, din Mexic. Îl caut pe-un amic de-al meu, un tip de-l cheamă Sagers – Jeremy Sagers. I-a lăsat unu' din Arispe niște gologani și cre' că l-ar interesa. L-ai văzut cumva?

— Nostimă chestie, zice roșcovana. Cred că-l știm pe Sagers ăsta. Îl văd mereu în vorbă cu Annie Crenvurșt și cre' că drăgălașa l-a plasat la una din speluncile pe unde s-adapă – un local d-alea de soi de care găsești prin deșertul ăsta.

— Sînt și p-aici din astea? mă lansez. Mă da' grozav oraș mai e și ăsta!

— Păi cum nu? spune ea. Nu ne lipsește nimic p-aici. Acu' că te-avem și pe tine, sîntem gata pentru marea aventură!

— Ți-ar conveni, scumpo, îi răspund prompt. Da' ia zi, cine mai e și Annie Crenvurșt asta?

— E o figură, spune blondina. Pe la șase începe să tragă cîte-un Martini dublu, unu după altu', și pe la miezul nopții o culegi de pe jos. Atunci aterizează aici să-și ia o-ncărcătură de crenvurști. Zice c-ajută s-absoarbă otrava ș-o-mpiedică să vadă cowboy chipeși acolo unde nu-i nici unu'. Așa s-a ales cu porecla.

Apoi, în surdină:

— Gura, c-a venit, șoptește.

Mă răsucesc.

O damă tocmai își făcuse apariția, și aveai cu siguranță la ce să te uiți. Era-mbrăcată c-un fel de bluză tricotată ș-o pereche de pantaloni scurți, albaștri, de drumetrie. În picioare avea un soi de încălțări de se poartă prin deșert, din alea cu tălpi cu striuri, de l-ar fi ținut pe orice om normal vreo trei ani. Da' dracu știe cum, părea că are clasă... știți voi ce vreau să spun.

Se-ndreaptă către o masă și se așază cu greu. În spațele tejghelei fetele își făceau de lucru. Au pregătit o farfurie de

crenvurști și-o ceașcă mare de cafea. Le iau pe toate, le duc și le așez pe masă în fața damei.

Ea mă măsoară cu privirea.

— Și tu cine mai ești? zice ea.

— Eu... un adorator al zînelor, îi răspund. Ascultați doamnă, încep eu, pînă să nu-mi trîntească vreo vorbă. Poate că mă puteți ajuta. Fetele d-aici îmi spun că i-ați găsit o slujbă unui tip pe care-l caut – un băiat pe care-l cheamă Jeremy Sagers. Am ceva vești bune pentru băiatu’ ăsta – i-a lăsat un păpălău niște gologani.

Se ia la trîntă cu un crenvurșt.

— L-am băgat la hotelul Miranda House, zice, da’ era atît de puturos că l-au pus pe liber. După aia și-a găsit ceva singur. Lucrează la o speluncă, departe, în deșert – *hacienda*^[1] Altmira – și-n ce mă privește, n-are decît să rămînă acolo.

O podidesc lacrimile. Dama asta-i plină de zeamă ca o prună coaptă.

— Liniștește-te, îi zic. Și zi-mi pe unde vine Altmira asta. Coboară pe pămînt.

— Traversează orașu’ și ține-o tot înainte, zice, și cînd ai ieșit pe partea ailaltă, o iei la dreapta, pe la benzinărie, pe drumu’ care intră-n deșert. Mai mergi ceva și – după ce-ai făcut vreo cincizeci de kilometri și drumu’ se cam subțiază – ai s-o vezi mai încolo pe dreapta. Numai că-n locul tău mi-aș lăsa carnetu’ de cecuri acasă. Ția’s cam ciudați p-acolo...

Îi mulțumesc din plin. Îi plătesc roșcovanei și-o șterg.

Gonesc cît mă țin anvelopele. Încet-încet pătrund în deșert. Las în urmă fel de fel de așezări, hanuri și vreo două *ranch-uri*^[2]. Nu trece mult timp și-ncep să se rărească, și puțin după asta nu mai e nimic, decît coline și copaci din ăia de deșert, șosea și cactuși. Kilometrajul arată c-am făcut vreo douăzeci, și-ncep să fredonez „Cactus Lizzie” iarăși, fin’că am impresia că – de cîte ori cînt cîntecul ăsta – parcă gonesc mai tare.

[1] Conac (*sp.*)(*n. t.*)

[2] Ferme sau crescătorii de vite (*n. t.*)

Îmi zburdă gândurile... Mă tot întreb cum o mai duce tipul ăsta, Sagers, și dacă găsește viața interesantă prin locurile astea. Mă preocupă oarecum. Altfel, e băiat tînăr...

Apoi văd spelunca. Șoseaua se îngustează, e bună încă dar are cîteva gloduri. Se curbează către dreapta, și-nlăuntru' curbei, înfiptă drept în mijlocul unei movile dezolante, e conacul Altmira. E-o clădire obișnuită, din *adobe*[3], înconjurată de-o verandă ten-cuită, c-o fațadă decorată și cîțiva cactuși ornamentali pe ici, pe colo. Cîteva neoane atîrnă deasupra intrării, și – pe măsură ce mă apropii – se-aude o melodie languroasă. Niște tipi cîntă la chitare și chiar cîntă bine.

Găsesc un loc pentru mașină și-o las acolo. Cînd spun c-am găsit un loc, vreau să zic c-am lăsat-o într-o parte, în umbra unui perete din cărămizi de pămînt, ca să pot pune mîna pe ea repede în caz c-am nevoie s-o șterg repede de-aici. Au mai fost cazuri cînd am vrut să mă evaporiez pronto dintr-un loc, și-ntotdeauna am constatat că n-are rost să-ți lași mașina în fața intrării, unde orice tip poate să-ți înfigă cuțitu-n cauciucuri.

Intru pe ușa din față. Casa e clădită-n stil mexican și are un fel de coridor c-o perdea la capăt. Sunetu' chitarelor vine din cealaltă parte a perdelei. O iau de-a lungu' coridorului, trag perdeaua și mă strecor 'năuntru.

Sînt surprins. Localu-i mai arătos decît credeam. E o-n-căpere mare, cu pereți din *adobe* și dușumeaua de lemn. Drept în fața mea-i un bar și, pe lîngă el, niște trepte de piatră suie pe lîngă perete, întorc la stînga spre o cameră aflată între etaje, și-apoi cotesc la dreapta ș-ajung la un balcon de lemn care înconjoară salonu', cu excepția laturii de la stînga mea, unde sînt ferestre mari cu plasă, de la tavan pîn' la podea. Mese sînt berechet, așezate peste tot, împestritate de clienți.

În mijlocul meselor e încropit un ring de dans, dat la rin-dea și lustruit, și-n ring – dansînd un tangou pasionat c-o femeie

[3] Cărămizi de pămînt (*n. t.*)

care-ar fi putut să-i fie mamă – unu’ care pare să fie cel mai drăguț gigolo din deșertu’ ăsta.

E-nalt, subțire și suplu și poartă o pereche de pantaloni mexicani, strînși pe picior, o cămașă de mătase, și are-un zîmbet neghiob, ș-o dansează pe dama aia ca și cum ar fi preferat să flirteze c-un șarpe cu clopoței. Orchestra – patru tipi în *chaps*[4] pe-o mică platformă-n stînga barului – atacă un strașnic un ritm spaniol. Alți patru sau cinci tipi stau proțăpiți în juru’ barului. Majoritatea poartă *chaps* sau pantaloni mexicani, și cre’ că-s de pe la *ranch*-urile pe care le-am întîlnit venind încoa.

De deasupra mea, dintr-o cameră ce am impresia că dă pe balcon, se aud multe rîsete și zumzet de conversații. Mai încolo – în stînga, la o masă lîngă ferestre – trei tipi, care par să fie mexicani, stau de vorbă la o *tequila*[5]. În dreapta e o masă de băieți mai spălați, îmbrăcați în smokinguri, cu cîteva dame pline de bijuterii super. Și – cum n-am observat mașini parcate-n juru’ localului – cred că trebuie să fie un garaj de cealaltă parte a casei, pe care nu l-am putut vedea.

Cînd intru, indivizii de la bar mă măsoară cu privirea ș-apoi își văd mai departe de bancuri cu puicuța cît o musculiță ce servește la bar.

Mi-aleg o masă la marginea ringului de dans și iau loc. Nu trece mult și vine unu’ care parcă o să-și dea sufletu’ dintr-o clipă-n alta de slăbănog ce e, și mă întreabă ce doresc. Comand niște ouă cu șuncă ș-o cantitate respectabilă de whisky, și individul o ia din loc. Mă delectez, apoi, privind la tipu’ din ring care-și continuă numărul.

Continuă să-mpingă de zor dama-n juru’ ringului și, fiindcă veni vorba, băieții ce cîntă la chitare parcă rîd în sinea lor pe socoteala lui. Poate-or fi crezînd că tipul o ia de fraieră și trebuie să recunosc că se poartă, nici vorbă, ca un partener de dans tocmit.

[4] Pantaloni de piele fără șezut purtați de cowboy peste pantalonii de zi-cu-zi, pentru a le proteja picioarele (*n. t.*)

[5] Un fel de rachiu mexican, făcut din plantă de agave (*n. t.*)

Cînd ajung în dreptu' meu, o întoarce-n așa fel ca să mă poată privi, schițează un zîmbet de parcă și-ar cere scuze, și-mi face cu ochiu'.

După un timp băieții se lasă de cîntat și perechea se duce la o masă unde văd că-i o sticlă de șampanie. Un minut mai tîrziu, un tip îmbrăcat într-un smoking impecabil și cămașă de mătase, iese din camera de la mezanin. Mă vede, schițează un fel de zîmbet, coboară-n grabă scările și se-ndreaptă către mine.

— Seara bună, *señor*, zice. Encantado se vă urez bien venido la Altmira. Sper che aveți todo che doriți.

Zîmbesc.

— Și io sper, îi răspund. Apoi îmi țin gura.

— Sinteți în vecinătate de mult timp? mă întreabă. Nu cre' se va fi văzut al'dat'. Vedeți, *señor*, aveți mare noroc che ne-ați gasit deschis așa tîrziu – e aproape trei – dar en esta noapte, como se vede, avem o mica petrecere. Sper se ve mai vedem.

Tipu' pe post de chelner se-ntoarce cu whiskyul. Îmi torn o porție zdravănă și-i pasez sticla individului.

— Ia o dușcă, îi spun. Cu cine am plăcerea?

Zîmbește și refuză băutura c-o mișcare a mîinii.

— Sint Periera, zice. Conduc localu'. E un local muy bueno, cuando encepi să-l cunoce.

— Grozav, îi spun. O să mă-nvîrt prin împrejurimi, continui, așa c-o să mă mai vezi.

Zîmbește și-o ia din loc.

După un timp vine și chelneru' cu ouăle cu șuncă, și m-apuc să mănînc. Mai tîrziu încep iarăși băieții cu chitarele să cînte și, cît ai zice pește, tipu' pe post de gigolo se ridică și-ncepe să se învîrtă cu dama pe parchet. Cucoana asta coaptă e-atît de moartă dup-o rumbă-ndrăcită, încît ai impresia c-o să-și plesnească rochia dintr-o clipă-n alta.

Cum se-ndreaptă legănîndu-se către mine, trag repede o dușcă de whisky și mă prefac că sînt puțin cam amețit. Cînd ajung în dreptu' meu, ridic privirea către tip și rînjesc. Îmi răspunde și el la fel.

— Ce mai faci, *fetițo*? îi zic, tare și apăsător.

Ai fi putut s-auzi cum cade-un ac. Grupu' din dreapta se oprește din băut, iar indivizii de la bar se răsucesc către noi. Găliganu' lasă dansu' și conduce dama-napoi la masă, apoi se-ndreaptă nonșalant către mine.

— Și cum ziceai? mă-ntreabă.

— Te-ntrebam ce mai faci, *fetițo*? îi răspund.

Tipu' ăsta-i rapid. Face-un pas înainte și, când dau să mă ridic, îmi trage una-n picioare din laterală și-n același timp mă pocnește drept în nas. Cad ca un burduf, da' nici io nu's prea moale și mă lansez spre el să i-o plătesc. Plasez rapid un upercut pe care-l evită printr-o fandare laterală și, când încerc o directă, o blochează fără probleme. Îl agăț de cămașă și-l trag către mine, da'mi pune o piedică-n stil de foarfecă japoneză și iar ne prăbușim. Formația a-nctat să cînte și-n timp ce cad, îl văd pe Periera că se apropie.

Cînd încerc să mă ridic, fătălăul mă culcă iar. Cînd reușesc în final să stau pe două picioare, nu arăt prea grozav.

Stau așa clătinîndu-mă un pic, ca și cum aș fi amețit de băutură, și trag un sughiț așa, ca să fiu și mai convingător.

Periera se oprește, zîmbindu-mi.

— *Señor*, zice. Me pare rau che faceți necazuri la oameni din serviciul meu. Va rog se n-o mai faceți. Dacă sînteți lovit, me pare rau.

Începe să-mi scuture haina prin părțile prăfuite.

Fătălăul s-a-napoiat la dama de la masa lui. Mă uit pieziș către el.

— Vă rog se no encepeți iară, *señor*, zice Periera. Nu ne plac escandalurile aicea.

Mă prăbușesc în scaun.

— Cred c-ai dreptate-n ce spui, îi zic. Am băut cam mult înainte de-a veni-ncoa, ș-oricum avea dreptate să mi-o tragă. S-ar părea că nu-i chiar așa de fătălăul cum arată, continui eu.

Zîmbește.

— Ascultă, Periera, îi zic, du-te la tipul ăla și spune-i că-mi pare rău și c-aș vrea să vină să bem un pahar împreună, ca să nu fie ranchiună. Mă mut în partea aia că am nevoie de aer.

Mă ridic și traversez anevoie încăperea către latura unde-s ferestrele, ș-aleg o masă-n colț. Periera se duce la fătălău și vorbește cu el și, după un timp, acesta se ridică, îi spune ceva damei celei grase și se-ndreaptă spre mine. Cum stă și mă privește, îmi face iar cu ochiu’.

— Ascultă amice – încep cu glas tare și amabil – mă tem că n-a fost prea plăcut ce ți-am zis adineaori. Mai degrabă-s eu eschimos decît tu fătălău. Stai jos și hai să ciocnim un pahar pe chestia asta.

Dăm noroc și-mi plasează ceva-n palmă. Strig chelneru’ și-l pun să ne-aducă paharele și whiskyu’ de la masa cealaltă. Nu prea ne mai bagă nimeni în seamă, acu’ că distracția s-a terminat, și – după ce-am turnat băutura – aprind o țigară și-ncep să dau din cap zîmbind, ca și cam aș duce o conversație ușoară.

Trag cu ochiu’ pe sub masă la ce mi-a pus în mînă. E insigna lui federală. I-o strecor înapoi.

— În regulă, Sagers, îi spun, zîmbind amabil și politicos, c-un sughiț sonor, ca s-audă și cei interesați. Ce știi?

Se servește c-o țigară și, ascuns de mișcările pe care le face ca s-o aprindă, începe să vorbească precipitat, zîmbind și gesticulînd ca și cum am avea o discuție amuzantă.

— O mulțime, zice. Da’ nimic care să ducă la ceva. Am aterizat la Palm Springs ș-am început să cutreier în căutare de lucru. Le-am spus c-am încercat să fac figurație la studiourile de pe coastă. Am intrat în legătură c-o individă mai în vîrstă, care mi-a găsit o slujbă la Miranda, însă mi-am dat repede seama că slujba pe care-o caut trebuie să fie aici, așa că i-am făcut să mă zboare. Singuru’ mijloc ca să pătrund aici era să accept rolu’ ăsta de partener de dans, mai mult cu fustă decît cu pantaloni.

Și continuă:

— Halal local. Nu le lipsește nimic. Jumuleală pe toată linia. Sus se joacă-ntr-un stil care ar pune-n dificultăți și Banca Federală, iar ruleta-i măsluită în așa hal că-ntr-o seară cînd unu' a cîștigat ceva, crupierul a fost terminat. Tipu' din colțu' de colo, cel cu mustața pe oală, plasează cocaină. Țsta-i individ u' pe care n-a putut să pună mîna brigada de narcotice a poliției din New York în afacerea de-acum trei ani – tot ce nu știe el despre vînzarea drogurilor se poate bate la mașină pe dosul unui timbru. Nici tipii care frecventează localu' nu-s așa de greu de identificat. Unii dintre ei sînt obișnuïții familisți din Palm Springs în căutare de prospătură cu șolduri, iar alții au niște mutre să le tot dai de la zece la cincizeci după gratii. Femeile sînt un buchet amestecat. Unele dintre ele lucrează aici, iar altele habar n-am pe unde. Mișună p-aici tot felu' de poame.

Îmi trece sticla.

— Tu cum te acoperi? întrebă.

— Pretind că vin de la Magdalena, din Mexic, îi spun. Le-am dat să-nțeleagă că ți-a lăsat un tip niște gologani, că am un fișic în cont pentru tine și c-am venit să-ți dau vestea cea mare. Asta te-ajută să pleci d-aici. Apoi am de gînd s-o mai lungesc cam o săptămînă 'nainte de a mă-ntoarce, doar dacă nu răsuflă ceva. Da'... unde-i dama?

— E p-aici, spune. N-o dibuiesc și n-ai să-i dai nici tu de urmă, Caution. Dacă localu' ăsta e al ei, atunci eu sînt popă catolic. Individu' ăla, Periera, directorul, o tratează ca pe-o otreapă. Face pe amfitrioana p-aici și-și dă niște aere teribile. E-n permanență afumată. E de soi și se-mbracă grozav, de parc-ar avea un milion de dolari. Adevăratu' stăpîn e Periera.

— Ea locuiește aici? îl întreb.

— Nici gînd. Stă la un mic conac, dincolo de răscruce, înapoi către Lacul Uscat. Nu-i departe, vreo cînșpe kilometri d-aici. Am cercetat-o. De obicei nu dai de nimeni p-acolo, în afară de femeia care face curat. Cel mai adesea nu-i absolut nimeni acolo.

— E-n regulă, îi zic. Acu' fii atent. Peste cîteva minute am s-o șterg d-aici ș-am să-mi bag nasu-n ferma aia. Dacă nu-i nimeni, poate arunc un ochi înăuntru. După ce mă evapor, dai în vileag chestia cu tipu' din Arispe care ți-a lăsat pitacii ăia și le spui că-ți dai demisia și te duci în Mexic să-i încasezi. Mîine dimineată-ți faci bagajele și te cari. Te duci la Palm Springs și faci zarvă mare că pleci în Mexic. Iei legătura cu șefu' poliției și-i spui să se țină la distanță de bomba asta cît timp mă-nvîrt eu p-aici. Spune-i să-i zică directorului băncii să-și țină gura pe chestia obligațiunilor contrafăcute. Apoi te topești spre graniță cu mașina. Cînd te-ai îndepărtat suficient, schimbi direcția, părăsești mașina-ntr-un șanț la Yuma, prinzi un avion și te-ntorci la Washington. Spune-le că sînt aici și că-s gata pregătit. M-ai înțeles?

— Te-am înțeles. Îmi spune. Da' nu-mi place, Lemmy. Nu știu de ce, mi-a intrat în cap ideea că cineva p-aici a mirosit că nu-s figurant de cinema autentic, care face pe dansatoru'. Par cam bănuitori.

— Ei și? îi spun. Bănuiala n-a făcut nimănui vreun rău pîn-acum. E-n regulă, Sagers.

Începem iar să bem și să vorbim și, după un timp, mon-tez o despărțire cu călduroase strîngeri de mîini și cer socoteala. Plătesc, îi adresez un *buenas noches* sonor lui Periera, care se-n-vîrtește-n jurul intrării zîmbind ca și cum ar fi fost în rai, apoi mă urc în mașină ș-o șterg.

Gonesc pîn-ajung la intersecție ș-o iau pe șoseaua principală, care taie prin deșert. E încă foarte cald. Înfig acceleratoru' pîn-n la fund și curînd pot să văd ferma cu povestea. E un *ranch* ca toate *ranch*-urile. Opresc în spatele unui copac, cobor și dau roată cu privirea. Nu-s lumini și nu-i nici un semn de viață. Ocolesc prin spate și nu observ nimic deosebit. Locu-i împrejmuit c-un gard de pari și-ndată găsesc o poartă prin care pot intra. Mă duc la veranda din spate și bat la ușă, da' nimeni nu mișcă.

Hotărăsc să-mi pun talentele la contribuție și mi le exer-sez asupra ușii c-un șperaclu mic de oțel pe care-l port cu mine, și

după vreo două minute broasca cedează – mai ușor ca o *señorita* din Sevilla în fața lui Don Juan – și intru.

Scot lanterna cu baterie. Mă aflu-ntr-un fel de vestibul mobilat destul de drăguț. În fața mea-i un culoar care duce spre holul principal, cu uși pe ambele laturi. La capătul acestui culoar, pe dreapta, sînt cîteva trepte care duc la etaj. Presupun că ceea ce caut s-ar putea să fie-ntr-un dormitor, așa că mă strecor de-a lungu' coridorului, urc treptele și-ncep tiptil să caut dormitoru' damei.

Acolo sus sînt patru dormitoare. Unul arată ca și cum ar fi camera femeii de serviciu, iar celălalt e un fel de debara plin cu tot felul de vechituri. În partea cealaltă a holului sînt alte două-ncăperi. Una dintre ele nu pare s-apartină cuiva în special, îi lipsește orice amănunt care-ar putea să-mi atragă atenția. Cînd încerc ultima ușă, constat că e-ncuiată, așa că s-ar putea ca asta să fie camera pe care-o caut.

Cercetez broasca ș-ajung la concluzia că n-are să reziste șperaclului din buzunaru' meu; o încerc, cu efectul scontat. Deschid ușa repede și intru. De-ndată ce-am pășit în cameră, simt după miros c-am găsit ce caut – parfumul exală și mă izbește. E îmbietor – mi-au plăcut întotdeauna garoafele.

Traversez și las staturile la ferestre ca să pot aprinde lanterna, apoi privesc în jur.

E chiar camera damei. Un mantou stă aruncat pe spe-teaza unui fotoliu, iar jos, într-un șir lung, sînt așezați cei mai eleganți pantofi pe care i-am văzut vreodată. Ce mai pantofi, frățioare! Pantofi mici, din lac lucios, cu tocuri franțuzești; și mai sînt pantofi de seară din satin și *crêpe-de-Chine*; apoi pantofi maro de stradă, cizmulite de călărie ș-o pereche de papuci matlasați, din satin, care-ar fi convins pe orice burlac să-i încalțe. Vă spun eu că pantofii ăștia-s grozavi. Văzîndu-i, poți să-ți dai seama că stăpîna lor știe să se descurce-n lume și nu mă-ndoiesc că dacă și restu' garderobei e la același nivel, ei bine, ai oricînd ce s-admiri.

Îmi bag nasu' pe ici, pe colo. Încerc să-mi imaginez locu-n care o damă – o damă inteligentă – ar ascunde niște hîrtii așa fel

încît nimeni să nu ghicească unde le-ar putea găsi, presupunînd că i-ar veni ideea să le caute. Cred că le-ar ascunde pe propria ei persoană, purtîndu-le peste tot cu ea, sau le-ar pune-ntr-un loc inofensiv, unde nu i-ar da prin minte nici unui deștept să le caute.

Într-un colț, de partea cealaltă, e un maldăr de cărți așezate pe o măsuță. Încep să le cercetez. Răsfoiesc primele cărți și le găsesc în regulă, da' cînd apuc a patra carte – o carte de versuri legată-n piele – tresar, băietel! Cineva a scobit un dreptunghi din vreo cincizeci de pagini ale cărții, în care găsesc lipit un teanc de scrisori. Privesc adresa de pe plicu' primei scrisori și zîmbesc cu gura pînă la urechi, pentru că e trimisă lui Granworth C. Aymes la Claribel Apartments, New York City.

Se pare că i-am jucat o festă bună Henriettei. Înfund teancu' de scrisori în buzunar, pun cărțile la loc, închid și-ncui ușa-n urma mea, și-o șterg jos. Zăbovesc puțin, ca să mă conving că n-am fost urmărit, da' totu' pare să fie-n regulă.

Ies pe unde-am intrat și las ușa din spate cum am găsit-o, ca să nu dea de bănuț. Sar în mașină și bag în marșarier, cu intenția s-o iau pe șoseaua principală, care taie prin deșert, înapoi la Palm Springs, da' pînă la urmă am ajuns la concluzia că n-ar strica să mă-ntorc la conacul Altmira și să dau o raită ca să văd cum merge petrecerea.

Ajung în vreo cînșpe minute.

Firma luminoasă e stinsă, iar localu-i cufundat în întuneric. Nici un semn, de nici un fel. Sus, la etaju' din fața mea, zăresc o lumină slabă strecurată printre storuri.

Urc pînă la intrare, dar e bine-nchisă. Atunci îmi amin-tesc de ferestrele cu plasă de sîrmă din spate-n stînga și ocolesc într-acolo. Sînt și ele-nchise, da' nu cine știe ce, așa că deschid una pe loc.

Luna s-a ridicat și lumina ei se strecoară din plin printr-un luminator așezat deasupra barului.

Închid fereastra-n urma mea și pornesc tiptil de-a curmezișu' ringului. Sînt grozav de tăcut și dacă m-ați întreba de ce,

n-aș putea să vă răspund. Mi se pare cam curios ca localu' să se-nchidă atît de repede – mai ales cînd toată lumea avea aeru' că se distrează așa de bine.

După ce-am trecut de platforma orchestrei, acolo unde-ncepe baru', privesc cu luare-aminte pentru că din locul ăsta pot zări partea de jos a scărilor, care urcă pe lîngă perete.

O pată de lună lucește pe trepte și cum mă uit, privirea mi-e atrasă de ceva strălucitor. E șnuru' de argint pe care Sagers îl purta la cămașa lui de mătase și de el mai atîrna o bucată de material, semn că cineva i l-a smuls.

Aprind lanterna și explorez primprejur. Nu s-aude nimic. Renunț la ideea de-a urca sus pe scară, ș-o iau de-a lungu' pereților, încet și pe tăcute, pipăind ca să găsesc clanțele. Trec dincolo de peretele de la intrare, pen' că știu unde duce coridoru' și n-am interes să mă trezesc drept în față.

Trec de bar în speranța că dau de vreo ușă-n spate, care să ducă probabil sus și să facă legătura cu balconu' pe undeva. Într-adevăr, ușa asta există și trebuie s-o deschid cu șperaclu' pentru că-i închuiată. De partea cealaltă e o cămară. Intru și mă folosesc de lanternă. Încăperea măsoară vreo trei pe trei și e plină de lăzi cu sticle de vin și de whisky, și mai sînt și două congelatoare mari înăuntru. Încolo, sticle goale și boarfe împrăștiat peste tot.

Înaintează pînă la primu' congelator. E plin de saci. În al doilea congelator îl găsesc pe Sagers. E băgat într-un sac, făcut ghem, și are-n el plumb berechet. Bănuiesc că fugea cînd l-au curățat, pentru că-i împușcat de două ori în picioare și-apoi de trei ori în mațe, de la mică distanță. I se văd urmele arsurilor de pulbere pe cămașă. Cineva i-a smuls șnuru' de la gît și i-a rupt cămașa, despicîndu-i-o.

Îl pun la loc în congelator, pe care-l închid exact cum a fost. Apoi ies din cămară, încui ușa cu șperaclu', și-mi fac un amestec tare la bar. Ocolesc tejgheaua și mă cărăbănesc pe unde-am intrat.

Revin la mașină și-i dau drumu' spre Palm Springs.

E-o noapte caldă, da' n-a fost atît de caldă și pentru Sagers.

II. FAPTELE

Oricum, am pus mîna pe scrisori.

După ce-am ajuns la vreo cînșpe kilometri de la Palm Springs, încetinesc. Aprind o țigară și-mi pun creieru-n priză. Cred că n-are rost să fac caz de moartea lui Sagers, pentru ca să nu-mi compromit șansele de a mă apropia de banda asta de falsificatori,

Presupun că cel care l-a scos pe Sagers din circulație îl va lua și-l va duce undeva, ca să-l îngroape încă 'nainte de-a ncepe să se crape de ziuă. Lichidarea a fost o treabă curățică, fiindcă dispariția lui Sagers putea fi explicată prin ceea ce-i spuseseam să le zică, ș-anume că urma s-o șteargă d-acolo și să se întoarcă la Arispe, unde avea de-ncasat gologanii pe care tipul ăla, chipurile, i-i lăsase; și-n definitiv cine dracu' să-și bată capu' c-un gigolo în plus sau în minus?! În tot cazu' mi se pare că n-ar strica să schimb cîteva cuvinte cu șefu' poliției locale, ca să-i spun despre lichidarea lui Sagers și să-l conving să stea liniștit în timp ce-mi omor creierii cu afacerea asta.

Odată intrat pe strada principală, trag mașina lîngă un stîlp electric, scot scrisorile din buzunar și le citesc. Sînt trei cu totu'. Scrisu' de mînă e frumos. Scrisori frumoase, ca oricare altele, cu intervale egale, regulate între cuvinte, un scris de mînă care lasă o impresie grozav de plăcută.

Prima scrisoare e expediată de la un hotel din Hartford, Connecticut, și poartă data de trei ianuarie. Iată cum sună:

Dragă Granworth,

Știu că m-ai luat întotdeauna drept o proastă, ceea ce nu m-a supărat în mod deosebit, dar insist să-mi acorzi creditul pentru un dram de inteligență.

Eschivările și pretextele tale din cursul ultimelor două luni îmi confirmă bănuielile. De ce nu te hotărăști o dată ce ai de gând să faci, sau ești atât de egoist încât ești gata să tragi toate foloasele de pe urma faptului că societatea te consideră un soț fericit, care nu mai trebuie să sară gardurile, în timp ce tu continui să întreții relații cu femeia aceea.

Pînă acum te-am crezut cînd ai negat, dar dacă țin seamă de întîmplările din ultimele două zile și de o scrisoare pe care am primit-o de la o persoană în situația de a ști, nu mai încapă nici o îndoială că de la o vreme îți bați joc de mine și de alți oameni.

Sînt destul de răbdătoare din fire, dar îți spun sincer că m-am cam săturat de situația asta. Hotărăște-te o dată ce-ai de gând să faci și fii pregătit să-mi comunici rezultatul foarte curînd. Îmi voi face timp să viu înapoi pentru a-mi comunica hotărîrea ta.

A doua scrisoare e din același hotel, cu data de opt ianuarie și sună așa:

Granworth,

Am primit scrisoarea ta și nu cred nici o iotă. Nu știi să minți. Într-un fel sau altul, voi primi satisfacție. Dacă nu primesc satisfacție, vei vedea că pot deveni și dezagreabilă, așa încît hotărăște-te.

Henrietta

Iar a treia, datată cu patru zile mai tîrziu, din 12 ianuarie, are numai cîteva rînduri. În colțu' din dreapta sus scrie *New York* și continuă așa:

*Granworth,
Voi aranja să te văd diseară. În consecință va
trebui să fii dură!
Henrietta*

Pun scrisorile la loc în buzunar și-aprind altă țigară. Se vede, nu-i așa, că lucrurile nu-s întotdeauna cum sînt făcute să pară. Pîn-acum toată lumea credea că la moartea lui Granworth Aymes, Henrietta Aymes era plecată din oraș, la Hartford, și uite-aici un bilet care-arată categoric că ea aranjase să-l vadă în ziua cînd a murit și că sentimentele ei nu erau înclinate spre blîndețe.

Nu-i greu de-nțeles motivu' pentru care Henrietta ținea atît de mult să-și ia scrisorile înapoi, dar ce stupid din partea ei să le păstreze! De ce nu le-o fi ars? În tot cazu', mi se pare că dacă voi avea ceva dificultăți cu ea, aș putea, eventual, să mă servesc de-aceste scrisori pentru ca s-o fac să vorbească, și de fapt, încep să cred că Henrietta asta nu-i nici pe departe o femeie atît de cumsecade pe cît încearcă să dea impresia. De fapt încep să-mi fac tot felu' de gînduri în legătură cu ea.

Scot carnetu' și caut adresa șefului poliției d-aici. E un tip pe nume Metts și are-o casă pe-o stradă laterală în apropierea locului unde sînt parcat. Cred că n-o să-i facă o prea mare plăcere să fie scos din pat la ora asta din noapte, dar am descoperit că nimic nu le face vreodată plăcere polițiștilor.

Întorc și parchez mașina-n fața casei, pe cealaltă parte a străzii. Apoi trec pe trotuarul opus. și apăs butonul unei sonerii de noapte pe care-o găsesc. După vreo cinci minute îmi deschide ușa chiar el.

— Dumneata ești Metts? îl întreb.

Spune că da și ce doresc. Îi arăt insigna.

— Mă numesc Caution, zic.

Zîmbește.

— Intră, spune. Am auzit despre dumneata. Am primit o notă prin biroul guvernatorului în sensul că te vei ocupa, probabil, de chestiunea asta. Presupun c-ai venit: pentru afacerea cu obligațiunile false.

— Întocmai, îi zic.

Intru după tipul ăsta și mergem într-o ncăpere agreabilă, la parter, unde-mi oferă un fotoliu și-un pahar cu whisky foarte bun. Apoi s-așază și-așteaptă. E o persoană cu aspect inteligent, c-o față lungă și-ngustă din care se desprinde un nas mare. Cred că n-o să am nici un fel de dificultăți cu el.

— Ei bine, șefule, îi zic, n-aș vrea să-ți pic ca o pacoste pe cap. Vreau să termin cât mai repede treaba asta și să scap de ea. E vorba numai de-o colaborare, da' nu cine știe ce. Uite despre ce-i vorba. Când a izbucnit afacerea asta cu obligațiunile false și-am fost pus să descurc ițele, am făcut legătura cu serviciu' de cercetări criminale din Los Angeles și-am cerut să fie trimis secret în partea asta un detectiv pe nume Sagers. Acționa la conac travestit ca partener de dans.

Am pătruns acolo aseară c-o poveste ticluită, chipurile c-ar fi intrat în niște franci, ca să-l scot da' cineva a mirosit afacerea. Când m-am întors mai târziu la bomba asta, l-am găsit rece într-un sac, în frigider. Un individ i-a găurit burduful în cinci locuri. Mai e încă acolo. Îți raportează oficial, pentru că orice crimă p-aici e treaba dumatăle; da' aș dori să nu te sesizezi deocamdată. Voi anunța la Washington că lu' Sagers i-a venit rîndu' să i se graveze numele pe placa comemorativă de la centrală și vom lăsa lucrurile-n pace pentru moment, căci dacă dumneata vei începe să scotocești încercînd să afli cine l-a curățat, tocmai bine n-o să facem nici o treabă. În regulă?

Dă din cap.

— E-n regulă, spune. În ce mă privește, s-a făcut. Voi întocmi un raport oficial ca din partea dumatăle cu privire la moartea lui Sagers și-l vom ține la dosar pînă cînd ai să ne pui pe verde.

— Clasa-ntîi, șefule! îi zic. Ș-acum, chestia cealaltă. Cine-i persoana care-a trimis informația la Washington cu privire la falsificarea obligațiunilor? Ai fost dumneata? Dacă da, de unde-ai obținut informația? De la directoru' băncii? Cum s-au petrecut lucrurile?

Își toarnă un whisky.

— Am să-ți povestesc, spune. O dețin de la directorul băncii. Cînd muierea aia, Aymes, s-a stabilit aici, și-a deschis un cont personal la bancă. Directorul băncii, care-i un vechi prieten de-al meu, mi-a spus c-a deschis contul cu două mii de dolari. A tras din acest cont pînă cînd n-au mai rămas în sold decît zece dolari și-ntr-o zi se-nființează la bancă c-o obligațiune de stat în valoare de cinci mii de dolari, pe care-o prezintă funcționarului de la ghișeu de depuneri cu dispoziția ca să i se crediteze contra-valoarea-n cont.

Știi, obligațiunile aste-s tipărite la mare artă. Funcționarul o examinează și i se pare-n regulă, așa că numai directorul, cînd a luat-o în mînă, după o oră, a identificat falsul.

O cheamă pe doamna Aymes la telefon și-i spune că obligațiunea e falsă. Un fals ordinar. Ea s-a arătat numai nițel surprinsă, atîta tot, ba după cîte mi-a spus directorul, nici nu părea c-o interesează prea mult. Îi spune că atîta pagubă ș-agață receptorul. A doua zi, directoru-i trimite o adresă prin care-o invită să treacă pe la bancă.

Își face apariția. Atunci directorul îi spune că afacerea asta-i ceva mai serioasă decît și-ar putea închipui ea. Îi spune că va fi nevoit să raporteze faptul că la banca lui a fost prezentată spre-ncasare o obligațiune falsă și că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ea, ar fi să-i relateze de unde are obligațiunea și tot ce știe-n legătură cu asta. Spune că e de acord și că are obligațiunea de la soțul ei, că i-a dat-o împreună cu un pachet de obligațiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cumpărate la New York cu bani gheață.

La-ntrebarea directorului de unde le-a cumpărat, îi răspunde că le-a cumpărat de la bancă, iar când directorul îi spune că nu-i prea vine să creadă, pentru că băncile nu vînd obligațiuni false, ea zice c-așa o fi. dar că asta-i tot ce știe, Astea fiind zise, ea se scoală și dă să plece, când el o-ntreabă unde-i soțul ei, întrucît crede că se vor găsi unii care-au să vrea să-i pună întrebări.

Se-ntoarce c-un zîmbet vag și spune că va fi al dracului de greu să i se pună întrebări soțului ei, pentru că s-a sinucis anul ăsta la douăpe ianuarie la New York. Firește că asta l-a surprins nițel pe director, care-i zice însă că n-ar face rău să bage de seamă și să fie corectă, întrucît este un delict federal să schimbi obligațiuni care nu-s în regulă și că el crede c-ar face bine s-aducă și restul pachetului, ca să vadă cum arată.

Pe chestia asta, ea se suie la volan și se-ntoarce cu restul pachetului – obligațiuni de stat în valoare de-o sută nouăzeci și cinci de mii de dolari sub formă de titluri nominale de cincizeci de mii, douăzeci de mii, zece mii, cinci mii și o mie de dolari, plus cupoanele aferente pentru dobîndă.

Între timp Krat, directorul, luase legătura cu mine pe chestia asta și după ce a plecat, lăsînd materialul la bancă, m-am dus să-l văd. Tot teancul era falsificat, dar treaba fusese atît de bine făcută încît trebuia să ai un ochi al naibii de bun ca să-ți dai seama.

În fine, asta-i povestea. În aceeași zi am înaintat un raport la conducerea statului. Presupun că l-au trimis mai departe la Washington, iar dumneata ai fost însărcinat cu rezolvarea cazului. Ce-ai de gînd să faci? Crezi că e băgată și ea în combinația asta? Oare ea și bărbat-su au comis falsul ăsta înainte ca el să se fi sinucis?

— De un' să știu, șefule? zic. În afacerea asta nu se potrivește nimic. Am cercetat cîteva cazuri încurcate la viața mea, da' nu cred să fi avut vreodată unu' chiar ca ăsta; și poate că situația nu va fi așa de neagră pentru ea cînd voi da de firu' afacerii.

— Interesantă chestie, nu? spune ei

— Desigur, îi zic. Foarte! E unu' dintre cazurile curioase – știi, dintr-alea la care nimic nu se brodește, da-i un caz al dracului de interesant. Iată faptele:

Tipu' ăla. Granworth Aymes, a fost însurat cu dama asta, Henrietta Aymes, cam vreo șase ani. El e un speculant. Joacă la bursă și uneori se umple de parale, dar alteori se-mprumută ca să plătească chiria. Le merge, totuși, destul de bine. Locuiesc la Claribel Apartments din New York, cheltuiesc mult și trăiesc pe picior mare. Se presupune că sînt și foarte fericiți. De fapt blocul ăsta, Claribel Apartments, e un fel de cuib pentru îndrăgostiți și nu trebuie să-ți mai spun cum se termină de obicei!

Buuun. Așadar, la sfîrșitul anului trecut Granworth Aymes primește un pont. Îl speculează bine și chiar dacă nu-ți vine să crezi, afacerea îi reușește. Se asociază la o mare pungășie pentru ridicarea artificială a cursului unor acțiuni și iese c-un beneficiu de două sute cincizeci de mii de dolari. Băiatu-noată acum în bani.

Care va să zică are aeru' c-a făcut o ședință-n doi cu sine însuși și c-a ajuns la concluzia că s-a săturat de-a fi cînd sus, cînd jos pe piață și că de data asta o să fie un om rezonabil ș-o să pun în siguranță o parte din beneficii. În consecință varsă cincizeci de mii de dolari în contu' său personal la bancă, iar cu ceilalți două sute de mii de dolari cumpără obligațiuni de stat în valoare echivalentă. Le aduce la birou' său din oraș, le leagă-ntr-un pachet pe care-l sigilează, apoi își cheamă avocatul la telefon și-i dă dispoziție să facă formele legale pentru transferarea acestor obligațiuni de stat în patrimoniul soției sale, Henrietta Aymes. Susține că dacă banii vor fi ai ei, vor fi în siguranță pe viitor, pentru că ea-i o femeie chibzuită, care știe să țină cu dinții de bani și nu-l va lăsa să-i risipească.

Avocatu-i cam surprins să-l audă pe Granworth vorbind în felul ăsta, da-i mulțumit că judecă bine și redactează un act de donație către Henrietta Aymes, actul e legalizat, apoi avocatul predă obligațiunile Henriettei și obligațiunile pe care i le-a predat erau în ordine, nu erau deocheate, ci cît se poate de autentice.

Toate-s bune pîn-aici. Care va să zică Granworth e călare pe situație, nu-i așa? Are o nevastă pe cinste – pentru că mi se spune că Henrietta asta-i o puicuță fermecătoare – are cincizeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nu datorează nici un ban și totu' merge strună.

Și s-ar părea că după toate semnele, lui Granworth i-a venit mintea la cap. Se gîndește să contracteze o nouă asigurare. În acea vreme are o poliță de asigurare cu rentă viageră, contractată la „Second National Corporation” și se laudă pe toate drumurile că vrea să mai facă o asigurare suplimentară. Vrea să plătească o primă inițială de treizeci de mii de dolari. Îl supun unui examen medical și-i găsesc sănătos tun. I se dă noua poliță, însă există doar un mic clenci.

În urmă cu doi ani, tipul ăsta, Granworth Aymes, a încercat să-și curme zilele. A făcut o tentativă de sinucidere prin înec, aruncîndu-se în East River. Trecuse printr-o perioadă grea, era lefter și nu se simțea tocmai în al nouălea cer. L-a pescuit un paznic.

Luînd în considerare această mică-ntîmplare, societatea de asigurări îi pune în poliță o clauză condițională. Avînd în vedere că-ntr-o ocazie anterioară el a mai încercat să se sinucidă, clauza prevede că-n eventualitatea unei viitoare sinucideri, poliția va fi nulă. Asigurările sînt dispuse să plătească pentru orice eventualitate, da' nu pentru sinucidere.

Pricepi? Care va să zică totu' se desfășoară ca pe roate și el mai strînge ceva biștari de pe piață, iar anul ăsta, la douăpe ianuarie, mai face o mică afacere din care s-alege cu douășpe mii de dolari. Are patruzeci de mii de dolari în cont personal la bancă, nici o datorie, o nevastă cu două sute de mii de dolari în obli-gațiuni de stat și crapă de sănătate, potrivit consultului medical făcut de asigurări cu cîteva luni mai-nainte. Ei și? Ei, tocmai asta e. Nu găsește nimic mai bun de făcut decît să-și ia zilele. Poți să-ți închipui una ca asta?

În seara zilei de douăpe ianuarie lucrează tîrziu la birou cu secretaru' său, un tip pe care-l cheamă Burdell. Nevastă-sa e în

Hartford, Connecticut. El aranjează să meargă la o serată cu niște tipi pe care-i cunoștea, iar individul ăsta, Burdell, spune că era foarte agitat în legătură cu ceva.

Strânge de plecare pe la ora opt seara și cere prin telefon să i se trimită mașina de la garaj. Se servește c-o doză serioasă de băutură ș-o șterge. Burdell spune c-avea un aer cam ciudat, când a ieșit din birou.

Conducea un Cadillac mare, de culoare cenușie bătînd în albastru – o mașină pe care n-o puteai uita dac-ai fi văzut-o. La nouă și zece îl vede un paznic de docuri conducînd mașina spre docu' lui Cotton, care-i prin partea locului, și-n timp ce omul ăla îl privește, Granworth bagă mașina-ntr-un stîlp de lemn, face un salt și e proiectat peste chei, în East River.

În dimineața următoare au tras afară mașina. Granworth e făcut harcea-parcea. Îl duc la morgă. Burdell e chemat telefonic, sosește și-l identifică. În portofel se găsește un bilețel în care spune că are senzații bizare-n cap și că-i mai bine pentru el să se despartă de viață în felul ăsta și roagă să i se transmită soției sale toată afecțiunea sa și să i se spună că-i pare rău pentru ceea ce face.

Toate lucrurile astea s-au aflat la anchetă, iar nevastă-sa e adusă-napoi, e copleșită de vești și-l îngroapă pe individ și cu asta basta.

Buuun. Se pune ordine în socotelile sale de afaceri, și după ce totu-i pus la punct, Henrietta se hotărăște să vină-ncoa, să-și acorde o vacanță la conacul Altmira, proprietate pe care Granworth o cumpăraseră cînd fusese aici acum doi ani, ș-o închi-riase individului ăluia Periera, care-și zice directoru' localului. Ea pleacă și predă birou' de afaceri al lui Granworth secretarului său Burdell, pentru că Granworth ar fi spus cîndva c-ar fi dorit să-l preia el.

Buuun. Care va să zică madam Aymes sosește aici ș-aduce cu ea vreo cinci mii de dolari pe care i-a primit din contu' personal al lui Granworth, după executarea testamentului, și cred c-a luat cu ea și cele două sute de mii de dolari. În obligațiuni de stat.

Figura următoare e că autoritățile d-aici au informat Washingtonu' despre încercarea ei de a strecura o obligațiune falsă și că mai deține încă și alte obligațiuni de-aceeași calitate, în valoare de o sută nouăzeci și cinci de mii de dolari, drept care m-au pus pe mine să descurc ițele cazului.

Încep să fac unele cercetări și obțin notele stenografiate ale anchetei judiciare în juru' circumstanțelor decesului, din care extrag informațiile pe care ți le-am povestit pîn-acum. Iau contact cu individul ăla, Burdell, ca să le verific, și el confirmă tot, inclusiv faptu' că Henrietta asta era o nevastă exemplară și o femeie minunată, prea bună pentru o pușlama ca Granworth.

Între timp ajunge la concluzia c-ar fi bine ca cineva s-o țină sub ochi pe dama asta aici. Așa obțin ca Sagers să primească însărcinarea. I se cere să se deplaseze aici și să găsească prin orice mijloace o slujbă la Altmira, unde-avea să cerceteze cum stau lucrurile. Aseară mi-a spus tot ce știa și era mai nimic. Iată, deci, de unde pornim – ce părere ai?

Metts se scarpină-n cap.

— Mi se pare foarte curios, zice el. S-ar părea că cineva i-a luat obligațiunile originale, cele autentice, și-a căptușit-o cu hîrtille false pe care le-a pus în locul lor.

— Poate că da, îi zic, da' poate că ba. Ascultă, șefule, continuu, vreau să-mi spui ceva. Cînd directoru' asta al băncii, Kraft, a aflat că prima obligațiune pe care ea a-ncercat s-o plaseze era falsă, cui i-a mai spus în afară de dumneata?

— Nimănuu, spuse el. Mi-a zis că n-a suflat o vorbă. El e omu' care-a descoperit că obligațiunea era contrafăcută și le-a atras atenția băieților de la bancă să-și țină fleoanca și să nu sufle nimănuu nici o vorbă. Le-a spus că afacerea ar fi de interes federal și că tăcerea e indispensabilă. Firește că eu am tăcut ca mormîntul. M-am gîndit că un agent federal urma să sosească oricum și nu obișnuiesc să-mi dau drumu' la gură.

Mă privește pe sub sprîncenele ridicate.

— Ia ascultă, spune c-un fel de mîrîit, nu cumva crezi...

— Nu cred nimic, îi zic, încerc numai să te fac să bagi la cap, să nu zici că nu ți-am spus. Am primit instrucțiuni să mă ocup de afacerea asta acum zece zile. Eram în Allentown, Pennsylvania. Mă duc direct la New York și trag la un hotel unde obișnuiesc să locuiesc acolo, pe East 30th Street. A doua zi după sosirea mea, cineva-mi trimite un bilețel nesemnăt. În bilețel scrie c-aș face mult mai bine dacă m-aș duce la Palm Springs și m-aș ocupa un pic de locuința unde stă doamna Aymes și c-aș putea găsi acolo niște scrisori interesante.

Ei bine, am avut baftă. Sagers m-a orientat asupra locului așară și m-am dus acolo. Era pustiu, așa c-am putut să-mi văr nasu' ș-am găsit scrisorile. Eram ascunse într-o carte cu interioru' scobit – știi, șefule aseunzătoarea clasică – și din scrisorile astea reiese că relațiile dintre Henrietta și Granworth nu erau atît de bune pe cît credea lumea. Ba chiar mai mult, ele arată că Henrietta nu se afla în Connecticut în noaptea cînd el și-a luat viața. Ea era la New York și se dusesese acolo ca să aibă o explicație cu el. Cum îți place treaba asta?

Fluieră.

— E tare, spune, turnîndu-mi înc-un deget de whisky. Poate că e ceva-n neregulă cu sinuciderea aia a lui. Poate că ea l-a curățat într-un fel. Femeile-s în stare de așa ceva, uneori.

— Parcă eu nu știu, zic, da' pen'ce să-l curețe? Să-l fi curățat pentru că cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat erau false, hai? Să fi descoperit ea treaba asta, care să-i fi stîrnit furia-mpotriva lui? Țsta ar putea să fie un motiv, desigur, da' din moment ce știa că obligațiunile sînt false, nu putea fi atît de fraieră încît să-ncerce să schimbe una la o bancă, Ar fi-ncercat figura cu unu' care-ar fi fost mai puțin priceput decît un om de bancă.

Dau din cap.

— Nu pricep, zic. Nu-i chiar atît de ușor de identificat și greu de plasat.

Zîmbește.

— Damele-s creaturi bizare, spune. Fac tot felu' de lucruri nebunești – chiar și cele mai cuminți dintre ele.

Dau pe gît băutura.

— Mie-mi zici? spun. Le cunosc. Le doare-n cot pe dame! O dată ce le-a intrat o idee-n cap, află că sînt în stare de orice.

— Chiar așa, spune. Și ce-ai de gînd să faci?

— Ascultă, șefule, îi zic. Am să-ți povestesc mai degrabă ce n-am de gînd să fac. N-am de gînd să mă vîntur p-aici, arborînd o insignă de tablă și trîmbițînd calitatea mea de agent federal. Intenționez să-mi fac intrarea la hotelu' Miranda House și voi continua să pretind că sînt din Mexic, de la Magdalena, c-am venit aici să-l anunț pe Sagers c-a intrat în franci și că voi mai sta p-aici o bucată de vreme să-mi petrec un mic concediu.

Mîine seară mă duc la conacul Altmira. Am de gînd să-i cunosc pe indivizii ăia. Dacă au intenția să facă un joc ascuns, nici eu nu mă dau în lături, Am de gînd să mă apropiu de dama asta. Henrietta, și să-i dau tîrcoale pînă cînd am să aflu ce urmărește: dacă e cinstită sau nu-i decît o altă escroacă de rînd, care a-ncercat să dea o lovitură.

Trebuie să aflu cine l-a curățat pe Sagers și de ce. Trebuie să-ncerc să aflu ceva concret despre obligațiunile astea false, fiindcă-n momentu' de față, după cît se pare, nu se poate pricepe nimic.

— Din partea mea, e-n regulă, spune. Și cred că nu ți-ar conveni ca oamenii mei și cu mine să dăm o raită la conac, ce zici?

— Chiar așa, zic. Ia ascultă, localu' ăla-i chiar atît de deocheat pe cît se spune?

Dă din umeri.

— E și ăsta un local din alea! zice. Am avut reclamații cu ghiotura de la diverși indivizi care și-au pierdut biștarii acolo. Jocurile de noroc nu-s permise de lege și din cînd în cînd, ca să-i distrez pe băieți, mai facem cîte o descindere, dar la ce bun să-n-cerci să-i oprești pe oameni să se joace cu soarta dac-asa le e firea?! Acum zece luni a fost găsit un individ departe în deșert, dincolo de conac. Fusesse ciocănit de parcă era făcut tingire și era cît se poate

de mort. Unii susțineau c-a fost miruit la conac, după ce-i luaseră francii, și m-am străduit din răspuțeri să deschid o acțiune, dar n-am reușit. N-am putut dovedi nimic.

— E-n regulă, șefule, zic și-i strâng mîna. D-acu-ncolo nu cred c-am să mai vin să te vizitez. N-ar fi sănătos ca noi doi să fim văzuți împreună. Da' am să te chem dacă vreau să iau contact cu dumneata. În caz că ai nevoie de mine, mă găsești la Miranda House, unde voi folosi numele de Frayme – Selby T. Frayme – de la Magdalena, din Mexic.

O șterg. Intru în mașină și-o pornesc spre Miranda House, unde-mi fac intrarea. Apoi urc în cameră, mă tratez c-o cafea și citesc din nou scrisorile. Da' tot nu reușesc să-nnod firele în treaba asta.

O-ntrebare-mi umblă prin cap și iată care. Tare-aș vrea să știu cine-i individu' care mi-a trimis anonima aia spunîndu-mi c-am să găsesc cele trei scrisori aici, în birlogul Henriettei. Aș vrea să știu cine-i individu' – și-am să ghicesc o dată și mă prind că nu greșesc. Singurul individ amestecat în afacerea asta și care-ar fi putut să știe că eu locuiam în East 30-th Street era Langdon Burdell, secretaru' lui Granworth Aymes, și poate c-am să-l iau la-ntrebări destul de curînd pe individul ăsta.

Da' chiar dac-ar fi fost el, cum a știut că scrisorile se afl-aici la conac? Și de unde-a știut că Henrietta le luase?

De fapt mi-am dat seama din prima clipă că treaba asta de copoi nu-i ușoară. Toate-s grele-n meseria mea de detectiv. *Pe urmă, scrisorile alea, prea le-am găsit ușor.* Poate că intenția a fost tocmai ca să le găsesc.

Mă bag în pat, pentru că, după cum v-am mai spus, sînt un adept convins al somnului. Dacă damele și borfașii ar petrece mai multă vreme-n pat, în loc să mișune peste tot, punînd la cale isprăvi în general una mai deocheată ca alta, detectivii ar mai găsi răgaz să mănînce și ei cîte-un cataif.

Mă-ntreb, ce fel de damă o fi Henrietta asta? Se zice c-ar fi o femeie pe cînte. Oricum, sper c-așa o fi, pentru că dacă-i vorba

să bag la pîrnaie o damă, prefer să arestez una cu care-i plăcut să fii văzut la braț, chiar dac-o ții legată cu cătușe.

Să nu-mi spuneți că nu-i așa!

III. HENRIETTA

În ziua următoare hoinăresc doar pe-aproape. După masă mă-ndrept agale către poștă și expediez o telegramă cifrată la birou' de cercetări criminale din New York, prin care le cer să-mi trimită o listă a personalului de serviciu și a celorlalți angajați ai lui Granworth Aymes la data sinuciderii sale și cu adresele lor actuale, presupunînd că le vor putea găsi.

Am un fel de bănuială cu privire la-ntîlnirea asta pe care și-a dat-o Aymes cu strămoșii săi. Mi se pare mie ca și cum ceva n-ar fi-n regulă cu ea și dacă pot să scormonesc pînă dau de ceva să m-ajute să fac un pas înainte, apoi cred că voi continua să-l fac pe excavatorul.

Principală deosebire dintre lucrurile de felu' celor despre care citiți în romanele detectivă și lucrurile care se petrec în viața adevărată constă-n faptu' că ceea ce se-ntîmplă în viața de toate zilele e-ntotdeauna incomparabil mai neobișnuit decît ce se-ntîmplă-n cărți. Nici un scriitor n-a-ndrăznit vreodată s-aștearnă pe hîrtie o-ntîmplare despre care știa că-i adevărată – nimeni nu i-ar fi dat crezare; da-n cărți există-ntotdeauna un mănunchi de urme pe care infractoru' le lasă de parc-ar fi coji de banane pe care s-alunece copiii.

Eu unu' mă las totdeauna condus de instinct și merg drept 'nainte. Asta-i sistemu' meu. Nu obișnuiesc să cred nimic din relatările altora asupra unui caz pînă cînd n-am verificat personal și nici chiar atunci nu-mi prea vine să cred.

Partea proastă e că judecătoru' din New York care-a condus ancheta asupra morții lui Granworth Aymes spune că s-a

sinucis și nu-i treaba mea să m-amestec unde nu-mi fierbe oala, ba chiar să fac praf verdictul ăla, dacă n-are-o legătură directă cu afacerea de falsuri. Trebuie să vă dați seama că sînt agent federal și că nu e treaba mea să controlez operațiunile poliției și nici să dovedesc că sînt greșite – dacă nu e absolut necesar.

Da' cred c-am să mai fac niște investigații – doar e la mintea cocoșului că falsificarea acelor obligațiuni de stat se putea face în mai multe feluri. În primu' rînd cineva ar fi putut să spună mîna pe formele originale, înlocuindu-le cu cele false după ce fuseseră predate Henriettei Aymes. Poate că treaba a fost făcută fără ca Granworth să știe ceva, sau – mai știi? – a fost aranjată chiar de el și făcută cu știrea lui, cu toate că nu pricep la ce i-ar fi servit.

Apoi Henrietta s-ar fi putut băga în afacerea asta cu obligațiuni false după moartea lui Aymes, socotind că s-ar afla într-o situație mai favorabilă decît oricare altu' ca să le plaseze tocmai prin faptu' că toată lumea știa că Aymes îi dăduse obligațiunile cele bune. Da' chiar dac-ar fi așa, îți vine greu s-o crezi atît de frăieră încît să-ncerce să plaseze una la o bancă Oricine ar accepta să schimbe o obligațiune de stat, presupunînd că are numeraru', și erau destule alte locuri unde-ar fi putut încerca.

Sau să presupunem că-ncercă să pună la cale o escrocherie. În cazul ăsta, unde-s obligațiunile originale și la cine se află?

Fără să vreau, îmi umblă prin cap c-ar fi o oarecare legătură între afacerea asta de falsuri și rîca dintre Henrietta și Granworth pe chestia femeii ăleia, tocmai înainte ca el să moară. De asemenea, pare foarte aiurea ca Henrietta să fi intenționat să meargă să-l vadă în ziua cînd și-a curmat zilele; ș-apoi, înc-un amănunt pe care nu-l pot înțelege: poliția din New York mi-a relatat că la anchetă, atît secretaru' lui Aymes, Burdell, cît și ceilalți oameni de serviciu angajați de Aymes au declarat că doamna Aymes era plecată la Connecticut și nu s-a-ntors decît după ce s-a-ntîmplat sinuciderea, cînd Burdell i-a trimis o telegramă și ea s-a-napoiat pronto ca să fie prezentă la-nmormîntare.

Oricum ar fi, cred c-am s-o cercetez pe Henrietta, asta cît de curînd îmi va fi cu putință și stînd de vorbă nițel împreună, vom vedea dacă nu putem descurca cît de cît afacerea.

În timp ce stau pe veranda din fața ferestrei camerei mele de dormit și beau un sirop răcoritor cu mentă, îmi vine în minte și Sagers. Încerc să găsesc motivu' pentru care vreun individ să-l fi curățat. Nimeni nu putea să știe c-ar fi fost vreo legătură între Sagers și mine, iar piesa pe care-am jucat-o la conacul Altmira în noaptea cînd a fost trecut în rîndurile celor drepti era ireproșabilă. Nimeni n-ar fi putut bănuî că-n timp ce mă-mpăcam și legam prietenie, de fapt el îmi dădea un raport de serviciu.

D-aia am impresia că cineva de la conac credea că Sagers știe mai mult decît trebuie, iar cînd a mai picat și știrea c-a intrat în francii ăia ș-o ia din loc, a socotit ar fi mai bine să se asigure în privința lui și să-i facă de petrecanie. Chiar așa fiind, tot mi se pare c-a fost împușcat într-un mod c-am ciudat.

Urmele pe care le-am găsit pe scările d-acolo mă fac să cred că tocmai cobora cînd a fost împușcat. În jurul uneia dintre găurile făcute d-un glonț, care i-a pătruns în stomac, era arsură de pulbere, dovadă că focu' fusese tras de la o distanță destul de mică – pe care o apreciez cam de un metru și ceva.

D-aia deduc că lucrurile s-au petrecut cam așa: Sagers era sus în vreuna dintre încăperile care dau pe balconu' ce-nconjoară peretele interior al clădirii. Cineva l-a împușcat în mațe, iar Sagers, care nu era-narmat, firește s-a gîndit s-o-ntindă înainte de-a fi luat iar drept țintă de tir. De aceea face stînga-mprejur, o ia de-a lungu' balconului și dă să coboare treptele-n fugă.

Individu' cu pistolu' s-apeacă peste balustradă și trage vreo două focuri în picioarele lui Sagers. Sagers se prăbușește, iar individul face cîțiva pași pîn' la capu' scărilor, de unde mai trage un foc în plin. Numai așa s-ar putea explica de ce lipseau urmele de pulbere din juru' celorlalte găuri de glonț.

Individu' care-a tras coboară apoi scările, trece peste trupu' lui Sagers și se oprește cu două sau trei trepte mai jos și

apucă șnuru' de argint de la guleru' cămășii, ca să-l salte pe umeri. Șnuru' se rupe și ciucurele se desprinde de la capăt și cade pe treapta unde l-am găsit. Ucigașu-l cară apoi pe Sagers în camera din spatele barului și-l bagă-n frigider. Toată deducția asta e foarte interesantă, numai că nu mă duce nicăieri, ci doar îmi trezește dorința să-l pocnesc cu sete pe ucigaș într-o zi, ca să-și scuipe măselele și-apoi să-l ajut să se urce pe scaunu' electric.

După toate reflecțiile astea, intru înăuntru să mă culc și să citesc un magazin detectiv, pentru că-mi mai abate gândurile de la treburile mele. Apoi, la căderea serii mă-mbrac cu o cămașă foarte elegantă pe care-am adus-o cu mine, pantaloni de seară și un smoking din serj alb care-mi dă aeru' de parc-aș fi împăratu' Japoniei, după care iau masa și schimb o vorbă dulce cu fata de la recepție.

Pe la unșpe seara scot mașina și-o iau pe drumu' deșertului, care duce la conacul Altmira. Mă gândesc doar să pierd vremea p-acolo și să văd dacă nu se-ntîmplă ceva mai de soi.

E o noapte grozavă și cînd ajung acolo, aud chitarele în plină acțiune. Vreo șase cai sînt priponiți în spatele clădirii, iar vreo duzină de mașini sînt parcate-n garaju' de-alături. Las acolo mașina și mă-ndrept spre intrarea principală.

Periera e acolo. E-mbrăcat la patru ace și, după zgomotu' care străbate prin coridor, îmi dau seama că localu-i plin de lume. Periera-mi oferă o băutură în contu' localului, pe care o accept, și-n timp ce-mi las găina la garderobă, mi se-aduce un pahar înalt umplut cu whisky, sifon și gheață. Îi urez sănătate și beau, iar el mă măsoară c-o privire rapidă și-mi spune că dacă vreau să joc ceva, indiferent ce, puțin după miezu' nopții jocurile vor începe în camera care dă pe balcon chiar la capu' scărilor. Îi mulțumesc și-i spun că-s amator de orice joc de noroc de la bacara în sus.

Îl las rîzînd și mă-ndrept de-a lungu' coridorului, trag perdeaua și mă opresc să văd salonu' principal.

Localu-i aglomerat. Toate mesele-s ocupate de tipi însoțiți și de cîteva dame pe cînte. Vreo doi sau trei cowboy – veritabili

sau pentru decor, nu știu – stau rezemați de bar, iar ringu’ de dans e-nțesat de perechi. Panglici colorate atîrnă de la balcon: pe pereți sînt lungi șaluri spaniole, și din loc în loc cîte-o pătură mexicană – pe cuvînt că localu’ arată mișto! Chitariștii își cunosc meseria și cîntă o melodie obsedantă – un tangou mexican, iar unu’ dintre tipii de pe estradă, cu o voce dintr-alea de poate face o damă temperamentoasă să vrea să meargă la mînăstire, cîntă un cîntec despre dorința de-a muri din dragoste, care frînge inimile unora dintre bibilicile care-l ascultă.

Lîngă estrada unde cîntă muzica sînt două sau trei mese, iar femeile așezate-n juru’ lor îl privesc de jos pe tipul ăsta, de parc-ar fi un înger sau așa ceva. Cînd vreunu’ din bărbații care le-nsoțesc – după aspect, niște oameni de afaceri din Los Angeles – li se adresează damelor, ele se grăbesc să-i închidă gura ca să nu piardă nici atîtica din cîntec, de unde se vede clar că unele dame-s al dracu’ de sucite. Damele astea se mărită cu cîte-un afacerist din ăștia, care le cumpără toalete grozave și le scot pe la localuri, unde pot s-arunce ochiade languroase la cine știe ce individ de proastă calitate, care cîntă-ntr-o formație de jazz. Uneori ele merg pîn’ la capăt și fug cu tipii ăștia, după care le vine mintea la cap și-și petrec restu’ vieții încercînd să găsească vreun alt om de afaceri cu care să se-ncurce și să-l ia de bărbat, ca să poată căpăta alte toalete și s-arunce ochiade pofcioase altor indivizi de prin orchestre.

Credeți-mă că localu’ merita să fie văzut: e unul din cele mai grozave pe care l-am avut sub ochi vreodată, și chiar în momentu’ cînd mă pregăteam să cobor și să trec la o masă apare o damă, care-mi iese-n cale. Venea din partea stîngă, dinspre ferestre. Dama asta are de toate și ceva pe deasupra! E-naltă și subțire, și toate rotunjimile la fix. E frumoasă ca o cadră și umblă cu nasu’ pe sus de parc-ar fi regină. Are păr negru și-i coafată a-ntîia. Strașnică damă, ce mai!

Are ș-un aer inaccesibil. Ține gura strînsă pe-o linie dură și văd că are o falcă pronunțată. Dracu știe cum, fără să-mi dau seama de ce, da’ știu că asta-i Henrietta.

Privesc înapoi pe coridor. Periera e încă acolo și glumește cu fața de la garderobă. Îi fac semn cu capu' și vine către mine.

— Cine-i mititica aia, Periera, zic, cea care tocmai s-a așezat la masa de colo, aia care-i singură? N-am știut c-aveți dame de calibrul ăsta p-aici!

Mă privește c-un zîmbet rînjit. Individul ăsta, Periera, îmi amintește de-un șarpe. Nu-mi place nici cît negru sub unghie.

— *Señor*, spune, avem de toate. Asta doamna este *señora* 'Enrietta Aymes.

— Ce vorbești?! Țîșnesc eu.

Fac o mutră mirată.

— Nu zău, ascultă, Periera, zic. N-o fi una ș-aceeași damă cu aia care era măritată cu tipu' ăla – cum dracu-i spunea – Granworth Aymes – tipu' care s-a omorît la New York? Eram atunci acolo. Am citit chestia-n ziare.

Confirmă din cap și face o mutră ca și cum i-ar părea tare rău. Pe urmă începe s-o facă pe mărinosu'. Povestește cum Henrietta asta a venit la conacul Altmira încredințată că-i aparține lui Granworth, bărbat-su, și cînd a descins i-a revenit neplăcuta datorie să-i spună că localu-i fusese ipotecat lui, că Granworth nu achitase ipoteca și că ferma era acum proprietatea sa.

Întinde mîinile făcînd pe nevinovatu'.

— Apoi, *señor*, zice, necazuri de la aceasta nefericita doamna nu se opresc aici. O problema e-n legătura cu banii ei. Mi-a spus che n-are bani. De aia, continuă, o las să stea pe-aici. Eu sint un om bun – pricepeți *señor*? Mi pare reu pentru aceasta sărman femeia. Permit che ea să stea aici ca gazda asta che se decide ce vrea se face.

— Ba chiar, îi spun. Se și vede că ești băiat bun, Periera. Ce-ar fi să mă prezinți doamnei?

Dă afirmativ din cap, da' chiar în același moment îi spun că nu mai are rost, pentru că un tip se-ndrepta către masa la care era așezată Henrietta. E un tip solid și, mi se pare, destul de cumsecade. Are o mutră oarecum agreabilă. Îmi dau seama după felul-n

care tipu' ăsta se uită la Henrietta, în timp ce se-ndreaptă către masă, și după felu-n care ea-i întoarce privirea, că-s prieteni destul de buni. Zîmbesc către Periera.

— S-ar părea că are un prieten, zic. E bine tipu'. Cine-i?

— Se numește Maloney, spune Periera. Vine des pe-aici. Joaca. Poate joaca la noapte.

Dau din cap.

— Bine, sper să-l scutur de ceva franci, zic. Apropo, numele meu e Frayme – Selby Frayme. Jucați la miză mare p-aici?

Dă din umeri.

— Cum doriți, *señor* Frayme, spune el. Pentru noi cerul e totdeauna limita.

Mă declar de acord. Apoi merg să m-așez la o masă și comand să mi s-aducă un pahar înalt cu whisky, sifon și gheață. Nu cred c-ar fi bine să-ncerc să mă văr și să-i vorbesc Henriettei în timp ce tipul ăsta e p-aici.

Vremea trece, Periera mă conduce și mă prezintă unui grup așezat în jurul unei mese mari. Tipii ăștia-s foarte petrecăreți și femeile care-i însoțesc știu să danseze. Dacă nu m-aș gândi tot timpu' la treaba pentru care sînt aici, cu siguranță că dansurile alea mi-ar fi făcut mare plăcere.

Pe la vreo două noptea lumea-ncepe să plece, iar după vreo jumătate de oră localu-i destul de gol, afară de zece-douășpe persoane, care nu se mișcă. Am impresia că sînt tipii care-o să bată și cărțile.

Grupa mea se evaporă și-n timp ce le spun noapte bună, Periera s-apropie. Îmi zice că jocurile-s pe punctu' de-a-ncepe și că știu unde-i încăperea, cea de la capu' scărilor. Îi spun că da, însă cred că mai întîi am să fac puțină mișcare. Ies pe ușa din față și mă plimb în juru' localului, să iau aer. Am curiozitățile mele-n legătură cu jocurile de noroc, de orice fel ar fi. Îmi place ca jocu' să-nceapă înainte de-a mă băga și eu.

După vreo douăzeci de minute mă-ntorc. Unu' dintre chelneri tocmai închidea ferestrele din partea stîngă a clubului.

Orchestra strînsese instrumentele și aproape toate luminile erau stinse. Trec peste ring, urc scările și intru-n camera de sus. E o-năpădere destul de largă, c-o masă mare la mijloc. La masa asta, cîțiva tipi joacă bacara, iar la o altă masă, mai mică, într-un colț, trei tipi și două dame joacă pocher.

Maloney e la masa de ia bacara, iar Henrietta stă-n picioare lîngă el, privind jocu'. Toți tipii sînt îmbrăcați în smokin-guri și vreo doi dintre cei de la masa de bacara îmi fac impresia că-s dați dracului. Par cam afumați cu toții, pentru că-i o animație în atmosferă ca atunci cînd băutura li se urcă oamenilor la cap.

Un minut mai tîrziu apare și Periera, privește înăuntru ș-apoi se topește undeva. Mă mulțumesc să mă-nvîrtesc p-acolo și să privesc.

Lu' Maloney nu-i merge prea bine. Pierde gros și n-arată prea fericit din cauza asta. Are ș-un aer cam mirat, ea și cum nu prea poate să-nțeleagă ceva, și mă-ntreb dacă cineva n-a măsliuit puțin cărțile.

După vreo zece minute Maloney dă un banco, da' nu-i reușește. Pierde un teanc întreg. Se-ntoarce ș-o privește pe Henrietta c-un zîmbet destul de jenat.

— Nu-mi prea intră nimic pe culoarul meu, spune. S-ar zice că n-am nici un fel de noroc p-aici.

Ea zîmbește și puteți să mă credeți c-avea dinții la fel ca și restu' și nu știu dacă v-am spus c-avea ochi albaștri de culoarea safirului. Eu unu' am avut întotdeauna o idee fixă – îmi plac ochii albaștri de culoarea safirului!

— De ce nu faci o pauză? zice ea. Sau poate vrei să țin o mîină pe tine?

De cealaltă parte a mesei e un tip solid. Individul e lat în spate, are-o față-ngustă ș-o chică de păr negru. Am auzit că i se spune Fernandez. Se chiorăște la Maloney tot timpu' cît ei vorbesc. Apoi se bagă:

— Se pare că v-a părăsit bafta pe-amîndoi, spune. Da'

poate că v-așteptați să câștigați întruna, continuă rîzînd ironic. Poate că nu vă place să pierdeți.

Maloney se face roșu.

— Treaba mea dacă-mi place să câștig sau să pierd, Fernandez, zice, și mă lipsesc cu plăcere de bancurile tale. Nu-mi pare rău dacă pierd, continuă, dar am spus că am un obicei curios de-a pierde cînd joc p-aici. Arborează un zîmbet sarcastic. Sau poate că numai eu îmi închipui? adaugă.

— Ce vorbești!? spune Fernandez.

Se ridică într-un fel foarte lent și-și împinge scaunu-na-poi. Apoi s-apeacă peste masă și-i administrează lui Maloney un pumn drept în moacă. Ați fi putut auzi bufnitura de la un kilometru.

Fiecare se oprește din treaba lui. Maloney se răstoarnă spectaculos peste speteaza scaunului pe care ședea. Se ridică și pare amețit. Între timp Fernandez a ajuns la capu' mesei. Îl surprinde pe Maloney dezechilibrat și-i arde încă una la bărbie. Individul ăsta, Fernandez, arată ca un tigru-ntăritat. E furios și am impresia că face uz de stupefiante. Stau în colțul opus și-aprind o țigară. Afacerea începe să mă intereseze.

Henrietta s-a retras lîngă perete. Îl privește pe Maloney. Ochii-i strălucesc și știu că-ntr-un fel se roagă ca să se poată scula, să-l pună cu botu' pe labe pe Fernandez. În colț, una dintre damele de la masa de pocher, lungă cît o zi de vară, începe să rîdă ca o apucată. I se pare că e foarte nostim.

Maloney se ridică. E zdruncinat bine, da-l atacă energic pe Fernandez. Repede o dreaptă, pe care Fernandez o blochează și înainte ca Maloney să poată face ceva, Fernandez îi arde încă o lovitură capitală care-l trimite la podea. Maloney se prăbușește din nou și arată paradit. Are un ochi închis și fața plină de borș.

Tipii care joacă pocher în colț se ridică. Unu' dintre el – un tip mic de stat – se apropie.

— Ce-ar fi s-o lăsați baltă, mă, deștepților? zice. Unde vă credeți, pe ring sau în arenă? Și ce-i cu tine, Fernandez? De ce trebuie să dai mereu ocazie la scandaluri p-aici?

Fernandez se-ntoarce către el c-un rînjēt fīoros.

— Nu-ți place? zice.

Și-i șterge tipului āstuia mititel una peste mutră cu dosu' labei.

— Dacă nu-ți place, zice, ia-o din loc.

Se lasă o tăcere din alea care se numesc de efect. Nimeni nu mai scoate-o vorbă. Apoi tipu' cel mic, care tocmai fusese altoit, se ridică și iese din cameră. Partenerii lui pleacă împreună cu el. Maloney s-a ridicat. Stă rezemat de perete și nu-l vād bine. Cred că prima lovitură de pumn a lui Fernandez – cea dată peste masă – l-a zdruncinat destul de tare.

Mă apropii de el.

— Ascultă, îi spun. De ce nu te duci undeva să-ți speli mutra. N-arată prea bine. Și eu, dac-aș fi în locu' tău, aș bea ceva tare. Arăți ca și cum nu ți-ar strica un păhărel.

Mă-ntorc către Henrietta și zîmbesc.

— Știi ce, doamnă? zic. Ia-l și du-l să-i dai puțină asistență medicală. După asta, continui eu, cred c-am putea face o partidă de cărți.

În timp ce vorbesc, Periera a intrat în salon. S-a oprit chiar în pragul ușii și privește c-un aer satisfăcut. Se pare că Fernandez āsta e prieten cu el și-i omu' numărul unu p-aici. Henrietta nu spune nimic, da' dac-ar fi avut un pistol, cred că l-ar fi-mpușcat pe Fernandez. Îl apucă pe tipu' āsta, Maloney, și-l împinge către ușă.

Fernandez se uită la ei cînd ies și rîde – are un fel de rîs sacadat, scîrbos.

— Ia-l pe amărītu' āsta d-aici și fă-l pierdut, zice.

Henrietta se-ntoarce. E palidă ca moartea. E atît de furioasă că nu mai știe ce să facă. Fernandez o privește și zîmbește strîmb. Apoi se duce la ea ș-o sărută drept pe gură, înainte ca ea să-și dea seama ce-avea de gînd să facă.

— Du-te, soro, zice, și nu te-nfuria, că nu rezolvi nimic. Se-ntoarce la masă.

— Acu' poate continuăm, zice, și ia în mînă pachetu' de cărți.

Ceilalți tipi, patru dintre cei de la masa mare, iau loc. Se pregătesc să joace pocher.

— Intrați? mi se adresează Fernandez.

— Desigur, îi spun, da' numai o clipă. Mai am ceva de făcut.

Mă-ntorc și ies din cameră. Apuc s-o mai văd pe Henrietta ducîndu-l pe nefericitu' de Maloney într-o-ncăpere mai încolo, de-a lungu' balconului. Mă strecor pîn-acolo și privesc prin crăpătura ușii. Îl culcase pe Maloney pe o canapea și era-n colț, pregătind un lighean cu apă. Maloney arată ciocănit bine.

Intru.

— Ascultă, surioaro, încep, cred că prietenu' dumitale a primit o chelfăneală zdravănă. Poate că nu era-n formă astă seară. Da' știe să-ncaseze, nu glumă

Ea se duce la Maloney și-ncepe să-i tamponeze fața c-un prosop.

— Ce n-aș da să fiu bărbat! spune. L-aș ucide pe Fernandez.

Se oprește din îngrijit și se uită la mine, întorcîndu-se. Ochi-i strălucesc ș-o prinde bine. Am avut de cînd mă știu o slăbiciune pentru damele iuți la mînie.

— Jim l-ar fi făcut praf, continuă, dar nu se poate folosi de braț cum trebuie. Și l-a rupt acum două săptămîni și încă nu și-a revenit. I-a fost ușor idiotului ăluia s-o facă pe grozavul.

Maloney începe să tragă aer în piept. Se zbate ca să se ridice de pe divan, da' nu reușește. Se prăbușește înapoi.

— Lăsați-mă să pun mîna pe ticălosu' ăia de..., mormăie.

Îmi trece prin minte un raționament rapid. Mă gîndesc c-aș putea să profit apropiindu-mă de Henrietta asta în mod spectaculos. Dacă-mi joc cărțile fără greș, poate c-o să vorbească și s-ar părea că asta e ocazia.

— Nu te necăji, Maloney, spun, n-aveai nici o șansă cu brațul ăla și te-a prins pe picior greșit. Mă uit la Henrietta, Și eu

am văzut roșu cînd dobitocul ăla-mpuțit s-a apropiat și te-a sărutat cum a făcut, continui. E-o măgărie să facă așa ceva într-o cameră plină de bărbați – curată jignire!

— Ei da, zice ea. Dar mi se pare că nu te-am văzut făcînd ceva ca să-l pui la punct.

Zîmbesc.

— Ascultă, cucoană, îi spun. După ce l-ai aranjat pe prietenul d-ăici, întoarce-te-n salonul de jos și-o s-avem noi doi o vorbuliță cu individul ăsta Fernandez, de-o să țină minte cîte zile-o avea.

O șterg.

Mă-napoiez în camera de joc. Sînt așteptat. Fernandez mormăie ca și cum ar fi nerăbdător să-nceapă, iar eu m-așez și pun miza.

Începem să jucăm pocher. Se joacă la o miză de zece dolari, ceea ce-i destul de mult pentru mine, da' nu-mi merge rău la primele tururi. Cîștig. Mă uit la Fernandez și zîmbesc ca și cum aș fi mulțumit de mine. Îmi răspunde c-o privire urîcioasă.

Continuăm. Urmează un tur în care toată lumea pasează și-n cele din urmă Fernandez deschide. Deschiderea e de cincizeci de dolari și toată lumea merge. Potu' e cam de vreo două sute cincizeci de dolari. În timp ce cerem cărți, o aud pe Henrietta intrînd în cameră. Vine și se oprește în dreptul locului unde m-am așezat.

Fernandez are cuvîntul. Cere o sută. Ceilalți tipi azvîrl cărțile. Eu merg. Cred că e-n cacialma și plătesc sec eu perechile mele la decari în mînă.

Cer să văd cartea. Am avut dreptate. Are perechi mai mici ca ale mele.

Greblez potu'.

— Ar trebui să-nveți să joci jocul ăsta, bă tămîie! îi spun. Ridică privirea.

— Ce-ai zis? spune.

Mă ridic. Apuc cu ambele mîini de marginea mesei și răstorn masa într-o parte. Rămîne-n felu' ăsta un loc între mine

și Fernandez. M-arunc înainte. În timp ce el își ridică brațele, eu aplec capu' și-l pocnesc sub bărbie. Cum el se dă-napoi, urmez c-o stîngă ș-o dreaptă, pe care le plasez succesiv de-o parte și de alta a fălcilor sale. Mă dau la o parte și-l aștept ca să revină. Așa și face, da' e puțin cam zdruncinat; eschivez și-i ard una la zotcă de-i fac borșu' să țîșnească. Se prăbușește, și-n timp ce se duce la podea îi mai amintesc și de mă-sa. Asta pare să-l scoată din sărite. Se ridică și se repede la mine ca un taur. Aplec capu: și i-l înfig în pîntec. Ridică genunchiu', da nu mă găsește și-l pocnesc din nou în stomac. De data asta e atins rău și se ridică proptindu-se de perete. Mă reped la el să-l fac afiș. Trag la individul ăsta cum n-am mai lucrat la nimeni altu-nainte. O dată sau de două ori încearcă să-și revină, da fără prea mare efect. Lovitura pe care i-am dat-o la plex l-a scos din circulație pe multă vreme.

În cele din urmă se sprijină numai de perete și-l trimit la pămînt. Rămîne lipit de podea. Mă uit la Periera. De data asta nu pare așa de mulțumit.

— Ascultă, Periera, zic. Ia putregaiul ăsta de individ anti-patic d-aici pînă cînd nu mă scoate din pepeni cu-adevărat. Pentru că-s în stare să deteriorez un om dacă-mi sare muștaru'. Da' poate c-am să fac mai bine singur treaba asta.

Periera tace chitic. Îl apuc pe Fernandez de guler. Îl smucesc în sus și-l duc la Henrietta.

— Spune-i doamnei că-ți ceri scuze, otreapă, zic, pen' c-altfel te burdușesc pîn-au să iasă toate părerile de rău din tine. Executarea!

Așa, doar ca să-l mai iuțesc, cu degetu' mare îi turtesc nasu' – care și așa nu mai era-n stare prea bună.

Se conformează și spune ce trebuie să spună.

Îl scot afară, în capu' scărilor ce coboară pînă la ringu' de dans, și-i fac vînt jos. Se rostogolește cu salturi impresionante. Cînd ajunge jos, se oprește-n fund c-o expresie de parc-ar fi-ncercat să-și amintească cum îl cheamă.

Mă-ntorc.

— Ascultă. Periera, zic. Unde locuiește băiatul ăla, Maloney?

Spune că stă undeva pe lângă Indio, așa că-i zic să scoată o mașină și să-l ducă pe Maloney acasă. Are aeru' că vrea să protesteze, da' se răzgîndește. Îi spun că n-ar strica să-l ia cu el și pe otreapa de Fernandez, ceea ce se declară de acord să facă,

Mă-ntorc către Henrietta. Ochii ei zîmbesc ușor. Îi fac cu ochiul ostentativ.

— Ia-ți mantou', surioară, îi zic. Facem o tură cu mașina-mpreună. Aș vrea să-ți vorbesc.

Se uită la mine și râde.

— Ești tare, domnule Frayme! spune ea.

IV. PORTRETUL UNUI DETECTIV

Așezat în mașină, conduceam fără grabă, în timp ce Henrietta fuma o țigară cu privirea ațintită drept 'nainte. Mă simțeam destul de bine. Mă gîndeam că dacă treaba asta de detectiv n-ar avea amestec cu-atîtea crime, ar fi o meserie grozavă.

După puțin o-ntreb dacă dorește să meargă undeva în special și ea spune că nu, da' dacă mergem drept 'nainte și-o facem la dreapta, vom ajunge curînd la un local unde se ține deschis toată noaptea și că, după părerea ei, n-ar strica dac-am bea niște cafele în timp ce stăm la o tacla.

Îi arunc o privire cu coada ochiului și vă mărturisesc că dama asta-i prima-ntîi. Are-un fel deosebit de-a vorbi și de-a face toate cele, care te pune pe gînduri. Majoritatea femeilor ar fi ars de nerăbdare să afle despre ce voiam să vorbesc cu ele. Henrietta asta, însă, nu-ntreabă o vorbă. Stă doar liniștită pe locul ei, privind drept 'nainte cu ochii aceia albaștri ca safirul și c-un zîmbet ușor schițat pe buze. Îmi trezește curiozitatea, pentru că nimic nu pare s-o intereseze prea mult – nici chiar propria-i persoană – și nu există multe dame de felul ăsta.

Curînd ajungem la intersecția despre care ea vorbise și-o luăm la dreapta. Departe, în față, pot să văd luminile acelu local unde mergem să luăm cafele. Încetinesc puțin, pentru ca să am timp să mă gîndesc la șpilul pe care am să-l fac cu Henrietta asta. Cred că trebuie să-i spun o balivernă oarecare de natură s-o facă să se debutoneze, fără ca totuși să dau în vileag cine sînt și ce fac p-aici. Din experiență știu că dacă trebuie să spui o minciună, e

preferabil să fie ticluită dinainte, așa că mă frământ să născocesc o intrigă pe care să i-o bag pe gît și după ce-am combinat-o, înfig acceleratoru' pînă-n fund și gonim tare.

Deodată-ncepe să vorbească:

— Cred că i-ai administrat o lecție bună lui Fernandez, domnule Frayme, spune, privindu-mă cu coada ochiului. Are impresia că-i mare bătauș. Dar poate c-o să-și schimbe părerea după scărmaneala pe care i-ai tras-o.

— N-a fost mare lucru, îi zic. La drept vorbind, nu-l am la stomac pe Fernandez ăsta. Îmi face impresia că-i un nemernic și nu mi-a plăcut deloc să-l văd cum trage-n prietenu' dumitale ca la sac. Băiatul ăsta, Maloney, pare-a fi de treabă.

— E destul de bun, spune, mie-mi place.

Opresc mașina, ceea ce-o face să-ntrerupă conversația.

Intrăm în local. E obișnuita clădire din chirpici c-un singur etaj, cîteva mese-mprăștiate primprejur ș-un chelner pe jumătate adormit, care servește cafele cîtorva indivizi dubioși așezați în jurul unei mese. În afara lor nu mai e nimeni în local.

Luăm loc și comandăm cafele. Îi ofer o țigară și după ce i-am dat foc, o ține ridicată și se uită la rotocoalele de fum.

— Cred că, după cele-ntîmplate, Fernandez n-o să te mai poată-nghiți, domnule Frayme, spune, și nici nu vreau să mă gîndesc ce m-așteaptă din partea lui...

O-ntreb ce vrea să spună cu asta.

Rîde și-i văd dințișorii sclipind.

— Fernandez vrea să mă mărit cu el, spune. Crede că-i îndrăgostit lulea de mine, dar ce-o să creadă mîine după un mic tratament cosmetic, cînd va putea să facă ochii mai mari și să-și studieze vînatăile, zău dacă știu.

— Ia te uită, zic, și eu care credeam că erai în vorbă cu Maloney al dumitale! Să nu-mi spui că te-ai gîndit cu-adevărat să faci cuib c-o pasăre de teapa lui Fernandez!

Zîmbește din nou. Să fiu al dracu' că-i o damă misterioasă!

— Nu știu ce gîndesc, spune. Poate că *va trebui* să mă mărit cu Fernandez. Mă privește și rîde scurt. Ar fi însă mai bine să nu ne preocupe persoana lui chiar acum. Spune-mi, ce-ai vrut să vorbești cu mine?

Chelnerul aduce cafeaua și aroma ei îmi gîdilă nărilor. Henrietta se-ntinde după cafea. În timp ce-și ridică ceașca la gură, îi cade mantou' din spinare și observ că are o pereche de umeri de parcă și-a luat o copie după dama aia Venus, despre care probabil c-ați auzit și se pare că la vremea ei a făcut multe victime pe sus și pe jos. Henrietta mă ochește c-o admir și-mi aruncă o privire dojenitoare și ironică-n același timp, ca pentr-un puști care s-a obraznicit și-ncep să mă gîndesc că dama asta are un fel de a fi pentru care mi-aș putea pierde mințile dac-aș fi un tip care se dă în vînt după forma umerilor, ceea ce probabil c-aș face, doar că tocmai atunci cînd încep să mă-ncălzesc pe chestii d-astea, mă pomenesc trimis la celălalt capăt al țării într-o cercetare oarecare.

Ei, acu-i dăm drumu', mă gîndesc în sinea mea, și mă lansez în șpilu' pe care l-am ticluit în mașină în timp ce conduceam către bomba asta.

— Iată, scumpă doamnă, cum stau lucrurile, îi spun. Lucrez pentru un birou de avocatură din New York, și eu conduc sucursala din Mexic, de la Magdalena. Acu' vreo lună, pe cînd m-aflam c-o treabă la New York, am avut de-a face c-un cetățean care lucrează la birou' procurorului districtual d-acolo. Omul ăsta-ncepe să-mi povestească despre sinuciderea soțului dumitale, Granworth Aymes, din ianuarie trecut, și-mi spune c-au găsit cîteva elemente noi grozav de interesante, care. zic ei, le permit să redeschidă cazul.

Fac o pauză și-ncep să-mi beau cafeaua. Cu ochii o supraveghez peste marginea ceștii. Observ că degetele-n care ține țigara îi tremură, iar gura e-ncercuită de-o paloare-ntinsă. N-aș crede că i-a făcut prea mare plăcere ceea ce tocmai îi spusese.

Face un efort să se stăpînească, da' cînd începe să vorbească, nu mai are vocea gravă de pîn-acum. Se simte emoția.

— Foarte interesant ce spui, zice. Ce fel de elemente noi au putut să mai găsească? Nu credeam că mai interesează pe cineva sinuciderea soțului meu. Eram convinsă că e lămurită și-nchisă.

Strivește chiștocu-n scrumieră. Între timp și-a recăpătat stăpînirea de sine. Las ceașca jos, îi ofer altă țigară și-mi aprind una și mie.

— Vezi, lucrurile stau cam așa, continui. Ancheta judiciară asupra decesului cuiva n-are prea mare importanță cînd procurorul districtual însărcinat cu cazul crede c-a găsit ulterior ceva elemente materiale noi care-l pun în altă lumină. În fine, tipu' de la birou' procurorului districtual mi-a spus c-au descoperit că nu erai în Connecticut în noaptea cînd Granworth Aymes se presupune că s-ar fi sinucis. Au descoperit că erai la New York și, pe lîngă asta, le-a intrat în cap ideea ca ultima persoană care l-ar fi văzut pe Granworth Aymes înainte de-a muri ai fi fost dumneata, pricepi?

— Pricep, zice.

Vocea i-a devenit înfundată, lipsită de viață.

— Oamenilor ăstora le intră tot felu' de idei ciudate-n cap, spun, da' dumneata știi cum sînt sticleții și procurorii. Nu trăiesc pînă nu pun ceva în cîrca cuiva. Nici nu și-ar face meseria dacă nu le-ar face plăcere să bage lumea la apă. Vezi dumneata, se pare că cineva le-a vîndut un pont p-acolo că Granworth Aymes nu s-ar fi sinucis. C-ar fi fost, adică, scurtat c-un cap.

Își scutură serumu' țigării.

— Asta mi se pare ridicol, domnule Frayme, spune. Paznicul de pe docul lui Cotton a depus doar mărturie că l-a văzut pe Granworth conducînd mașina peste chei. Or, așa ceva pare să fie o sinucidere... nu crezi?

— Ba da, îi zic, asta e-n regulă, da' trebuie să-ți spun ce s-a mai întîmplat. Omu' ăsta de la birou' procurorului districtual îmi zice c-au primit niște informații după care dumneata ai strecurat băncii d-aici o obligațiune falsă și desigur, treaba asta a fost raportată guvernului federal. Organele de resort, firește, au încredințat

treaba unui detectiv și tipul ăsta cotrobăie prin New York și-l ia pe paznicu' de la docu' lui Cotton la-ntrebări și după puțin scoate la lumină tot adevăru' despre afacerea asta. Crede-mă, doamnă, că ceea ce paznicul a zis c-a văzut e una, iar ceea ce a văzut cu adevărat e cu totul alta, pentru că paznicul i-a spus detectivului c-a văzut mașina lui Granworth Aymes mergînd încet în lungu' cheiului și că, pe la jumătatea distanței, cînd a intrat în umbră, ușa de la volan s-a deschis și cineva a ieșit afară. N-a putut să vadă cine e, dar a văzut că-i o femeie. A văzut-o că se-ntoarce și s-apleacă în interioru' mașinii și c-apoi a-nchis ușa. Mașina pornește din nou, ia viteză, se ciocnește de-un stîlp de lemn și-i proiectată peste margine, drept în fluviu.

— Aha! spune ea. Și, mă rog, de ce n-a spus paznicu' povestea asta la ancheta judiciară?

Zîmbesc.

— Se pare c-avea un motiv, cucoană, îi zic, și încă un motiv foarte bun. Și-a ținut fleanca despre acest mic incident, pentru că un anumit individ, pe numele său Langdon Burdell, un tip care fusese secretaru' soțului dumatăle, i-a dat o mie de dolari ca să uite tot, în fără de faptu' c-a văzut mașina izbită de stîlp și proiectată peste margine.

Mă privește ca lovită de trăsnet.

— Se pare că tipul ăsta, Burdell, e animat de sentimente amicale față de dumneata, îi zic, pentru că-i spusese detectivului, cu ocazia unei întrevederi anterioare, că nu erai la New York în noaptea aia, ci la Connecticut; și se pare nu numai c-a spus, dar în noaptea aia, după deces, s-a repezit pîn-acolo și l-a mituit gras pe paznic ca să nu sufle o vorbă despre femeia asta.

Ei bine, ce se poate deduce din toate astea? zic. Se poate deduce că Granworth Aymes putea fi mort cînd a fost suit în mașina aia. Se poate deduce că la volan putea fi femeia, nu-i așa?

Timp de un minut ea nu spune nimic. O văd că-și umezește buzele cu limba. A primit destul de bine șocul ăsta, da' cred că e speriată. Își recapătă însă destul de repede stăpînirea de sine.

— S-ar fi descoperit la autopsie dacă Granworth fusese omorât, spune.

— Poate că da, îi zic, și poate că ba. Da' tipu' de la birou' procurorului districtual îmi spune că Granworth a fost zdrobit cînd a căzut în fluviu. Amintește-ți că atunci cînd mașina s-a ciocnit de fundul apei, el s-a izbit tare de parbriz. Țeasta era sfărîmată, dar asta putea să fi fost rezultatul unui tratament pe care să-l fi primit el înainte ca să fie suit în mașină.

— Nu-nțeleg nimic din toate astea, îmi zice. Și nu-nțeleg de ce Langdon Burdell să dea mită paznicului ca să spună o poveste care nu era adevărată. De ce să fi făcut asta?

— Întrebă-mă ca să te-ntreb, cucoană, îi zic. Da' cred că birou' procurorului districtual poate să afle și treaba asta, dacă vor să se pună pe capu' cuiva.

O-ntreb dacă mai vrea cafea și spune că da, așa că dau comanda. În timp ce așteptăm ca să ne-o aducă, n-o pierd din ochi pe Henrietta, și observ că-și frămîntă creierii foarte intens, ceea ce nu mă surprinde, pentru că se pare că i-am furnizat un subiect de meditație.

Cînd sosește cafeaua, o soarbe ca și cum ar fi fost fericită că are ceva de făcut. Apoi lasă ceașca jos și se uită drept în ochii mei.

— Mă-ntreb de ce ți-ai dat osteneala să-mi spui toate astea, domnu-le Frayme? zice. Ce gânduri ai? Ce-ai vrut de la mine?

— Nu e vorba de gândurile mele, Henrietta, îi zic. E vorba despre ce se petrece în mințile celor de la birou' procurorului districtual din New York. Lucrurile stau cam așa. Prietenu' meu, care lucrează acolo, spune că nimeni nu era preocupat nici cît negru sub unghie dacă Granworth Aymes și-a luat viața singur sau nu, pînă cînd a ieșit la iveală afacerea asta de falsuri. Ancheta circumstanțelor decesului fusese terminată și dosaru-nchis, cînd apare deodată chestia asta cu obligațiunile de stat. Ei da' asta-i o treabă de interes federal și oamenii de la birou' central de cercetări din Washington sînt ferm hotărîți să afle cine a falsificat obligațiunile

alea. Dacă vor descoperi treaba asta, totu' va fi-n regulă și nu vor mai avea nici un interes să zgîndărească dosarul anchetei cu privire la circumstanțele decesului sau altceva.

Cînd am fost aseară la conacul Altmira, băiatu' ăla Sagers, tipu' care lucra acolo și care urma să plece azi la Arispe, mi-a spus că ești doamna Henrietta Aymes și m-am hotărît să te pun la curent cu toate chestiunile astea și uite de ce:

Să presupunem, de dragu' discuției, că știi ceva despre falsificarea asta. Să presupunem că știi cine-s autorii. Ei bine, în locu' dumitale i-aș da pe față. Vinde-mi pontu'. Apoi, cînd mă-na-poiez la New York pot să trec discret informația amicului meu din birou' procurorului districtual și dacă e suficient de bună pentru ca ei s-o paseze oamenilor de la birou' central de cercetări din Washington și să-i satisfacă, nu cred că vor mai dori să redeschidă cazul ăla cu soțu' dumitale...

Vezi dumneata, oamenii ăia cred că trebuie să știi ceva despre falsificare. Și dacă nu te lași cu ceva informații, e ca și sigur că vor redeschide dosarul ăla în legătură cu decesu' soțului dumitale, numai ca să aibă un mijloc cu care să te constrîngă să vorbești. Pricepi?

— Pricep, spune, dar n-am pentru nimeni nici un fel de informații. Pachetul de obligațiuni de stat pe care l-am adus cu mine aici a fost scos din tezaurul băncii, unde soțul meu avea un seif în care le țineam. Din cele spuse de domnul Burdell, am înțeles că seiful a fost deschis cu cheia găsită asupra trupului neînsufletit al soțului meu și luată de avocatul său, care mi-a predat obligațiunile. Asta-i tot ce știu. Cît privește redeschiderea anchetei în chestiunea decesului soțului meu și insinuarea c-aș fi fost la New York în noaptea aceea, dă-mi voie să cred că vor trebui să dovedească treaba asta, nu-i așa?

— Firește. Presupun că vor trebui s-o facă, îi zic.

Mă gîndesc că toate dovezile necesare sînt în cele trei scrisori ale ei către Granworth, pe care le-am depus în seiful hotelului Miranda House.

— Oricum, a fost drăguț din partea dumitale că m-ai prevenit, spune. Se pare că-ți sînt îndatorată pe multe chestii, domnule Frayme, și-acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să mă-ntorc acasă.

Ieșim, ne suim în mașină și pornim înapoi. Mă prefac că nu știu unde locuiește și ea-mi arată drumu'. O las la poartă și mă-ntreb cum va reacționa cînd va descoperi că cineva i-a subtilizat cele trei scrisori – trei scrisori care pot însemna o mulțime de necazuri pentru dama asta.

Îmi urează noapte bună. Coboară din mașină și face cîțiva pași către poarta fermei. Cînd ajunge la ea, se-ntoarce, mă privește și arborează un zîmbet.

Să fiu al dracului dacă Henrietta asta n-are nervi tari!

Pornesc mașina și merg fără grabă și fără țel, Nu observ unde merg, pentru că mintea mi-e preocupată cu cele ce mi-a spus. Una peste alta, ea pare să primească afacerea asta cu destul calm.

Există vreo cîteva lucruri pe care nu le-nțeleg la Henrietta. Nu pot înțelege de ce-a insinuat c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu Fernandez și nu pricep nici în ruptu' capului de ce-a păstrat cele trei scrisori pe care i le-a scris lui Granworth – scrisorile care conțin dovada că l-a văzut în noaptea cînd a murit – în loc să se descotorosească de ele pronto.

Nu cred, însă, ca ea să știe ceva despre suprimarea lui Sagers. Cînd i-am pomenit numele și am zis că e tipu' care urma să plece la Arispe, am fixat-o așa cum pîndește-o pisică șoarecele și n-am văzut-o nici măcar clipind din ochi.

Și cred că are suficient sînge rece ca să-l fi omorît pe Aymes. Să facem cîteva presupuneri. Să zicem că s-a-napoiat la New York după ce-a scris scrisorile alea, pentru că s-a hotărît să aibă o explicație cu Granworth în privința femeii ăleia cu care s-ar fi ținut el. Nu-i exclus ca Granworth să se fi-nțîlnit cu ea undeva în mașina sa, pentru că atunci cînd am vorbit cu Burdell despre cele-ntîmplate, cînd am fost la New York, înainte de-a veni încoă', el mi-a spus că Aymes plecase de la birou „ca să se-ntîlnească

cu niște oameni” și avea un aer puțin agitat. Poate că urma să se întâlnească cu Henrietta. Buuun, care va să zică să-nțîlnesc și se ceartă-n draci. Mai e posibil, de asemenea, ca-ntre timp ea să fi descoperit că obligațiunile pe care i le dăduse erau false. Și ce-a urmat? Aymes e la volanu’ mașinii într-un loc nu prea umblat și ea-i zdrobește capu’ c-o lovitură pe care i-o trage cu mîneru’ revolverului, sau cu vreun alt obiect, și-l achită. Apoi îi vine o idee. Își aduce aminte cum mai făcuse el o tentativă de sinucidere cînd se aruncase în East River și crede că poate să profite de asta pentru a crea niște aparențe-nșelătoare. Îl împinge de la volan pe locu-n care șezuse ea în față. Apoi se suie la volan și conduce pe căi ocolite pînă cînd ajunge la docu’ lui Cotton, care e cam părăsit. Nu-l observă pe paznicu’ de la capu’ docului. Coboară, lăsînd motoru’ să meargă, întoarce volanu’ așa ca botu mașinii s-o ia spre marginea cheiului, s-ableacă ș-apasă c-o mîna ambreiaju’ și cu cealaltă bagă mașina-n viteză. Apoi, în timp ce mașina se pune-n mișcare, se dă la o parte și-nchide portiera. Asta ar explica de ce mașina s-a izbit de stîlpu’ de lemn înainte de-a sări în fluviu.

Cred c-ar fi putut s-o facă-n felul ăsta și cred că nu-i lipsește nici sîngele rece ca s-o facă. Faptu’ că e drăguță n-are nici un fel de importanță. Am mai cunoscut și altă dată dame drăguțe care și-au expediat tipii pe lumea cealaltă – și care au mai scăpat și basma curată pe deasupra!

Am înaintat pe șosea o bună bucată și fără grabă, iar la distanță, scăldată de lumina lunei, îmi apare drept în față conacul Altmira cu zidurile ei albe. Mă-ntreb dacă Periera l-a livrat pe tipul ăla Fernandez la locuința sa și mă-ntreb cum s-o mai fi simțind celălalt individ, Maloney. Se pare că Henrietta i-a căzut cu tronc la inimă lu’ Maloney ăsta. Am observat după felu-n care se uita la ea. Avea privirea aia cam zurlie pe care-o capătă un tip cînd încep să i s-aprindă călcîiele după o femeiușcă și mă gîndesc c-ar face bine să fie prudent cu Henrietta. Cred că ea ar fi-n stare să-l și fraierească, dac-ar vrea. Poate că se folosește de el ca să-l facă gelos pe Fernandez – nu poți ști niciodată cu femeile.

Trec prin fața conacului, ocolesc și-o iau destul de-ncet prin spatele clădirii. Încep să devin curios. Mă-ntreb dacă l-au scos pe Sagers din sacu-n care era băgat în frigider și dacă l-au îngropat undeva în deșert. Cred că treaba asta s-a făcut destul de devreme, ieri de dimineață.

Și pentr-un motiv oarecare, ce-mi rămîne obscur, simt c-aș vrea s-arunc o privire. Am un fel de presimțire în chestia asta, și cînd mi se-ntîmplă să am o presimțire, întotdeauna mă conduc după ea.

Opresc mașina în spatele unui zid din chirpici, vechi și ruinat, care merge-n prelungire de la capătu' garajului, ridic ochii spre ferestre și mătur cu ochii întreaga clădire. Nu văd nici un fel de lumini și nu s-aude nici un zgomot. Rămîn în umbră și mă strecor pe lîngă zid pîn-ajung în dreptu' ferestrelor de pe partea ringului de dans și-n mai puțin de două minute sînt înăuntru.

Sala e-ntunecată, numai ici-colo luna aruncă pete mari de lumină. Ciulesc urechile, da' n-aud nici un zgomot, așa că merg tiptil pînă la bar, trec peste el și mă pun pe lucru ca să deschid ușa cămării din spatele barului. Cedează și intru. După ce-am închis ușa, aprind bateria pe care am luat-o cu mine din mașină și mă-n-drept către frigidere. Le deschid p-amîndouă și constat că Sagers a dispărut. M-așteptam să nu-l mai găsesc, pentru că cel care l-a curățat avea, probabil, de gînd să-l și care d-aici, înainte de-a se redeschide clubu'.

Pe-un raft, în colț, de partea cealaltă, sînt niște sticle. Mă duc acolo și le examinez; văd că una-i o sticlă de rachiu mexican, care fusese deschisă. M-așez pe-o ladă și trag o dușcă din sticla asta și cu toate că rachiu e-al dracului de tare, tot e mai bine așa decît fără băutură.

Stau cu sticla-n mînă, plimb lumina jur-împrejur și mă mir de ce-am simțit nevoia asta de-a reveni să văd dacă l-au înde-părtat pe Sagers. Era un lucru pe care trebuia să fi știut c-o să-l facă. În timp ce mă gîndesc la asta, lumina se oprește în colț asupra unei lăzi de gunoi. De sub capac se vede ieșind ceva care seamănă

cu colțul unei scrisori, Mă duc pîn-acolo, ridic capacu' și-ncep să examinez resturile dinăuntru. În lada asta se găsesc tot felu' de vechituri pe care le-ntorc cu picioru'.

Deodată-ntorc ceva asemănător c-o fotografie care-a fost ruptă-n două. Scot afară cele două bucăți și le potrivesc laolaltă. Poza a fost tăiată dintr-un ziar și dedesubtul ei pot să văd titlu' destul de șters, fiindcă fusese-ndoit.

Iau cu mine poza și mă-ntorc la ladă, pe care m-așez iarăși, ca s-o privesc la lumina bateriei. Îmi face impresia că l-am mai văzut undeva pe tipu' din poză. Da' ce-am mai tresărit pe urmă! Stau și văd că-i o fotografie de-a mea tăiată dintr-un ziar. Netezesc titlul și-l citesc. Scrie „Portretul unui detectiv, Instantaneu exclusiv al lui Lemuel H. Caution, agentul federal care a arestat banda hoților de copii a lui Yelltz”.

Apoi îmi amintesc. Asta-i o fotografie de-a mea apărută în *Chicago Times* acum doi ani, după ce-am rezolvat cazul Yelltz. Mi-aduc aminte ce furios am fost cînd mi-au pus mutra-n ziar ca să mă poată recunoaște toți tîlharii de la prima vedere.

Într-o parte a pozei, pe marginea albă a ziarului stă scris ceva. Privesc mai îndeaproape. Scrie „*Ăsta-i tipul*”.

M-am lămurit. Acum încep să-nțeleg unele lucruri. Se pare că cineva a trimis fotografia mea aici și a scris pe ea „*Ăsta-i tipul*” pentru ca altcineva să mă recunoască cînd voi ajunge. Cred că poza a trimis-o cineva din New York, care știa că mi se-ncredințase cazul, astfel ca indivizii d-aici să știe că urmează să se-ntîmple ceva.

Va să zică ăsta-i motivu' pentru care l-au omorît pe Sagers! Mă pocnește ca un glonț. Cînd am apărut la conacul Altmira pentru prima oară, ăștia știau cine sînt. Jocu' meu cu Sagers nu i-a păcălit. Așadar și-au dat seama el lucrează cu mine, iar cînd le-a spus în noaptea aia că pleacă la Arispe, așa cum ne vorbisem, l-au achitat. Au crezut că știe ceva mai mult decît arată și nu voiau să riște.

Mai trag un gît de *tequila* și-ncerc să mă concentrez un pic. Cine-ar putea fi individul care-a decupat poza și-a trimis-o aici pentru ca ăștia să m-aștepte. Nu s-ar putea să fie același individ

care s-a obosit să-mi scrie bilețelul anonim la New York, ca să mă trimită-ncoa' după scrisorile pe care le avea Henrietta? Mă prind că s-ar putea.

Individul ăsta știe de scrisori. Le potrivește ca să mă facă să viu după ele aici. Făcînd așa, știe că trebuie să-mi dea prin cap ideea că Henrietta asta l-a curățat pe Granworth Aymes și-și mai dă și osteneala să trimită cuiva o poză aici, ca ăștia să știe cine sînt eu.

Și ce urmărește-n fond cu toate astea? Oare ca să m-aducă aici pentru c-ar fi mai ușor să mă șteargă din controale decît în oricare alt loc?

Mă ridic de pe ladă. Afacerea asta de falsuri începe să mă captiveze. Ițele se-ncurcă-ntr-așa hal, încît n-o să treacă mult ș-am să cred că eu sînt autoru'.

Da-n străfundurile capului meu am o idee pe care-o voi exploata. Ideea că pungașul ăla de secretar, Burdell, a fost cel care mi-a trimis scrisoarea aia anonimă, pentru ca să vin aici și să mă apropii de Henrietta și să declanșez ceva ce s-ar termina cu arestarea ei pentru omor cu premeditare. Și dacă nu greșesc în privința asta, pentru ce o face? Oare o face pentru că se crede util în felul ăsta justiției sau pentru că are vreun motiv s-o lichideze pe Henrietta?

Mai trag o dușcă de *tequila* și-mi pun poza la loc în lada de gunoi – adică-n locul unde-ar vrea să mă vadă o grămadă de bandiți – ș-o iau din loc. Ies afară, pornesc mașina ș-o iau 'napoi spre Palm Springs, pentru c-am ajuns la convingerea c-a sosit momentu' să acționez în afacerea asta. Socotesc că dacă nimeni altu' nu vrea declanșeze ceva, n-ar strica să-ncep eu.

Cînd ajung înapoi la hotelu' Miranda House găsesc o telegramă care m-aștepta. E cifrată și conține răspunsu' la cea pe care-am trimis-o biroului central de cercetări din New York cerînd informații despre oamenii din serviciul lui Granworth Aymes la data morții sale. Sună așa:

„Salariații lui Aymes precum urmează stop Langdon Burdell de șapte ani în serviciu în prezent continuatorul afacerilor lui Aymes sub propriul său nume la New York stop Enrico Palantza fecior în apartament de patru ani în serviciu domiciliul actual necunoscut stop Marie Therese Dubuinet cameristă a doamnei Henrietta Aymes actualmente în serviciul doamnei John Vlaford la New York stop Juan Termiglo șofer de trei ani în serviciu domiciliul actual necunoscut. Vă expediem fotografii Palantza Dubuinet și Termiglo în decurs de două zile stop”.

N-am aflat mare lucru din asta și-ntre noi fie zis nici n-am crezut atunci c-o să-mi fie de mare folos dacă o să am fotografiile acestor indivizi.

Aprind o țigară și iar îmi pun creierii la treabă. Cred că deocamdată nu mai am ce face p-aci. Mi-e perfect perpendicular dacă Henrietta se hotărăște să se-njuge cu Maloney sau cu Fernandez, căci nu asta e cheia problemei.

O altă chestie e c-aș vrea să am o mică parolă cu tipul ăsta, Burdell. Socotesc c-ar putea să-mi spună vreo cîteva lucruri pe care-aș dori să le cunosc și dacă poate, eu zic c-am să mă-ntorc aici, să fac o ispravă-n toată regula.

În fundu' capului mă obsedează ideea că Henrietta mă driblează. E ceva foarte plăcut în mutra acestei dame, da' asta nu dovedește absolut nimic.

Mi-aduc aminte de-o muiere din Nogales la frontiera dintre Arizona și Mexic. Era o păpușică de femeie. Muierea asta avea o mutrișoară de sfîntă și vorbea ca din Scriptură. Era mexicană și-și propusese să-și îmbogățească bagaju' de cunoștințe și să-nvețe engleza, pe deasupra citind în fiecare seară soțului ei istoria războiului civil. El era ceva mai în vîrstă decît ea și cam urîcios din fire. În timp ce c-o mîină ea-i citea istoria războiului civil, cu cealaltă îi mesteca arsenic în cafea.

Într-o zi tipul ăsta o mierlește. Îi trage o văicăreală mare și dă ortu' popii. Un sticlete bănuitor o bagă pe damă la răcoare pentru omor, deși ea pretindea că istoria războiului civil trebuie să-i fi cauzat junghiul ăla în stomac.

Cînd e trimisă-n judecată, găsește-un avocat pișicher, uns cu toate alifiile, care o-nvață să-și acopere toată fața c-un vâl și să plîngă tot timpu' cît va sta în fața curții. Norocul îi surîde. Juriul nu cade de acord și se trimite procesu' spre rejudecare. De data asta-și angajează un alt avocat. Asta habar n-are de lege, da' credeți-mă că știe să tragă sforile. Pentru proces, o-mbracă-ntr-o rochie neagră de dantelă, lipită pe corp și-n ciorapi roz de culoarea pielii, din mătase naturală. O plasează-n boxă, c-un juriu selecționat anume din domni în vîrstă de peste șaptezeci de ani fiecare, fără excepție, și ăștia se zgîiesc la ea și se pronunța că-i nevinovată, fără să iasă măcar din sală pentru deliberare.

Judecătoru' – care și el e-un mameluc bătrîn – o dezbracă cu privirea și se declară de acord cu verdictu'. După proces îi găsește o slujbă la curățătoria din cartier, iar felu-n care moșulică obișnuia s-o frecventeze ca să-și ducă rufele la spălat nu e treaba nimănui.

Ceea ce demonstrează că nu poți ști niciodată cum stai cu daniile – mai ales cînd au pe vino-ncoa. O damă, cu cît are mai mult lipici, cu atît ies buclucuri mai mari.

Iar Henrietta are lipici cu vîrf și-ndesat. Băiete, are tot ce-i trebuie și din toate cu prisosință. Cînd o priveam bînd cafea, mă gîndeam că era, poate, la fel ca muierea din Nogales.

Da' nici chiar în cazul ăsta n-aș fi regretat dac-aș fi fost bărbat-su. Aș fi renunțat doar la cafea, asta-i tot.

V. CHESTII SIMPLE

Sînt înapoi la New York.

Poate mă credeți fraier că-mi dau atîta osteneală, dar iată cum văd eu lucrurile:

Mi-ar fi fost ușor s-o-nhaț pe Henrietla pentru prezumție de omor și s-o aduc înapoi aici. Aș fi putut determina poliția din New York să redeschidă ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului lui Aymes, și poate că dînd în vileag scrisorile ei către Granworth aș fi fost justificat. Da' la ce-ar servi, dacă ea n-are habar despre falsuri; și chiar dacă i-ar fi făcut de petrecanie lui Aymes, trebuie totuși să-nțelegeți că nu-s decît un copoi federal, care cercetează o afacere de falsuri și nicidecum un individ care-și face de lucru dînd lecții sticleților din New York cum să-și facă meseria.

Pe deasupra, mai îmi forfotesc în cap o mulțime de idei. Am o bănuială ș-am de gînd s-o verific, iar bănuiala asta desigur îl include și pe Langdon Burdell, care, dacă vreți să știți, încearcă să mă ducă de nas. O să vedeți în curînd de ce.

Îmi fac formele la aeroport, mă instalez la hotelu' meu obișnuit, fac un duș, mă schimb, și după ce-am tras un coniac mic, cu titlu preventiv contra infecțiilor, sar într-o mașină-șah și-o iau din loc spre centru, la birou' lui Burdell.

Burdell continuă vechea afacere a lui Granworth și stă-n același bloc de birouri.

Urc cu ascensoru' și intru. În anticameră, o pupăză cio-cănește la o mașină de scris. Poartă tocuri franțuzești de zece centimetri ș-o coafură turn, care-ar face-o pe Maria Antoaneta să pară aranjată după ultimu' răcnet.

Poartă cercei lungi de jad și-are-o expresie ca și cum cineva i-ar arde plută sub nas tot timpu'; iar cînd intru și se ridică de la mașină, face cîțiva pași legănîndu-și fundu-ntr-un stil care-ar convinge juriul unui concurs de frumusețe s-o aleagă regină, dacă nevestele respectivilor n-ar fi p-acolo.

După aspectu' mutrei, frecventează asiduu vreun salon de-nfrumusețare și are niște buze pictate c-un ruj care-i cam cu patru nuanțe prea deschis.

E un lucru al dracului de nostim, dar am constatat că din circa șaizeci și patru de pupeze doar una folosește nuanța potrivită de ruj. Și-ori de cîte ori dau de-un unicat din ăsta, e-ntotdeauna grăbită să se ducă undeva, sau e măritată, sau are alte complicații ce nu m-ajută s-avansez deloc.

Îi spun că vreau să vorbesc cu domnu' Burdell și ea zice că e la birou, da' că trebuie s-aștept pen' c-are o ședință. Îi răspund prompt c-aș fi nevoit să comit harakiri c-un cuțit pentru deschis conserve dac-aș fi silit s-aștept să vorbesc cu domnu' Burdell și intru direct în birou' lui, care-i despărțit, în fund, de restu-ncăperilor printr-o ușă masivă de stejar cu incrustații decorative.

Burdell e așezat în spatele unui birou mare și tocmai trage o dușcă de whisky dintr-o sticlă impresionantă.

Ridică ochii la mine și zîmbește.

— Încîntat să te văd, domnule Caution, spune. Intră, te rog. N-am nici o treabă.

Pun pălăria pe capul unei figurine mari din bronz, reprezentînd un boxer, pe care-o folosește ca presse-papier, iau loc în fotoliu' din fața lui și mă servesc c-o țigară dintr-o cutie de argint clasa una.

— Ascultă, Burdell, îi zic, vreau să vorbesc cu tine și-i bine să m-ascuți și să nu-ncerci să-mi pui vreun cioc, dacă nu vrei să simți cît pot să fiu de-al dracului.

Arată surprins. Individul ăsta, Burdell, e un tip de vreun metru șaizeștrei, cu păr roșcat, ochii roșii ș-o mutră ascuțită c-ai putea să te tai în ea. E un individ de teapa celor care-ar putea să

fie buni sau răi, sau nici una, nici alta. E imposibil să-ți dai seama de ceva, dacă-l privești.

— Ascultă, domnule Caution, zice. Nu văd de ce trebuie să-mi vorbești așa. Oare nu ți-am spus întotdeauna tot ce-ai vrut să știi?

— Fără-ndoială, i-o-ntorc, doar că vreau să aflu mai multe, asta-i tot. Acum liniștește-te și ascultă ce-ți spun.

Cu două săptămîni în urmă, cînd mi s-a-ncredințat afacerea asta cu falsuri, am trecut p-aici și ți-am pus o mulțime de-ntrebări. Ei bine, principalu' lucru e următoru': susții că ați depus mărturie, tu și personalu' din serviciu' casei lui Aymes, la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului, în sensu' că Henrietta Aymes nu era-n oraș în noaptea cînd Granworth și-a curmat zilele.

Foarte bine. Așadar, în ziua următoare mă reped la docu' lui Cotton să vorbesc cu paznicu' ăla care-a văzut mașina sărind peste chei și-l iau la-ntrebări, da' așa cum știu eu. În cele din urmă mărturisește că-n dimineața de după sinuciderea lui Aymes ai fost acolo și că ți-a spus c-ar fi văzut o femeie coborînd din mașina aia la capătu' docului. Spune că i-ai dat o mie de dolari ca să-și țină fleanca despre amănuntul ăsta și că s-a conformat.

Buuun. După trei zile primesc un bilet anonim în care zice c-ar fi înțelepciunea însăși dacă m-aș duce la Palm Springs ca să pun mîna pe niște scrisori pe care le-ar avea Henrietta. Perfect, căci am umblat după ele și le-am dibuit.

Dar uite că acum mă interesează cine-i tipu' care mi-a trimis biletu' ăla nesemnăt, ș-am ajuns la concluzia că tipul ăla ești tu. Tu mi l-ai trimis, Burdell, ș-ai să-mi spui de ce, fiindcă ești o creatură care te contrazici. Mai întîi îl șperțuiești pe paznicul ăla ca să nu spună nimic despre damă: apoi, la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului, tu și personalu' de serviciu spunei că-n noaptea aia Henrietta Aymes n-a fost în oraș, iar cîteva luni mai tîrziu, după ce te-am vizitat ș-am auzit unele lucruri de la tine, îmi trimiți o scrisoare anonimă care mă duce la Palm Springs, unde găsesc niște scrisori valabile s-o pună pe Henrietta sub acuzație

de omor. Ce părere ai? Ascult și vreau s-aud o mulțime. Scrisoarea aia-i scrisă de tine, nu-i așa?

Arată serios.

— Într-adevăr, zice. Eu am scris-o, și-am să-ți spun de ce, și după ce-ai auzit, poate c-ai să-nțelegi motivul care m-a determinat să procedez așa și nu altfel.

Trebuie să-nțelegi situația, zice. În primu' rînd știam că doamna Aymes urma să vină-n oraș ca să-l vadă pe Granworth, pentru că văzusem scrisorile pe care i le trimisese. Știam că venea în noaptea cînd el s-a prăpădit, dar la anchetă mi-am ținut gura și-am recomandat personalului de serviciu să tacă – și uite de ce.

Granworth Aymes era o canalie. Nici unul dintre noi nu-l iubeam, dar pentru ea aveam un cult. Știam că el își făcea de cap cu fel de fel de pupeze și că-i făcea viața un infern. Dar cînd a dat lovitura aia și ne-a spus c-avea de gînd să-i dea două sute de bătrîne în obligațiuni de stat, am crezut c-avea de gînd să-ntoarcă o filă nouă și să devină om cumsecade. Așa am crezut, pentru că așa s-a și comportat, dovadă că și-a făcut o asigurare suplimentară și spunea c-are de gînd să se liniștească.

În noaptea cînd a murit, ieșise din acest birou și știam că mai tîrziu urma să se-ntîlnească cu doamna Aymes ca să discute despre muierea aia pe care ea era atît de furioasă. Următoru' lucru pe care-l știu, l-am aflat a doua zi de dimineată, cînd a sunat poliția, spunîndu-mi că l-au pescuit pe Granworth din fluviu și că mă cheamă să-l identific. M-am dus și l-am recunoscut.

Știam de asemenea că doamna Aymes se-ntorsese la Connecticut tîrziu în noaptea aceea, deoarece Granworth mi-a spus că ea urma să se ducă înapoi după ce se vor întîlni.

Mi-am închipuit că lucrurile s-au petrecut cam așa: ea l-a văzut și i-a spus tot – că-i un nemernic necredincios, care o-nșală pe toate drumurile și c-are de gînd să-l lase, iar după ce s-au despărțit, că ea o va lua-napoi spre Connecticut. Îl știam pe Granworth. Era un tip impresionabil din fire și probabil că scena-l demontase, motiv pentru care cred c-a tras ceva la măsea și poate

că s-a hotărît să-și ia zilele. Așa cum îl cunosc, probabil c-a băut în compania vreunei muieri la vreo bombă și aia-i femeia pe care-o văzuse paznicul.

Mi-am zis: dacă voi spune că el s-a ntlînit cu doamna Aymes în noaptea aia, poliția va crede că ea e dama cu care-a fost Granworth; m-am gîndit c-o vor aduce înapoi aici; c-o vor lua la n-trebări fără menajamente și că va fi supusă chiar la brutalități. Așa că mă duc la apartament, discut chestia cu personalu' de serviciu și ne vorbim să nu spunem nimic despre faptul că ea fusese-n oraș în noaptea aia. Iau un miar pe care Granworth îl avea în sertarul biroului său și-l ating pe paznic ca să-și țină fleanca. Credeam atunci că Granworth își curmase zilele și nu vedeam de ce-ar fi implicată și ea în povestea asta. Îi făcuse el destule necazuri și cînd trăia.

Foarte bine. Toate lucrurile merg strună, ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului se termină și cu asta basta. Însă cîteva luni mai tîrziu apari dumneata și spui că doamna Aymes a-ncercat să strecoare o obligațiune falsă la banca din Palm. Springs. Îmi pui o mulțime de n-trebări înainte de-a avea timp să reflectez asupra lucrurilor, așa că ți-am servit aceeași poveste pe care-am oferit-o și judecătorului la anchetă. Dar după ce-ai plecat mi-am permis răgazul să-mi adun puțin gîndurile. Știam prea bine că obligațiunile pe care avocatul lui Granworth i le predase Henriettei Aymes erau în regulă. Ele au fost scoase din seifu' lui Granworth, în care fuseseră păstrate. Mi-a-ncolțit în minte gîndu' că, dacă ea a-ncercat să strecoare o obligațiune falsă, fără-ndoială că trebuie s-o fi căpătat de undeva și știa că era falsă.

Încă ceva. M-am uitat în sertarul acestui birou, unde Granworth pusese cele trei scrisori. Dispăruseră, și-mi amintesc că după anchetă, cînd ea se-ntorsese de la Con-necticut, am văzut-o într-o zi șezînd la biroul ăsta. Îmi încolțește o idee ciudată-n cap. Îmi vine ideea că poate-am fost un prost, că-n definitiv poate că totuși ea l-a curățat pe Granworth; că ea-i femeia pe care-o văzuse paznicu' și că ăsta-i motivu' pentru care dorea să-și ia scrisorile.

Adevărat, poate c-am ținut cu ea din capu' locului, dar nu-mi place s-acopăr crime. Un sentiment de neliniște m-a cuprins treptat, mai ales de cînd ai început să dai tîrcoale p-aici, pentru că ai o reputație valabilă, domnule Caution, și-ncep să mă-ntreb ce mi se va-ntîmpla dacă afli adevăru'. Și-n privința asta am avut dreptate, dovadă că primu' lucru pe care-l faci e să storci adevăru' de la paznic, deși treaba asta n-o știam atunci.

M-așez în consecință la mașină și-ți bat o scrisorică pe care n-o semnez, pentru că am văzut lucrurile desfășurîndu-se cam așa. Dacă dumneata te duci la Palm Springs și găsești scrisorile alea, ești liber să faci ce vrei cu ele. Dacă crezi că ea l-a curățat pe Granworth poți face tot ce găsești necesar ca s-o pui sub acuzație sau poți s-o lași în plata Domnului, cum vrei. M-am gîndit că n-are să te intereseze cine-i persoana care ți-a trimis scrisoarea, de vreme ce-ai căpătat informația, și m-am mai gîndit că dacă ai să treci acea scrisoare în contu' meu, am să-ți servesc întreaga tărășenie. Deci, asta e. Așa a fost și-mi pare rău dacă ți-am provocat neplăceri prin faptul c-am fost un nătărău și nu ți-am spus adevăru' de la bun început.

Mă ridic și-i întind mîna.

— E-n regulă, Burdell, îi zic. Cred c-ai făcut bine să te descarci. Încep să cred că-ntr-adevăr Henrietta asta l-a curățat pe Granworth, și dac-a făcut-o va trebui să plătească.

Ne dăm mîna ș-o iau din loc.

Îi zic pa și pusi damei cu tocurile franțuzești d-afară și cobor cu ascensoru'. Mă reped la biroul intendentului, de lîngă intrare, arăt insigna ș-apuc telefonul. O chem pe telefonista-șefă de la centrala telefonică.

Îi spun telefonistei cine sînt și că tocmai am ieșit din birou' lui Burdell și am convingerea că Burdell va cere în foarte scurt timp o convorbire interurbană de lungă distanță cu Palm Springs. Îi atrag atenția că trebuie să intercepteze convorbirea, s-o stenografieze și să afle cine-i individu' de la celălalt cap, care-o primește. O rog să-mi păstreze stenograma pînă cînd voi veni s-o

iau, iar între timp poate să-mi verifice dreptul în baza căruia i-am dat această dispoziție.

Telefonista-șefă îmi răspunde că-i în regulă.

Mă-ntorc apoi la hotelu' unde m-am cazat și mă tratez c-o țigară de foi barosană. Mai întâi de toate, îmi dau perfect de bine seama că nici relatarea asta a lui Burdell nu e veridică. Ș-am să vă spun de ce.

Să presupunem că el a știut într-adevăr că Henrietta scosese scrisorile din sertaru' biroului, doar ele reprezentau dovada faptului că ea-l văzuse pe Granworth în noaptea când a murit. Ei bine, n-ar fi fost oare o dovadă de judecată sănătoasă din partea lui Burdell dacă s-ar fi gândit că le-a luat *ca să le distrugă*, și nicidecum ca să le poarte cu ea? De unde a știut el că scrisorile se găseau la Palm Springs? Există numai un singur mod în care-ar fi putut avea certitudinea asta și anume ca vreun ins din Palm Springs să-i fi spus că ele mai erau încă în posesia ei și că le avea ia ferma unde locuia.

În consecință, socotesc că după ieșirea mea din biroul său, el va telefona acelui individ ca să-i spună că l-am călcat, c-am înghițit povestea asta, că totu-i în regulă și că scena s-a jucat exact cum a vrut individul ăsta, Burdell.

Și mai e o mică chestie la care toate astea mă fac să mă gândesc. Cum rămîne cu poza mea tăiată din *Chicago Times*, trimisă cuiva la conacul Altmira, în Palm Springs? Nu face impresia că Burdell a trimis-o și pe asta? Și nu-i greu de-nțeles nici motivu' pentru care-a făcut-o. Când mi-a trimis anonima, era sigur că mă voi rezezi la Palm Springs, așa că i-a pregătit pe cei de-acolo ca să mă primească cum trebuie. A căutat în dreapta și-n stînga pînă cînd a găsit un ziar care-a publicat o fotografie de-a mea. o decupează, scrie pe margine „*Ăsta-i tipul*” și-o expediază la conac.

Numai că individul ăsta, Burdell, are s-o dea-n bară mai rapid decît ați crede. Să nu vă-nchipuiți că tipu' nu-i deștept – e deștept foc! Știa că-mi voi imagina cine mi-a scris anonima, așa că avea o poveste gata pregătită pentru mine cînd îl voi călca; da'

lucru' de care el nu-și dă seama e c-am dat de chestia cu poza si tocmai cu asta o s-o dea-n bară.

Sper să nu mă-nșel, da' cred că afacerea asta vă captivează. Aproape că-ncepe să mă intereseze și pe mine!

Nu fac nimic pînă pe la șase, apoi îmi vine altă idee. Mă hotărâsc să chem birou' de cercetări criminale din New York și să-i întreb dacă mi-au expediat fotografiile alea ale personalului din serviciu' lui Aymes, fecioru', șoferu' și camerista, pe care urmau să mi le trimită la Palm Springs. Am baftă. Îmi răspund c-au expediat o serie, da' că mai au duplicate și că voi aranja să-mi trimită altă serie la hotel. De asemenea le cer să trimită pe cineva la centrala telefonică principală ca să vadă dacă n-au pregătit dactilograma notelor stenografice ale oricărei convorbiri telefonice pe care-ar fi avut-o Burdell de cînd am ieșit din birou' lui, și ei mi-au confirmat că se vor executa.

După care mai fac încă un duș ca să-mi mai treacă timpu' și pun un smoking, doar ca să mă simt civilizat măcar o seară.

Pe la șapte lucrurile-ncep să se miște. Un agent sosește de la Birou' central de cercetări criminale cu nota unei convorbiri pe care Burdell a avut-o cu Palm Springs. Mi-o lasă și mai îmi lasă pachetu' de dubluri ale fotografiilor și, după ce-am luat un whisky împreună, se duce. Citesc nota convorbirii lui Burdell, care-mi dă o senzație puternică, una și tare. Ascultați-o:

Centrala telefonică New York

Ora: 17:24

Nota convorbirii telefonice interurbane dintre biroul lui Langdon Burdell, Central 17.43.25 și conacul Altmira, Palm Springs, Calif.

Apel de la biroul Burdell 17:24

Biroul Burdell: „Alo. Vă rog, o convorbire interurbană. Aici Central 17.43.25, biroul lui Langdon Burdell, doresc Palm Springs 67.43.56.”

Telefonista: „Dumneavoastră sînteți Central 17.43.25,

Langdon Burdell, doriți Palm Springs, California. Palm Springs 67. 43. 56. Închideți, vă rugăm, o să vă chemăm.”

Ora 17:32

Telefonista: „Alo, Central 17.43.25. Aveți legătura cu Palm Springs. Primiți convorbirea vă rugăm.”

Biroul Burdell: „Alo, alo, conacul Altmira?”

Altmira: „Da. Cine sînteți dumneavoastră? Ce doriți?”

Biroul Burdell: „Aici e Langdon Burdell. Ferdie e acolo?”

Altmira: „Firește. Trimit după el. Cum o duci, Langdon? Așteaptă să-l chem pe Ferdie.”

Altmira: „Alo, Langdon?”

Biroul Burdell: „Tu ești, Ferdie?”

Altmira: „Da' cine altul! Ce știi?”

Biroul Burdell: „Ascultă, puiule. Bagă-n cap ce-ți spun și ai grijă să nu calci în străchini. Ascultî? Prea bine. Ei, afurisitul ăsta de Caution a dat buzna p-aici astăzi după masă c-un sac de-ntrebări. Și-a pus la inimă afacerea asta și s-a-nfipt în mine pentru că i-am scris anonima și l-am făcut să umble după scrisori la Palm Springs. I-am dat explicația. I-am spus cum am încercat s-o acopăr pe muiera lui Aymes pînă cînd a apărut afacerea asta cu falsurile, iar apoi mi-a trăs nit prin minte că-n definitiv probabil că ea l-a omorît pe Granworth și că, nu doresc să fiu implicat într-o crimă, așa că ies cu cărțile pe față. Dobitocul' m-ascultă cu urechile ciulite, apoi îmi strînge mîna și se cară. L-am făcut de asemenea să creadă că obligațiunile originale, care i-au fost predate Henriettei, erau în regulă și că pe cele false trebuie să și le fi procurat ea singură. Acum fii numai urechi, Ferdie; bănuiesc că se-ntoarce glonț la Palm Springs și că urmărește s-o-nhațe pe Henrietta de-ndată ce va putea să pună mîna pe ea. Fiindcă dacă poate s-o urmărească pentru crimă și s-o frigă pe scaunul electric, agenții federali vor considera că tot ea este și autoarea falsurilor, nu de alta, dar ca să-nchidă dosarul' pe calea cea mai ușoară Ai înțeles ce ți-am spus?”

Altmira: „Sută-n sută, Langdon. De acord... Și-i dau drumul așa cum ne-am vorbit.”

Biroul Burdell: „Îmi pun capu' dacă n-o ieși bine. Tot ce trebuie să faci e să te-ncurci cu dama. Trebuie s-o faci să se mărite cu tine. O să meargă ca o scrisoare la cutie, Cînd dobitocul ăsta de Caution se-ntoarce și-ncepe să vîre nasul peste tot, ei o să i se facă inima cît un purice. Atunci spui poezia. Îi explici că singura cale prin care poate să scape de-această acuzație de crimă e să menținem mărturia noastră originală și să susținem că ea n-a fost la New-York în noaptea cînd Granworth a făcut figura cu plonjonu'. Dup-aia toate vor fi simple. M-ai înțeles, Ferdie?”

Altmira: „Întocmai cum ai spus. Te-am înțeles foarte bine.”

Biroul Burdell: „Dă-i lui Periera un picior drăgăstos în fund din partea mea și spune-i c-am să-l întîlnesc de-ndată ce treaba lui va fi terminată și ne vom fi atins scopul. Hai noroc, Ferdie. Să nu te murdărești pe mîini, puiule, și să nu te joci cu pistolu' dacă nu-i nevoie.”

Altmira: „Sal'tare, Langdon. Bagă de seamă să nu te murdărești nici tu pe mîini. La revedere...”

Sfîrșitul convorbirii.

Telefonist: G. O. Tarnet

Stenografi: V. L. O'Leary

Dacă asta nu-i o lectură plăcută, zău că nu știu care-ar putea să fie. După cît se pare, am sută-n sută dreptate în privința individului ăstuia Burdell și jur ca-nainte de-a isprăvi cu el să-i aplic constituția pentru că m-a făcut „dobitocu' ăsta de' Caution”. E nemaipomenit cum toți indivizii care au de-a face cu legea-și închipuie-ntotdeauna că orice polițist e prost. Poate-i lege la ei, da' din cînd în cînd mai descoperă că-s puși să plătească și oalele sparte.

Da' vă rog să mă credeți că tot ce-am zis pîn-acum încă nu-i nimic. După ce-am terminat de citit nota convorbirii, des-fac pachetu' cu fotografii. Sînt trei bucăți – Dubuinet camerista, Palantza fecioru' și Termiglo șoferu' și cînd mă uit la mutra ăstuia

din urmă mă credeți că era să cad jos de surpriză? Pentru că Termiglo șoferu' nu-i nimeni, altu' decît Fernandez, numărul unu de la conacul Altmira, individul pe care l-am burdușit și l-am zburat jos pe scări! Fraților, ori începe treaba asta să devină palpitantă, ori la loc comanda!

Așadar Fernandez a fost șoferul familiei Aymes sub numele de Juan Termiglo, și-acum e Fernandez, marele jucător de la conac. Acum încep să pricep cum devine cazul cu poza mea care fusese trimisă acolo. Că Burdell a trimis-o e sigur, și i-a trimis-o lui Fernandez ca să știe cine sînt, iar Fernandez a fost cel care i-a comunicat lui Burdell unde erau cele trei scrisori ale Henriettei.

Da' vă rog să nu vă grăbiți, că nu arde! Ia să lămurim lucrurile. De unde-a știut Fernandez locul care ascunsese Henrietta scrisorile alea?

Mă bate gîndul c-a știut unde erau ascunse pentru că el a fost individul care le-a plantat acolo. Nu v-am spus c-am găsit scrisorile alea mult prea ușor? Felul care fuseseră-ngropate-n volumul ăla de poezii scobit mi se părea ca și cum tocmai li s-ar fi dat glas să strige ca să fie găsite de oricine ar fi avut atîta minte să caute în locurile cele mai nimerite.

Și dacă nu greșesc nici în privința asta – și-s convins că nu greșesc – atunci Burdell e de două ori mincinos. Toată istoria aia pe care mi-a vîndut-o despre felul cum a găsit Henrietta scrisorile-n biroul lui Granworth și cum le-a luat cu ea e-o fiertură de povești să dormi de-a-npicioarele.

Buuun. Va să zică tot am aflat ceva, ce părere aveți? O chestie care-ncepe să promită. Mi-au și ncolțit o grămadă de idei în cap în legătură cu situația asta nouă.

Aduc repede o foaie de hîrtie și-un creion și le aștern negru pe alb. tocmai ca să le pot pritoci în minte. Iată-le:

Punctul 1: Burdell pune personalul de serviciu să spună că Henrietta n-a fost în oraș în noaptea cînd Aymes a murit. Tot el îi dă o mie de dolari

paznicului de la docul lui Cotton pentru ca să-și țină gura cu privire la femeia din mașină.

Punctul 2: Când obligațiunea falsă a fost strecurată de Henrietta și afacerea a fost încredințată lui Caution, Burdell îi spune aceeași poveste pe care a debitat-o și la ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului. Imediat după aceea ia cele trei scrisori pe care le-a găsit în biroul lui Granworth și i le trimite lui Fernandez, care se găsește la conac, și-i spune să le planteze undeva în camera Henriettei, într-un loc în care pot fi găsite ușor. El îi scrie apoi o anonimă lui Caution spunându-i să se ducă la Palm Springs și să pună mâna pe niște scrisori din care o să afle berechet.

Punctul 3: Caution se duce la Palm Springs, găsește scrisorile precum și fotografia sa și-ncepe să creadă că se petrec lucruri ciudate. Se-napoiază la New York și-l vede pe Burdell. Burdell îi spune lui Caution o poveste cu nouă neveste care explică schimbarea poziției sale cu o sută optzeci de grade. Caution se preface c-a înghițit gălușca și pune telefonul lui Burdell sub supraveghere.

În consecință, ce știm? Un lucru îl știm sigur și anume că perechea de complici Burdell-Fernandez încearcă s-o-nfunde pe Henrietta sub acuzația de omor cu premeditare.

Buuun. Dacă lucrurile stau așa, poate că puteți să-mi spuneți și dumneavoastră mie ceva? Dacă ăștia doi indivizi încearcă s-o scoată pe Henrietta vinovată de moartea lui Granworth Aymes, atunci la ce naiba ține Burdell morțiș ca Henrietta să se mărite cu Fernandez?

Nu vi se pare că și asta-i o întrebare cu tâlc? Pentru că întrebarea asta-mi stă înfiptă-n creier ca un cui și-ntr-un fel sau altu' trebuie să aflu răspunsu', altfel simt că afacerea asta are să mă bage la balamuc în cel mai scurt timp.

Există însă un lucru pe care vă puteți bizui. Explicația-i

totdeauna teribil de simplă. Întotdeauna explicațiile sînt simple cînd le afli în cele din urmă, da' deocamdată-s încîlcite rău.

Așa, odată cînd eram în Oklahoma mi s-a-ntîmplat ca o femeie la care țineam foarte mult să m-atingă drept în creștetu' capului cu un mai. Cînd mi-am revenit în fire ș-am întreat-o de ce a făcut-o, mi-a spus că-ncepuse să țină atît de mult la mine, încît își dădea seama că dacă nu recurge la o măsură eroică, își va părăsi casa și familia, atît de mult îndrăgise mutra mea pocită. Mi-a spus că a reflectat bine și că cea mai potrivită soluție era să-mi ardă una cu maiu' și că-n felul ăsta s-ar crea o situație care-ar lămuri lucrurile.

Ea a avut dreptate. După ce și-a-ncercat o dată puterile pe capu' meu, am părăsit Oklahoma.

Poanta e c-am să folosesc și eu aceeași tehnică – cum se zice-n cercurile academice. Mă duc înapoi la Palm Springs c-un baros și-am să le sparg indivizilor ălor capu', pînă cînd unu' din ei o să-nceteze de-a mă mai dribla și o să-mi servească o bucată de adevăr gol-goluț.

Ș-acum, să-i dăm drumu'!

VI. CHESTII MUIEREȘTI

În timpul zborului meu înapoi spre Palm Springs mă gîndesc cum să procedez mai departe în afacerea asta. În primu' rînd e un lucru sigur că n-are rost să pretind în continuate c-aș fi domnu' Selby T. Frayme din Mexic, de la Magdalena, pentru că mi se pare că toți indivizii care n-aș fi vrut să știe că-s agent federal erau în cunoștință de cauză de foarte multă vreme. Acu-i cazu' să lucrez sub firmă proprie.

În ce-o privește pe Henrietta, cred c-o am cu destule la mîină ca s-o fac să ciripească, fiindcă trebuie să-nțelegeți că deși am o slăbiciune declarată pentru dama asta, niciodată n-am lăsat ea sentimentele mele personale să-mi stînjenească treburile, sau, în fine, nu prea mult, și-n definitiv o femeie frumoasă nu-nseamnă nimic, pentru că-ntotdeauna cele mișto dau de bucluc.

Cred că dac-ai debarca o ciumă de muiere pe-o insulă în care-s adunați cîteva sute de indivizi din categoria celor duri, nu s-ar întîmpla mare lucru; da' ia să plantezi o tînă ră domniță ca o garofiță-n mijlocul unei jungle și mă prind că se va găsi cît ai zice pește un individ care să organizeze o mare vînătoare de lei, numai ca să-i demonstreze cît e el de grozav.

As putea chiar să vă povestesc ce mi-a spus odată la Missouri un comis-voiajor, care era de părere că dacă n-ar exista femei pe lume, n-ar fi nici crime. Am discutat pe tema asta, iar după ce golise sticla de whisky pe jumătate și a devenit sentimental, a mărturisit că, fie ce-o fi, el ar prefera să fie crime, numai să *existe* dame.

Soarta a vrut să i se facă voia, pentru că după vreun an jumătate o damă oarecare i-a crăpat capu' c-o cheie franceză, drept care nu i-a rămas altceva de făcut decît să predea caietu' de comenzi și să facă un tur fără retur la cimitiru' local.

Cum s-o fi descurcînd Henrietta cu indivizii ăia la conac e tocmai ceva ce nu știu. Țasta-i încă un lucru pe care trebuie să-l aflu, pentru că, sincer vă spun, mi se pare curios cum nu se dezlipește din locul ăsta, unde face pe amfitrioana și unde un individ, care face pe grozavu' și care-i fostul ei șofer, își permite s-o sărute. Poate că Fernandez ăsta are vreo influență asupra Henriettei și o constrînge să meargă la picior, ceea ce ar explica și cuvintele ei, c-ar putea fi *obligată* să se mărite cu el.

E ora opt cînd trag la hotelul Miranda House din Palm Springs și sînt frînt de oboseală, da' cred c-am să mă pun pe treabă și n-am să las să treacă nici o clipă care-ar putea să le dea vreun răgaz mușteriilor mei.

După ce-am făcut un duș și-am mîncat, cer să mi se dea ferma la telefon și-ntreb dacă doamna Aymes e p-acolo. Un individ la celălalt cap – și-mi dau seama după felu' cum vorbește că-i Periera – mă-ntreabă ce vreau de la ea și-i spun că-i treaba mea ce vreau de la ea și dacă n-o cheamă la telefon pronto are să se trezească cu mine ș-un ciomag acolo, să-i învinețesc spinarea. După care se hotărăște să se ducă după ea.

Nu trece mult ș-o aud pe Henrietta ciripind în telefon, ș-o-ntreb dacă știe unde-i Maloney. Răspunde că da și că-i p-acolo. Îi spun că-s tipu' care s-a dat drept Selby Frayme și că nu sînt Selby Frayme ci agentu' federal Lemmy Caution și că vreau să-l văd pe Maloney pronto și c-ar fi mai bine dacă s-ar înființa urgent la Miranda House, pentru că vreau să vorbesc cu el.

Ea spune că-i în regulă și pe la ora nouă seara Maloney își face apariția.

Îl iau sus la mine-n cameră și-i dau un whisky.

— Ascultă, Maloney, îi spun, mi se pare că ții la Henrietta

asta și poate că n-ai vrea s-o vezi la ananghie, da-n clipa de față lucrurile se-ndreaptă-ntr-acolo. Cred că Henrietta ți-a spus cine sînt și cu ce treburi am venit p-aici, așa că nu mai e nevoie de alte explicații, dar aș vrea să-ți bagi bine-n cap următoarea socoteală. Cînd am venit aici prima oară nu mă interesa cum a murit Granworth Aymes, dacă s-a sinucis sau dac-a fost mușcat de văduva neagră, căutam doar să dibuiesc o urmă în afacerea asta cu falsuri. Buuun. Dar acum cred că mă interesează grozav de mult cazul Granworth, pentru că-ncerc să văd o legătură-ntre cele două chestii.

De cînd am fost la New York am aflat o mulțime de socoteli care nu-s deloc în favoarea Henriettei. S-ar putea să fie adevărate și s-ar putea să nu fie, da' sigur e că trebuie să bage bine de seamă, căci altfel...

Vezi, nu-i un lucru tocmai plăcut să fii acuzat de omor. Poate c-ar fi datoria mea să informez New Yorku' despre posibilitatea ca Henrietta să-l fi curățat pe Granworth, da' n-am s-o fac. N-am să fac lucrul ăsta dintr-un singur motiv, ș-anume pen'că nu m-ar ajuta cu nimic în afacerea asta cu falsurile și asta-i treaba pe care vreau s-o lămuresc în momentu' de față. Dacă Henrietta l-a curățat pe Granworth, odată o să fie prăjită pentru asta: da' poate că n-a făcut-o și dacă n-a făcut-o, atunci îi recomand să-și dea drumu' la guriță și să spună tot și repede, că altfel s-ar putea trezi instalată pe scaunu' fierbinte și se spune că damele se prăjesc la fel de bine și tot atît de repede ea și bărbații.

Buuun. Așadar, iată primu' lucru pe care-ți cer să-l faci. Ai să te-ntorci la conac ș-ai să stai de vorbă cu Henrietta, ș-ai să-i spui că pe la miezu' nopții voi veni și eu acolo și vreau să-mi dea o declarație și c-ar fi mai bine să nu conțină decît adevăru'. Dacă voi avea impresia că-ncercă să mă ducă sau s-ascundă ceva, află c-am s-o arestez pe loc ca persoană implicată în afacerea asta de falsuri, am să i-o predau lui Metts, șefu' poliției d-aici, ș-am să dau la iveală tot ce știu despre legăturile ei cu moartea lui Grandworth. Iar dacă voi face asta, fii sigur că Henrietta are să aibă mult de furcă. Mă-nțelegi?

Dă afirmativ din cap. Privește plin de seriozitate.

— Te-nțeleg. Caution. zice. și poți fi sigur c-am să-i recomand să nu-ți ascundă nimic. E singuru' lucru ce-i rămîne de făcut. Da-ți spun, continuă, că nu ea l-a omorît pe Aymes. Ea n-ar fi-n stare să facă așa ceva. Ce...

— Las-o mai moale, Maloney, îl întrerup. Habar n-ai de nimic. Numai fiindcă ți s-au aprins călcîiele după dama asta îți închipui că n-ar putea să omoare pe cineva. Am cunoscut femei care duminica obișnuiau să meargă de două ori la biserică, ceea ce nu le-a împiedicat să-și omoare tipii, așa c-ai putea să mă scutești de-ncercarea asta de-a mă convinge cu argumentu' că Henrietta n-ar fi putut s-o facă. Asta-i ceva care-o privește direct și personal. N-are decît să se apere singură.

Ridică din umeri și-și aprinde o țigară.

— Buuun, continui. Și-acum, uite o altă treabă pe care-ai putea s-o mai faci. Înainte de-a mă fi dus la New York am avut o discuție cu ea și mi-a spus că s-ar putea să *fie silită* să se mărite cu Fernandez. Eu zic că treaba asta pe care mi-a spus-o e ciudată, deoarece am impresia că ține la tine. Poate că ai vreo idee despre chestia asta, hai?

Dă iar din umeri.

— Nu-nțeleg, zice. Știu doar atîta, că Fernandez și Periera sînt granguri la conac și că-s un fel de asociați; s-ar putea ca Henrietta să-și spună c-ar duce-o mai bine dacă l-ar lua pe Fernandez. Eu am intervenit numai cînd am văzut c-o dirija și-i făcea zile fripte. Mi-a părut oareșicum rău de ea și cred că-i o femeie minunată.

Stă liniștit un timp, gîndind în sinea sa. Apoi continuă:

— Acum, c-ai pomenit de chestia asta, zice, nici vorbă că Fernandez trebuie să aibă tupeu să-și închipuie că Henrietta o să cadă pe bec pentr-un golan ca el. O fi vorbind corect, da-i neam prost.

— Un motiv în plus ca nici măcar să n-aplece urechea la un individ de teapa lui, spun. Ascultă, Maloney, spune-mi dacă i-ai propus să se mărite cu tine?

— Firește că da, îmi zice zîmbind; și mi-a răspuns că se va gîndi la asta. Cred că niciodată nu mi-a părut atît de rău pentru o femeie cît mi-a părut pentru Henrietta, cu atît mai mult cu cît e o fată minunată, care nu se văicărește-ntr-una cînd intră într-un bucluc, așa cum fac muierile de obicei.

— Bine, Maloney, zic. Acum poți pleca și nu uita să-i spui că voi sosi pe la miezu' nopții și vreau s-aud de la ea ceva cu cap și coadă.

Spune că-i în regulă ș-o roiește.

Mă-nvîrtesc pîn' pe la miezu' nopții cînd scot mașina ș-o iau spre conac. Acolo găsesc lume puțină, lucru pe care trebuie să-l înțelegeți – în perioada asta a anului nu se prea găsesc mulți oameni să-și petreacă vacanța p-aici, ba chiar mă mir de ce Periera nu-nchide localu' ăsta-n timpu' sezonului mort și n-o șterge undeva, așa cum fac cei mai mulți dintre tipii de prin partea locului.

Orchestra cîntă o bucată-ndrăcită și cîteva perechi își scutură ciolanele pe ring, în timp ce niște orășeni din Los Angeles scapă caii la bar. Trec drept de-a curmezișul salonului, urc scările și intru-n camera de sus, unde jocurile-s de obicei în toi.

Nu-i nimeni acolo în afara unui chelner, care face ordine, și-l întreb pe individ unde-i birou' lu' Periera. Îmi arată una din camerele-nșirate de-a lungu' balconului, de cealaltă parte, deasupra ușii de la intrarea principală, și mă-ndrept într-acolo. Deschid ușa și intru.

Înăuntru îl găsesc pe Periera așezat în spatele unui birou, bînd whisky, și pe Fernandez așezat într-un colț, fumînd. Cînd intru, amîndoi mă măsoară c-o privire de gheață din creștet pînă-n tălpi.

— Ei, șefilor, zic, iată-mă-napoi; cum vă mai merg afacerile?

Periera ridică privirea c-un zîmbet urîcios.

— Toate-s en buna ordine, domnule Frayme, spune pe-un ton sarcastic.

— Lasă-te păgubaș, Periera, zic. Știi prea bine că nu mă cheamă Frayme. Numele meu e Caution ș-am în buzunar o mică

insignă pe care pot să v-o arăt dacă credeți că v-ar face plăcere s-o vedeți.

Fernandez se bagă.

— Ce naiba ne pasă nouă de insigna dumitale! spune. Cred că n-avem nici un motiv să ne agităm din cauza insinelor federale. Nu ne ai cu nimic la mîna și-n nici un caz nu ne plac sticleții.

— Ce vorbești?! îi zic. Nu mă miră că nu-ți plac sticleții și mai ales mă prind că nu-ți place unu' care te-a atins la muzicuță așa cum te-am pocnit eu ultima dată cînd te-am întîlnit. Cu toate astea, îi zic, aprinzîndu-mi o țigară, îți recomand să te stăpînești și să fii politicos, ca să nu mă văd silit să te mai altoiesc nițel. Unde-i Henrietta?

Zîmbește rînjit.

— E p-aici, spune. Stă afară pe verandă cu Maloney și cu cît ai să isprăvești mai repede cu atît are să-mi placă mai mult, pentru că mi se face greață cînd te văd.

— Ce părere ai?! zic. Ai să m-aștepți pînă mă-ntorc, și deocamdată am să-ți spun ceva care-o să te-ajute să-ți treacă timpu' mai repede, Fernandez. Pregătește-ți o poveste valabilă ca să-mi explici ce cauți aici sub numele de Fernandez și făcîndu-l pe grozavul cînd te cheamă de fapt Juan Termiglo ș-ai fost șoferu' lui Granworth Aymes de la New York, da' bagă bine de seamă să fie valabilă, altfel aș putea să te strîng un pic cu ușa, să văd ce-i cu mărturia mincinoasă pe care-ai depus-o la ancheta judiciară pentru stabilirea circumstanțelor în care-a decedat patronu' tău.

— Ai călcat cu stîngu', copoiule, zice. Află că n-am depus niciodată vreo mărturie la ancheta judiciară, pentru că n-am știut niciodată nimic despre cineva c-ar fi fost undeva. În noaptea aia am fost acasă și n-am văzut; nici urmă de Henrietta sau de altcineva. Ce părere ai despre asta?

— Nu-i rău, acritură, zic, da' tot te pun eu în ramă pentru ceva, Fernandez, așa că ferește-te dacă nu vrei să ți se facă iar greață.

Rînjește și-și aprinde o țigară. Nu-i lipsește deloc tupeul.

Cobor scările, trec drept peste ring și ies pe veranda laterală. Henrietta șade acolo, vorbind cu Maloney. E-mbrăcată c-o rochie albastră de seară, făcută dintr-un material diafan, ș-arată ca o bomboană. Maloney își ia rămas-bun ș-o-ntinde.

Trag un scaun mai aproape și m-așez.

— Ei bine, Henrietta, zic, cred că Maloney ți-a spus cum stai și vreau să știu ce-ai de gînd?

Mă privește și-n lumina lunii pot să-i văd ochii, a căror expresie amintește de-un zîmbet, ca și cum ceva ar fi amuzat-o.

— Nimic altceva, domnule Caution, îmi răspunde, decît să-ți spun orice dorești să știi. Jim Maloney zice că dacă spun adevărul – totul va fi-n regulă, iar dacă nu – aș putea s-o pățesc. Să-ncep?

— Stai o clipă, drăguțo, îi zic, ș-ascultă-mă înainte de-a intra-n problemă. Nu știu ce se petrece p-aici, da' mi se pare că-i ceva cam ciudat și nu prea pe gustu' meu, și-s hotărît să descopăr toată tărășenia. În ce mă privește – mie-mi place să discut cu oamenii liniștit și frumos, fără amenințări și prostii – bine-nțeleles cînd joacă cu cărțile pe față. Dacă nu, ei bine, atunci e treaba lor dacă dau de bucluc. Acum ia seama, Henrietta, la ce-ți spun. Tu ești un exemplar deosebit și țin la tine. Cred că mama natură te-a-nzestrat din plin și poate că ești conștientă de faptul ăsta, dar ești la ananghie în afacerea aia cu obligațiunea falsă, cît și-n treaba astălalaltă, și singuru' lucru ce-ți rămîne de făcut e să golești sacu', da' să nu uiți nimic. Și dacă m-ai înțeles, acu' să-mi spui ce s-a-ntîmplat în noaptea cînd ai fost la New York și te-ai întîlnit cu Granworth – noaptea-n care-a murit.

— Nimic mai ușor, domnule Caution, spune. Totu-i foarte simplu; mă tem numai că nu prea pot s-aduc dovezi. I-am scris lui Grandworth niște scrisori în care-i spuneam că doream să-l văd. Auzisem că se făcea de basm c-o femeie și cu toate că-l suspectam de mai multă vreme că mă-nșală, n-am avut niciodată vreo dovadă concretă. Prea fericită n-am fost niciodată cu Granworth. Trăgea

ia măsea, era irascibil și adesea enervant de prost; dar cînd s-a procopsit cu banii aceia și a spus că va trece două sute de mii de dolari în obligațiuni de stat pe numele meu, am crezut că poate va începe o viață nouă. Făcea proiecte în sensul ăsta pentru amîndoi. A mers pîn-acolo încît a contractat o nouă asigurare – o poliță cu rentă viageră plătibilă peste zece ani sau, în caz de deces, așa fel aranjată încît, după cum spunea, să pot contempla viitorul fără griji. Îmi amintesc cum făcea haz despre faptul că societatea de asigurări insistase să introducă în poliță o clauză potrivit căreia plata ar fi suspendată în cazul în care el s-ar sinucide, fiindcă, după cum poate știi, el încercase să-și ia viața cu vreo doi ani în urmă, după o noapte de beție.

Începusem să cred că poate de data asta era serios. Mă aflam în Connecticut, la Hartford, unde stăteam la niște prieteni, cînd am primit o scrisoare. Era nesemnată și spunea c-aș face bine să-l supraveghez pe Granworth, care se dădea în spectacol c-o femeie, al cărei soț începea să reacționeze urît la treaba asta.

De obicei nu iau în seamă scrisorile anonime, dar i-am telefonat lui Granworth și i-am spus despre asta. Nu și-a dat nici măcar osteneala să nege faptele. N-a găsit de cuviință decît să fie grosolan. Atunci mi-am dat seama că anonima nu mințea și i-am mai scris alte două scrisori în care-i ceream să decidă ce are de gînd să facă și-n cele din urmă l-am anunțat că am de gînd să viu să-l văd și să reglez socotelile cu el.

— Stai o clipă, Henrietta, îi tai șiru'. Ce s-a-ntîmplat cu scrisorile alea? Ce-a făcut Granworth cu ele?

— Nu știu, spune. După moartea lui, cînd mi-a telefonat Burdell și m-am dus la New York, le-am văzut aruncate pe biroul său laolaltă cu multe alte hîrtii. Am avut de gînd să le iau și să le distrug, dar eram atît de necăjită și amărîtă atunci, încît am uitat.

— Bine, zic. Dă-i 'nainte.

— M-am dus la New York, continuă ea, ș-am ajuns devreme în seara zilei de douășpe ianuarie. Nu m-am dus acasă,

la apartamentu' nostru. L-am chemat la telefon pe fecior și l-am întrebat unde se află soțul meu. Mi-a răspuns că e la birou. L-am chemat apoi pe Granworth la birou și mi-a vorbit. Mi-a spus că tocmai primise ultima mea scrisoare, a treia, și că va sta de vorbă cu mine în seara aceea.

Mi-a cerut să ne-nțîlim la o cafeenea din oraș. M-am dus acolo și după puțin a venit și el cu mașina. Era cam nervos și părea puțin afumat. Am discutat situația și mi-a spus că n-are intenția să renunțe la femeia aia. I-am răspuns că dacă nu renunță, mă despart de el. Atunci el mi-a zis că dacă-l divorțez, va părăsi mai degrabă țara decît să-mi plătească pensie alimentară. Era furios și ochii-i scăpărau de mînie, iar cînd a-ncercat să-și bea cafeaua, aproape că nu putea să-și țină ceașca, atît tare îi tremurau degetele.

I-am spus că nu avea de ce să mă preocupe grija pensiei alimentare, întrucît îmi rămîneau cele două sute de mii de dolari în obligațiuni ce mi le trecuse pe numele meu. O clipă am crezut că-nnebunește de-a binelea, într-atît era de furios. Apoi, după cîtva timp mi-a spus c-ar fi mai bine să mă-ntorc la Connecticut pentru opt-zece zile și că va reflecta și-mi va scrie, iar pînă la urmă vom lua o hotărîre oarecare. Dar mi-a spus răspicat că dacă am divorța, viața sa ar fi ruinată și ar sfîrși cu tot și cu toate.

M-am înapoiat direct la gară și am plecat la Hartford. După două zile, Langdon Burdell mi-a telefonat că Granworth își luase viața. Mi-am făcut reproșuri amarnice. M-am gîndit că poate eram vinovată de moartea lui; că poate-ar fi trebuit să găsesc altă cale de rezolvare a situației.

M-am înapoiat imediat la New York, dar cînd am sosit, ancheta pentru stabilirea circumstanțelor decesului era terminată. Langdon Burdell mi-a spus că dăduse instrucțiuni personalului de serviciu să nu sufle nici un cuvînt despre faptu' că fusesem la New York în noaptea aceea: că dacă s-ar fi menționat acest fapt poliția ar fi devenit, probabil, sîcîitoare și m-ar fi luat la întrebări. Burdell declarase la anchetă că mă aflam atunci în Connecticut. I-am fost recunoscătoare pentru asta.

Am rămas la New York o bucată de vreme, în care timp afacerile lui Granworth au fost lichidate. În testament lăsase scris că dorește ca Burdell să-i continue activitatea, preluînd afacerea și birouri, și mai erau instrucțiuni cu privire la anumite datorii, inclusiv ipoteca destul de serioasă ce greva conacul Altmira – unde Granworth construisese conacul cu ani în urmă – toate urmînd să fie plătite din suma recuperată de la asigurarea sa.

Dar societatea de asigurări a refuzat să plătească, pe baza clauzei privind sinuciderea, iar Periera, ca deținător al ipotecii cu care era grevată conacul Altmira, n-a putut să-și recupereze banii. Dacă Periera n-ar fi fost atît de scîrbos în chestiunea asta, l-aș fi despăgubit – sau aș fi-ncercat s-o fac – în contul obligațiunilor ce-mi fuseseră predate și erau proprietatea mea personală, pentru ca mi le dăduse Granworth.

Restul istoriei îi cunoști. Cînd mi s-au terminat banii pe care-i aveam aici la cont, am dus una dintre obligațiuni și am încercat s-o schimb la bancă. Mi-au spus că era falsă, la fel ca și restul obligațiunilor de altfel. Atunci am rămas pe geantă. Nu mai aveam nici un fel de resurse și Periera mi-a îngăduit să rămîn în continuare la conac în schimbul serviciilor mele de amfitrioană.

Asta-i povestea, domnule Caution. Acum cîtăva vreme, Fernandez – pe care de fapt îl cheamă Juan Termiglo și a fost șoferul nostru – m-a cerut în căsătorie. Se pare că a făcut un fel de tovărășie cu Periera. Cînd i-am rîs în nas, mi-a spus că s-ar putea să-mi treacă pofta de rîs dacă poliția ar afla că mă certasem cu soțul meu cam cu o oră înainte de moartea sa, iar cînd am descoperit că obligațiunile erau false, mi-a cerut din nou să-l iau și practic a lăsat să se-nțeleagă că singuru' lucru pe care l-aș putea face să mă pun la adăpost ar fi să mă mărit cu el și să mă asigur în felul acesta că și restul personalului nostru de serviciu va continua să fie mut.

— Foarte bine, Henrietta, zic. Dacă ăsta-i adevăru', povestea nu-i rea, și dac-ai fabricat-o, e tot bună. Mai spune-mi doar un mic amănunt: cine era dama aia cu care se afișa Granworth?

— Habar n-am, spune ea privind în zarea deșertului, dar oricine-ar fi fost, sigur era vorba de nevasta celui care-a scris anonima.

— Cum ți-a venit ideea asta? întreb.

— De aia, zice, fiindcă scrisoarea era de mînă și scrisul avea trăsături masculine. Într-un loc unde respectivul scrisese cuvintele „această femeie” am observat o ștersătură. Nu era o ștersătură bine făcută și examinînd-o cu lupa am putut descifra cuvintele „Soția mea”. Se vede că avusese de gînd să se refere la nevastă-sa și se răzgîndise.

— Ai scrisoarea? întreb.

— Mă tem c-am pierdut-o, spune.

Mă ridic.

— Bine, cucoană, îi zic. Sînt dispus să cred povestea pe care mi-ai spus-o, pentru că-ntotdeauna acord crezare unei femei frumoase – o singură dată! Dacă-i adevărat, bine, atunci e-n regulă, și dacă nu-i, mă prind c-am să te descopăr undeva. N-o șterge și nu-ți chinui creierii prea mult. S-ar putea să izbucnească ceva în scurt timp, da-n momentu’ de față afacerea asta mi se pare-ncurcată.

Mă privește parcă zîmbind. Ochii-i strălucesc și din toată ființa ei emană un fel de insolență care-mi place. Cred că Henrietta asta are tupeu, nu glumă!

— M-ai înfundat, nu-i așa? spune. Mi-am dat seama din capu’ locului că tot ce zici și tot ce faci n-are decît un singur scop, să mă implic în afacerea asta cu falsurile. Poate c-are să-ți vină pe urmă ideea să mă acuzi că l-am omorît pe Granworth. Nu-i de glumit cu dumneata, dom-nule Caution.

— Chiar așa, bombonico, îi spun. Un tip cu care se poate glumi nu-i bun de nimic. Pe tine te consider extra. Cred că nu mi-a fost dat să văd multe femei în genu’ tău. Ești de soi – da-nțelegi ce vreau să spun – și-mi place cum te miști și vorbești. Într-un fel, îmi pare rău că ții atîta la Maloney; poate dac-ați fi fost în alte relații mi-ar fi plăcut să am alături o femeie ca tine. Da’ vezi bine

că nu sînteți, iar eu am o misiune de îndeplinit pe care-o voi duce la bun sfîrșit chiar dacă ție nu-ți place. La revedere și pe curînd.

O-ntind pe scările verandei și ocolesc clădirea ca să-mi iau mașina pe care-o lăsasem în spate. Sînt atît de obosit încît aproape văd dublu și socot c-am să-nchei pe ziua de azi ș-am să mă-napoiez la hotel să trag un pui de somn.

Am lăsat ferma cu vreo șapte kilometri-n urmă și trec printr-un loc în care șoseaua se-ngustează și unde pe-o movilă aflată dincolo de șosea, în fața unui tufiș, crește un copac din ăia care se văd prin deșert – cînd, cineva trage-un foc asupra mea. Glonțu' lovește volanu', ricoșează și iese prin parbriz.

Instantaneu îmi vine ideea să-ncerc o figură tare. Mă las pe frînă, virez brusc volanu' și bag mașina-ntr-un boschet de cactuși, ca și cum aș fi fost împușcat. Apoi mă prăbușesc peste volan și-l fac pe mortu' c-un ochi deschis.

Aștept așa cîteva minute, da' nu se-ntîmplă nimic. Apoi, dincolo, de partea cealaltă a pîlcului de tufișuri, văd că cineva se mișcă. Cum iese-n loc deschis, încep să-l urmăresc. Fuge cît îl țin picioarele și e un individ care știe s-o ia la sănătoasa. Îl las să scape, pentru că mi-a venit altă idee. Mă-ntorc la mașină, o scot pe șosea și-i dau bătaie. Merg direct înapoi la conac și-ntreb dacă Fernandez e acolo. Mi se răspunde că nu-i și că poate nici nu-și va face apariția-n seara aia. Îl găsesc pe Periera și-l întreb unde locuiește Fernandez. Îmi spune că are o căsuță, nu departe, pe șoseaua spre Indio. Identific locu' și pornesc acolo pronto.

În timp ce gonesc pe șoseaua spre Indio, mă gîndesc că deșertul ăsta-i un loc sinistru în care se petrec destule lucruri. Tipii ăia care nu mai conțin vorbind despre spațiile largi și deschise ar face bine să-și schimbe părerea despre deșerturi, dacă le-ar frecventa mai des.

Deodată mi s-arată și bîrlogul ăsta. E-o căsuță albă, așezată la vreo cincizeci de metri de la șosea. Împrejmuie c-un gard alb și cu pietre albe. Opresc mașina la marginea șoselei și mă-ndrept

agale către căsuță. Lîngă ușă-i o fereastră prin care privesc înăuntru și-l văd pe Fernandez așezat la o masă, fumînd o țigară și bînd whisky singur-singurel.

Bat la ușă și, după un timp, vine ș-o deschide.

— Ce dorești, copoiule? zice

— Intră și ține-ți fleanca, Fernandez, îi zic. Să știi că pentru mine nu ești decît un împruțit ordinar și dacă-mi faci vreun pocinog, am să te-ating de să mă ții minte.

Se duce-n casă și-l urmez. Îmi împinge un scaun pe care m-așez și-arunc un ochi de jur-împrejur.

Căsuța-i destul de agreabilă. E mobilată cu confort și peste tot sînt sticle de băutură. Aprind o țigară și-l privesc pe Fernandez.

Stă în fața căminului și se uită la mine. E un individ infect și cred că mi-ar place să-i ard una cu vătraiu' peste mutră, așa numai ca să nu-și mai închipuie că-i un tip atît de grozav.

Pentru felu-n care gîndesc să conduc ostilitățile am un plan. Aș jura că n-a existat niciodată un tîlhar care să nu cadă la-nvoială dacă simte c-ar avea ceva spuză de tras pe turta lui.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi se pare că nu prea mă bucur de simpatie p-aici. Mai adineauri, cînd mă-ntorceam la Palm Springs, un individ a-ncercat să mă facă cioburi, da' nu se pricepe destul de tare la meserie și n-a reușit decît să-mi scoată o așchie din volan și să-mi crape parbrizu'. Presupun că nu știi mai mult decît un prunc despre treaba asta, Fernandez?

Mă privește c-un aer surprins.

— Doar nu mă crezi chiar atît de prost, că nu-s, zice. Ce-aș realiza dacă-ș încerca să-ți scurtez zilele? Poate vrei să-mi explici dacă poți.

— N-am cum să știi, îi spun, da' e cineva p-aici care-mi poartă sîmbetele – s-ar putea să fie Periera.

— Nici p-asta n-o-nțeleg, zice. Ce l-ar face pe el să vrea să te curețe?

— N-am cum s-o știu nici p-asta, zic. Totuși, nu mă-n-nebunesc după tipii care trag în mine și doar atîta vreau să știu, cu cine ții, așa că fă bine și cască urechile.

Mă servesc din *whiskey*-ul lui.

— Mulțumesc pentru băutura, zic. Ș-acum ia seama la socoteală. Presimt că foarte curînd am să pun cuiva cătușele p-aici ș-am să te las să ghicești de două ori cine-o să le poarte. Și ca să nu-ți mai omori creierii, îți spun eu – mititica de Henrietta. Femeia asta mi se pare cu totu' și cu totu' curioasă și cred că știe de-o mie de ori mai multe despre moartea lui Granworth Aymes decît își închipuie o grămadă de oameni. Asta-i în regulă. Da' principalu-i următoru'. Se pare c-ar fi o damă care se ținea de capu' lui Granworth, iar bărbatul ăsteia e presupusul autor al unei scrisori anonime către Henrietta, în care-o pune la curent cu zburdălniciile soțului ei și-i cere să ia măsuri. Ei bine, povestea poate să fie adevărată, da' tot așa de bine poate să nu fie.

Acum aud că ții morțiș s-o iei pe Henrietta. Nu-mi dau seama cît ești de sincer în dorința asta, da' știu un singur lucru, ș-anume c-ai fost șoferu' soților Aymes și că-n calitate asta mergeai cu Granworth peste tot, așa că dac-ar fi fost încurcat c-o femeie, tu ai fi-n măsură să știi cine era...

— Am ținut cu Henrietta, spune, și m-am oferit s-o iau în căsătorie cînd ajunsese pe geantă și-și pierduse prietenii, da' poate că după afacerea asta cu obligațiunile false mi-am cam schimbat părerea. Nu zic că n-ar fi o bucățică atrăgătoare, continuă, da' nu cunosc tipu' care s-ar însura c-o femeie știind că-i amestecată-n afaceri de falsuri și care va trebui s-apară, probabil, în fața unui tribunal sub învinuire de omor. Nu ține figura.

Măresc viteza-n circuitele creierului pentru că situația asta-i grozav de interesantă și cere gîndire rapidă. V-amintiți, probabil, că Burdell îmi spusese c-a ținut cu Henrietta pînă cînd a bănuț-o de amestec în falsuri și uite înc-un individ care s-ar fi zis că moare de nerăbdare s-o ia de nevastă, și-mi pune aceeași barbă. Face impresia că indivizii ăștia-s vorbiți, nu vi se pare?

— I-asculță, Fernandez, zic. Lucrurile stau cam așa. N-ar fi nici o greutate pentru mine să aflu dacă Aymes umbla c-o femeie. Pentru asta trebuie să pun numai la treabă pe băieții din New York, da' socot c-ai putea să mă scutești de oboseală. Am să-ți ofer un tîrg, deși nu fac des învoieli cu lichele de teapa ta, și uite-n ce constă tîrgu'. Vreau să-mi spui adevăru-n legătură cu femeia asta cu care se zice că umbla Aymes și vreau să știu ce se petrecea. Dacă ești de acord, toate-s în regulă. Dacă nu, te arestez pe loc pentru tentativă de ucidere a unui agent federal, fiindcă-s convins că tu ești individul care-a tras în mine mai încolo, pe șoseaua spre Palm Springs.

Ochii stau să-i sară din cap.

— Stai, ascultă, Caution, zice. Nu poți spune așa ceva. Mi-e ușor s-aduc vreo șase băieți care să jure c-am fost împreună cu ei toată noaptea. Ş-apoi crede-mă c-aş fi fericit să-ți spun orice dorești să știi.

— E-n regulă, zic. Da' mai ascultă și povestea asta.

Apoi îi spun istoria pe care mi-a servit-o Henrietta. Stă liniștit, fumînd și ascultînd. După ce-am terminat, începe să comenteze.

— După părerea mea, te duce de nas, spune rînjind. E la mintea cocoșului că de vreme ce știi că ea fusese în noaptea aia la New York, era obligată să aibă o poveste pregătită, ca să justifice faptul c-a fost acolo. Dacă n-ar avea un motiv, atunci face impresia c-ar fi venit de la Connecticut cu vreun alt interes pe care ea nu vrea ca tu să-l cunoști – ca, de pildă, să-l curețe pe bărbat-su. Aș zice că ea a născocit povestea aia despre cealaltă damă.

Circulam mult cu Aymes, continuă. Îl duceam peste tot prin oraș și avea dame în toate părțile, dame obișnuite, da' nu era nimic deosebit în treaba asta. Nici una nu-l preocupa în mod special. Nici vorbă; erau o grămadă și, dacă vrei, pot să-ți pregătesc o listă-ntreagă. Da' cred că ți-ai pierde vremea.

— E-n regulă, zic. Acum ia seama, Fernandez. N-a trecut o oră de cînd un individ m-a luat în cătare și-a-ncercat să mă curețe.

Individul ăsta ai fi putut să fii tu, sau ar fi putut să fie Henrietta. sau Maloney, sau Periera. Ei bine, c-o vorbă academică, de dragu' argumentului, am să zic c-ai fost tu.

Strecor mîna sub haină, scot automatu' din tocu' de umăr și-l îndrept asupra lui.

— Ascultă, iubitele, zic. Am reputația că nu știu de glumă și n-am să glumesc nici cu tine. Dacă-ncerci vreo prostie, te găuresc. Pe urmă am să spun că tu ai încercat să mă cureți ceva mai devreme-n seara asta; că te-am urmărit pîn-aici ca să te arestez și c-ai încercat înc-o dată să mă nimerești, după care te-am împușcat și te-am omorît definitiv și pentru totdeauna – și cum ți-ar place asta?

Stă pironit și observ cum încep să-l treacă sudorile.

— Și dacă preferi să nu-ți fac figura asta, îi zic, ai să-mi spui numaidecît cum o cheamă pe dama cu care se distra Aymes. *C-a existat o damă e sigur, și vreau să știu cine era.* Dacă nu te hotărăști să-mi spui cine-a fost și unde locuiește, da' pe loc, pînă n-apuc să număr zece, să știi că-ți golesc tot încărcătoru-n mațe. Lămurit?

Nu spune nimic. Încep să număr.

Cînd am ajuns la nouă ridică mîna. Broboane de sudoare îi acoperă fruntea și văd că-i tremură mîinile.

— E-n regulă, zice. Ai cîștigat. Numele damei e Paulette Benito și stă-ntr-un loc numit Sonoyta, imediat cum treci frontiera din Arizona în Mexic.

— Așa, îi zic, punînd pistolu-napoi în toc.

Mă ridic.

— Te voi revedea-n curînd, Fernandez, glumesc eu, și-n timp ce voi fi plecat, bagă de seamă să nu faci ceva ce nu ți-ar conveni să afle mă-ta.

VII. CHESTII CU GREȘELI

Merg înapoi, la conac.

Pe drum reflectez intens. Mă gîndesc că individul ăsta, Fernandez, știe cu mult mai mult decît lasă să să vadă. Socot c-a scăpat informațiile astea despre damicela Paulette Benito numai fiindcă i-a fost frică să nu-l împrôșc c-un buchet de focuri și nici chiar atunci nu cred c-ar fi spus adevăru', dacă n-ar fi crezut că-n orice caz știu ceva despre o damă.

Da' mă interesează foarte mult felu-n care individul ăsta încearcă să discrediteze povestea Henriettei cu privire la existența unei alte femei. E sigur ca moartea că Fernandez lucrează mînă-n mînă cu Burdell la vreo-nscenare pe care-au combinat-o, da' unde vor s-ajungă – să mă picați cu ceară dacă știu.

Și de un' să știu eu dacă Fernandez, cu Burdell, cu Henrietta și cu Maloney nu sînt mînă-n mînă? Am cunoscut ș-al' dată escroci care-au montat înscenări bune și dacă stau să mă gîndesc, nu știu nici acu' mai mult despre afacerea asta decît atunci cînd am luat-o-n primire. Pe parcurs lucrurile s-au complicat cu oameni și chestii noi, care-au sporit încurcătura.

Un lucru le depășește însă pe toate c-un cap. Atît Langdon Burdell cît și Fernandez vor să mă facă să cred că Henrietta l-a curățat pe Granworth. Tot ce-au făcut ș-au zis e calculat ca să-mi dirijeze creieru' să lucreze-n sensul ăsta. Ce-or fi urmărind?

Cred că va trebui să m-apropii de dama asta, Paulette Benito. Am impresia că va fi-n stare să-mi spună mai multe despre Granworth Aymes decît oricare altu'. Dacă ea o femeia de fusta căreia se ținea si dacă fusese destul de legat de ea ca să-i

dea pașaportu' unei dame de clasa Henriettei de dragul ei, atunci e sigur că trebuie să fi găsit la ea ceva ce le lipsește altora. Trebuie să fie grozavă ș-aș zice că Granworth n-avea secrete față de ea.

Presupun c-ați observat și dumneavoastră că un tip stricat se autoamăgește-ntotdeauna că tipa de care se leagă e dintre cele bune, da' una peste alta-ntotdeauna se dă la vreo damicelă căreia-i umblă cam aceleași idei prin cap ca și lui. Treaba asta o face pentru că ea-i vorbește-ntotdeauna același limbaj și crede-n același fel de lucruri ca și el. Poate că Henrietta-l făcea pe Granworth să simtă că nu merită nici două parale, tocmai fiindcă ea era cu-atît mai bună decît el, ș-atunci o-ntinde și se combină cu Paulette asta, care știe cum să-i cînte-n strună. În nouă cazuri din zece, cine s-aseamănă, s-adună.

Mi-amintesc de-o tipă cu ifose din Minnesota. Babacu' ei a vrut s-o-mperecheze c-un june papă-lapte cu biblia-n mîină de prin partea locului, da' ea nici să n-audă. Într-o seară pleacă d-acasă și fuge c-un cavaler al pistolului, care-n cele din urmă e suit pe scaun și fript pentru omor. Dup-aia se-ntoarce acasă și se mărită cu tînăru' bisericos în cea mai desăvîrșită liniște sufletească. Cred că dacă n-ar fi fugit cu individul cellalt, n-ar fi fost în stare să-l aprecieze pe studiosu' biblioman.

Și mai am o idee, care mi-a intrat în cap și parcă-i bătută-n ținte. Ideea asta e că Burdell și Fernandez și toți ceilalți, care-s pe blat cu ei, s-au așteptat s-o bag încă de mult pe Henrietta la zdup. În definitiv am dovada că fusese-n noaptea aia la New York. Sînt îndreptățit să presupun că știa ceva despre falsuri și majoritatea oamenilor ar fi implicat-o încă de mult – cel puțin ca martor principal.

Și motivu' pentru care n-am făcut-o e tocmai din cauza acestei idei: că ei s-așteaptă s-o fac; numai că eu sînt omu' care nu face niciodată ceea ce alții așteaptă. Ăsta-i și motivu' pentru care i-am spus lui Fernandez povestea pe care mi-o istorisise Henrietta. Am vrut să văd ce reacție o să declanșeze la el și cu certitudine matematică pungașu-ncepe s-o combată, cu toate că – dacă cele

spuse de el mai-nainte erau adevărate – el nu știa nimic despre ceea ce se-ntîmplase-n noaptea aia la New York, pentru că nu se mișcase d-acasă.

Trag în spatele fermei și ocolesc pe jos pînă la intrarea principală. E-o noapte admirabilă, fierbinte ca iadu', iar lumina lunii e-atît de puternică încît vechii pereți de chirpici strălucesc ca argintu' și-aruncă umbre peste tot locu', împrumutînd peisajului un caracter de basm.

Pășesc înăuntru și văd că vreo cîteva lumini sînt stinse. Cînd ajung în salonu' mare văd că orchestra tocmai își strînge instrumentele, iar la mese nu mai e nimeni. Ridic privirea pe scări și văd un tip c-o damă dispărînd în camera unde se fac jocurile de obicei, ceea ce mă face să cred că poate Periera a aranjat niște partide-n seara asta.

Chiar în momentul ăla-l văd. Iese din cămara care-i în spatele barului, ridică clapa teighelei și se-ndreaptă direct spre mine.

— Domnule Caution, spune. En sera asta avem un mic joc – nu este prea mare. Știu che nu este legal, dar cred che nu aveți nimic encontra, ei? Nu va supara?

— Nicidecum, zic. Sînt agent federal, nu copoi din Palm Springs și nu-i treaba mea să port grija celor care calcă legile statului împotriva jocurilor de noroc. Poate că voi urca să privesc nițel.

Îmi zice vă mulțumesc foarte mult și are-un aer atît de satisfăcut de parcă i-aș fi dat o mie de dolari. V-am mai spus o dată că nu-mi place Periera ăsta nici cît negru sub unghie. E-un individ periculos și din partea mea l-aș cîrpi cu plăcere oricînd, da-n momentu' de față am chef să le cînt în strună. Vreau ca toți ăștia să creadă că, orice-ar face, vor scăpa basma curată, că eu nu-s un mare prost și-o gură spartă, lipsit de minte, pentru că-n felul ăsta socot că, mai devreme sau mai tîrziu, cineva o să facă vreo chestie care să-mi dea o idee de exploatat.

Așa că urc lento scările și intru-n salonu' de joc. E acolo o gașcă-ntreagă. Maloney și Henrietta, și alți vreo șase-șapte tipi

și cîteva dame. Unu' dintre chelneri servește băuturi alcoolice, în timp ce la masa mare jocu' de bacara e-n toi, iar la masa din mijloc se pregătea să-nceapă pocheru'.

Nu mă fixeze nicăieri, ci iau un whisky sec și doar mă uit. Henrietta joacă la masa de pocher – se vedea cît colo că joacă în contu' casei, iar Maloney șade-n spatele unei stive de fise și arată satisfăcut. Poate că de data asta cîștigă. Periera umblă de colo pînă colo, c-un aer cumsecade și binevoitor. De fapt e o seara plăcută și liniștită pentru toți cei în cauză. Fernandez nu-i nicăieri și socot că stă departe, în căsuța aia grozavă a lui, pradă exercițiu de gîndire liniștită.

Și la ce s-o fi gîndind? Cred că s-o fi gîndind la dama aia, Paulette Benito, despre care mi-a vorbit.

În primu' rînd trebuie să-nțelegeți că el mi-a vorbit despre tipa asta pentru că era cuprins de-a binelea de spaimă și credea că l-aș fi ciuruit dacă n-ar fi răspuns la ofertă. Cînd am scos pistolu' și l-am îndreptat asupra lui, cred că i se muiaseră mădulele de spaimă. Și motivu' pentru care l-am scos e tocmai faptu' că știam că-n afară de Henrietta *mai era* o femeie-n afacerea asta. Întotdeauna m-a urmărit ideea asta și m-a urmărit pentru că Burdell, care-ntotdeauna a vorbit mult, nici măcar n-a pomenit c-ar mai fi fost vreo altă damă sau nu. Nici chiar atunci cînd încerca să mă facă să cred că Henrietta luase de pe birou' lui Granworth Aymes scrisorile tocmai pentru ca nimeni să nu afle că erau ale ei, nu l-am auzit niciodată spunînd dacă fusese îndreptățită sau nu să le scrie.

Dacă n-ar fi fost, cu alte cuvinte, dac-ar fi știut că nu există o altă femeie-n afacerea asta, ar fi putut s-o spună chiar atunci. Da' n-a suflat nici o vorbă despre dama care-a făcut-o pe Henrietta să vină la New York și ăsta-i unu' din motivele pentru care-am crezut că Henrietta spune adevăru'.

De asta am socotit să-l iau pe Fernandez prin surprindere, și s-a prins. Trebuie să-nțelegi că ultimul lucru pe care l-a aflat Fernandez de la Burdell a fost din convorbirea aia telefonică, cînd i-a spus că fusesem la birou' lui Burdell și recepționasem toate

balivernele pe care mi le turnase-n urechi și le crezusem. Nici unu' din ei nu și-a dat seama c-am reușit să obțin interceptarea convorbirii lor.

Acu' mai e înc-un lucru: Fernandez îmi spune că s-a gîndit să se-nsoare cu Henrietta, da' că s-a lăsat păgubaș. Totuși, cînd Burdell l-a chemat la telefon, i-a spus lui Fernandez să-i dea-nainte cu afacerea asta matrimonială. Fernandez se prefacă că s-a răzgîndit pe chestia asta și mi-o declară fiindcă i se pare c-am s-o-nhaț pe Henrietta, da' tocmai cînd își bagă ideea asta-n cap și crede că totu' merge strună, se trezește jucat și c-un pistol sub nas, cu care storc de la el povestea aia despre cealaltă damă.

Așadar, pot să mă bazez cu siguranță pe-un lucru, ș-anume că atunci cînd mă voi duce s-o văd pe Paulette Benito – și nu-ncape-ndoială c-am să dau ochii cu dama asta – ea mă va aștepta bine pregătită. Mă prind pe-un whisky sec contra tuturor cantităților de bere din Brooklyn că Fernandez sau altcineva o va preveni că mi s-a pomenit de numele ei și că se poate aștepta ca micu' Lemmy să vină s-adulmece p-acolo. Ei bine, poate c-au nimerit-o cu asta, numa' c-am s-adulmec într-un fel la care nu se vor aștepta.

Personal, cred că indivizii care trag sforile-n afacerea asta fac o mare greșeală, ș-am să vă spun eu care. Greșeala lor e că pun accentu' prea mult pe moartea lui Granworth Aymes. Ei consideră evident că, dacă decesul ăsta poate fi pus în spinarea cuiva și încadrat la „omor”, eu am să cred că, oricine l-ar fi săvîrșit, va răspunde și pentru falsuri. Ei se-ncăpățînează să creadă că ideea asta le oferă calea cea mai ușoară pentru a scăpa de afacere. Numai că în privința mea au greșit-o. Pen'că eu niciodată nu merg pe căile cele mai ușoare; și dac-am marcat un punct în cîteva cazuri grele din trecut, e tocmai pentru că nu mă dau bătut și stau de vorbă cu oamenii fără ca să mă las impresionat de mersu' lucrurilor. Am descoperit că-i grozav să stai de vorbă cu niște oameni care pot fi certați cu legea, în special dacă le spui adevăru'. Mai devreme

sau mai târziu vor încerca o figură foarte tare ce nu va rezista la verificare, ș-atunci ai pus mîna pe-un fir.

Și după cum v-am mai spus înainte, principala problemă de care mă ocup e treaba cu falsurile. Chestia decedului nu mă interesează nici cît negru sub unghie. Am să vă spun de ce. Tipii mor întruna sau reușesc să se lase omoriți într-un fel sau altu' și-i bine să pui mîna pe indivizii care poartă vina. În același timp un tip ca Aymes în plus sau în minus n-are prea mare importanță da' o mare organizație de falsificatori contează enorm și cred că individuu' care-a putut fi destul de bine organizat ca să tipărească obligațiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari merită puțină atenție din partea Unchiului Sam. Chiar dacă Henrietta a cumpărat obligațiunile alea false de la vreo bandă de falsificatori, sau a comandat să-i fie confecționate, judecata rămîne-n picioare. Trebuie să-i prindem, pentru că lucrează mult prea bine. Pînă și directoru' băncii era cît pe ce să se lase păcălit, iar Metts mi-a spus că n-a văzut niciodată o lucrătură atît de grozavă.

Arunc o privire spre Henrietta și-i zîmbesc. Tocmai cîștigase un pot și greblase vreo cincizeci de dolari. Îmi răspunse c-un zîmbet prietenos și cum o privesc pe dama asta, care șade-acolo zîmbind, în timp ce cu de-getele ei drăguțe adună fisele, simt o plăcere clasa-ntîi.

Vă spun că-i o bucățică excepțională. Pe umeri poartă un fel de mantou mic și vaporos. E făcut din șifon sau așa ceva și ori de cîte ori își mișcă brațu', merită să privești.

Se ridică. Apoi îi dă fisele lui Periera și tipu' i le plătește dintr-un teanc de bancnote pe care le scoate din buzunar, în timp ce ea se uită la Maloney. Acesta ridică privirea curios, ca și cum ar întreba-o dacă dorește ceva, iar ea dă ușor din cap ș-aruncă repede o privire-n spre mine, ca și cum ar fi vrut să spună că dorește ca el să stea la o parte, pentru c-ar avea alte gînduri în legătură cu mine sau ceva-n genul ăsta. Eu mă prefac că privesc jocu' și că n-am observat nimic.

Apoi ea vine către mine.

— Mă-ntreb dacă domnul Lemuel H. Caution, asul detectivilor, e dispus s-ajute o femeie la nevoie și s-o conducă acasă, spune. Sau poate că-i prea ocupat?

Am priceput. Când Maloney a ridicat privirea, de fapt a fost un fel de-a-ntreba dacă s-o conducă acasă, iar ea i-a făcut semn c-avea de gând să-mi ceară mie acest serviciu. Cred că intenționează să-ncerce ceva.

Îi răspund c-un zîmbet pînă ta urechi.

— Fără-ndoială, Henrietta, zic, și nici măcar n-am să-ți cer să umbli pe jos. Dorești să te duc cu mașina la ferma aia unde locuiești?

Spune că da și le urez tuturor noapte bună, apoi cobor scările-n urma ei. Așteaptă la intrarea principală pînă cînd aduc mașina din spate, se urcă ș-o pornim.

Pe cer e o lună ca la teatru, și cînd pornesc mașina se produce un curent de aer care-mi aduce un iz de parfum de garoafe cu care se dă ea, și-ntotdeauna am avut o slăbiciune pentru garoafe. Numai că nu un parfum greu, ci unu' plăcut și suav, dacă pricepeți ce vreau să apun. Îmi amintește de noaptea cînd i-am percheziționat camera și m-a izbit pentru prima oară aroma asta. Mi-aduc aminte de șiru' de pantofi și cizme de călărie și deodată-mi vine o idee strașnică. Îmi vine ideea c-a început să mă intereseze mult prea mult dama asta și c-aș face mai bine să mă feresc, ca să nu cad pe bec tocma-ntr-un moment cînd sînt pe punctul de-a face o captură.

Și asta, trebuie să vă spun, e una din puzderia de necazuri pe care trebuie să le-ndure un copoi. Orice fel de polițist, fie federal, de stat, sau local, are de furcă-ntotdeauna cu dame grozave. De ce? Păi, pentru că-ntotdeauna damele grozave-s alea care se bagă-n încurcături. Ce, ați auzit vreodată de vreo damă urîță amestecată într-o chestie oarecare? Căci, dacă omu' are-o slăbiciune pentru o linie elegantă, o voce plăcută, ș-o pereche de glezne sculptate cu finețe, e clar ca bună ziua că trebuie să se ferească dacă vrea ca mintea să n-o ia razna de la treburile care-l preocupă.

Ea deschide conversația.

— Jim Maloney trebuia să mă conducă acasă, spune, dar m-am gândit c-aș prefera s-o faci dumneata. Am vrut să mă-ntorc cu dumneata.

Zîmbesc.

— Știu, îi zic. V-am văzut făcîndu-vă semne și m-am gândit că puneți ceva la cale.

Rîde.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa, domnule Caution?

— Nu prea multe, doamnă, îi zic. Au fost cazuri cînd m-am lăsat prins pe picior greșit. Odată, în Anglia, la Londra, într-un apartament deasupra unui garaj de lîngă Baker Street, o damă pe care-o chema Lottie Frisch a tras în mine prin fundu' poșetei cînd aveam impresia că umblă să caute o scrisoare. Nici n-am bănuir ce mă păștea pînă cînd nu m-am trezit c-un glonț de calibru' douășdoi în braț, ceea ce dovedește că trebuie să ții ochii deschiși, nu crezi?

Oftează ușor.

— Bănuiesc că te-ai ciocnit cu viața adevărată, spune.

O privesc pieziș.

— O, da, îi zic, cum m-am ciocnit și c-un pic de moarte adevărată. De fapt între astea două nu-i o diferență prea mare. Uneori viața merge greu și moartea vine pronto. Să-l luăm, de pildă, pe Granworth, continui privind-o pe furiș. Mă prind că-n dimineața zilei de douășpe ianuarie omul ăsta habar n-avea că-n dimineața zilei de treispe o să fie pescuit din fluviu. Așa-i firea lucrurilor, nu?

Nu scoate o vorbă. Se uită doar drept înainte.

Peste puțin opresc în fața micii ferme unde locuiește. Pe veranda de la intrare stă așezată o femeie grasă, o mexicană, care se ridică și intră, cînd opresc mașina. Mă gîndesc că trebuie să fie fata angajată să aibă grijă de casă și de curățenie.

Henrietta iese din mașină, o ocolește pînă ajunge lîngă mine de partea cealaltă și mă privește cum stau la volan. Ochii-i strălucesc ș-are aeru' ca și cum ar fi fericită.

— Plimbarea asta mi-a făcut plăcere, spune, și dacă vrei să poțestești înăuntru să iei un pahar de whisky, ești binevenit.

Sar afară din mașină.

— Parcă mi-ai citit gându'. Henrietta, îi zic. Asta-i exact ce-aș dori, în afară de faptu' că vreau să-ți mai pun ș-o-ntrebare.

Se pornește pe rîs în timp ce ne-ndreptăm spre verandă.

— Niciodată nu te oprești din lucru? spune. Oare-ntotdeauna-ncerci să afli cîte ceva despre unul sau altul?

— Aproape tot timpu', zic. Da' n-am vrut să te-ntreb cine știe ce. Am vrut numai să-mi spui ce fel de om era Granworth.

Intrăm. Închide ușa din plasă de sîrmă dinspre verandă și mă conduce în camera de zi. Pe față poartă o expresie destul de serioasă.

Ceea ce nu mă miră, și orice femeie va-nțelege că i-am pus o-ntrebare cu tîlc. I-am cerut de fapt să-mi spună ce gîndește despre propria ei viață, deoarece dacă-i ceri unei femei să-ți vorbească despre bărbatu' de care este sau a fost îndrăgostită, îi ceri de fapt să-ți vorbească despre felul ei de a gîndi.

Lasă să-i alunece capă de pe umeri, se-ndreaptă către bufet și-aduce o sticlă de whisky c-un pahar și încă un pahar pentru sifon. Trebuie să mă fi observat la conac ca să știe că-mi place-n felul ăsta. Apoi deschide obloanele pe-o latură a-ncăperii, ca aeru' și luna să poată pătrunde, și s-așază-ntr-un balansoar, privindu-mă.

— Părerea mea despre Granworth, spune. Cred că asta-i o întrebare la care se cere puțină gîndire ca să răspunzi. N-aș putea spune nici măcar că știu de ce m-am măritat cu el, în afară de faptul că eram plictisită și nu prea fericită și m-am gîndit că-n orice caz căsătoria n-ar putea fi mai plicticoasă decît viața mea acasă.

Totuși Granworth îmi plăcea. Mă tem că n-am prea crezut în dragoste și m-am gîndit că este unul dintre lucrurile alea care ți se-ntîmplă după căsătorie. Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de firea lui Granworth. Era tipul bărbatului care nu putea să fie credincios față de nimeni și nimic. Își închipuia că e

un bun jucător, dar mai de grabă ar fi trișat decît să piardă la joc. Își închipuia că e chiar și idealist, dar încă n-am cunoscut un om care să aibă mai puține idealuri.

Avea două mari preocupări – banii și femeile. Firește că trebuia să le aibă pe amîndouă, dar nu cred să fi fost din cale afară de pretențios în nici una din ele. Era inegal în afaceri – într-o săptămîină putea să fie foarte activ, iar în următoarea să lase totul baltă.

Se plictisea extrem de repede. Nu era-n stare să-și vadă numai de munca lui și dacă trebuia să depună un efort de concentrare sau de gîndire mai profundă pentru ceva, prefera să se lase păgubaș.

Cred că afacerea lui era bine organizată. În privința muncii, cel mai deștept și cel mai capabil era Burdell. De fapt, cred că el a fost cel care a dirijat totul atunci cînd s-a cîștigat. Granworth era un om căruia îi plăcea riscul. Mereu făcea combinații ca să cîștige bani și mai mulți, iar rezultatul era că foarte adesea ne pomeneam pe geantă și apoi, deodată, făcea iar rost de ceva bani și toate erau în regulă.

Se ridică din balansoar și se duce la ușile-ferestre. Stă acolo, privind afară. Are un aer teribil de amărît.

— Era slab, nervos și iritabil, continuă ea, și nu te puteai bizui pe el. De multă vreme mă bătea gîndul că umbla cu femei, dar credeam că erau genul de femei după care umblă bărbații ca Granworth – dansatoare și altele de felul ăsta. Oricum, tot nu mă mai interesa, pentru că-n ultimii trei ani ai vieții noastre conjugale eram practic străini unul pentru altul. Îl vedeam din cînd în cînd și de cele mai multe ori era beat.

Apoi, cu totul pe neașteptate, a picat acel sfert de milion. Și făcea impresia că vrea să-și schimbe felul de viață. Mi-a spus că-mi dă mie cele două sute de mii de dolari în obligațiuni, așa, ca să fiu sigură că e ceva pus de o parte pentru viitorul nostru. Spunea că are de gînd să facă un început nou; că va fi prevăzător și că poate ne vom relua viața împreună ca-n vremurile dinainte,

cînd eram la începuturile căsniciei noastre. Părea atît de sincer încît aproape că l-am crezut.

Îmi aprind o țigară.

— Dacă știai că umblă cu femeii, zic, atunci de ce ți-a sărit așa muștaru' cînd ai primit scrisoarea aia nesemnată de la individul ăla care spunea că Granworth se afișa c-o damă și că el, individul, intenționează să reacționeze dezagreabil în legătură cu asta? Nu ți s-a părut puțin cam curios ca individul ăsta să-ți scrie *ție* despre asta? Nu te-ai întrebat de ce nu i-a scris lui Granworth, spunîndu-i să ia jos labelle de pe ea?

Se-ntoarce.

— Răspunsul e același pentru ambele întrebări, spune. Granworth știa că atîta timp cît escapadele lui se limitau la persoane fără importanță, nici el, nici ele nu mă interesau prea mult, dar îi spuseseam că dacă ar da loc la vreun scandal, sau dacă-mi va mai provoca supărări sau necazuri, voi divorța.

Ideea unui divorț nu era pe placul lui, așa că a ținut legăturile lui amoroase departe de existența mea. Am avut impresia că omul care mi-a scris anonima aceea i-o fi spus lui Granworth că dacă nu încetează să se țină de nevastă-sa, îmi va scrie mie.

Cînd am primit scrisoarea, m-au cuprins furiile. Am fost și mai furioasă cînd i-am telefonat lui Granworth despre ea din Connecticut, și el n-a manifestat nici un fel de interes pentru cele spuse de mine. Schimbarea intervenită în atitudinea lui m-a lăsat înmărmurită, mai ales cînd mă gîndeam la toate protestele pe care le auzisem de la el cu foarte puțin timp înainte. Eram hotărîtă să divorțez dacă nu renunță la femeia aceea.

Zîmbește ca și cum și-ar fi amintit de ceva.

— Presupun că sînt la fel ca majoritatea femeilor, spune. În primul moment am crezut că pot să fac ceva din Granworth. Bănuiesc că fiecare care se mărită cu un bărbat slab crede că-l va putea schimba în bine. Noi, femeile, sîntem toate reformatori-amatori.

Zîmbesc.

— Mie-mi zici?! replic. D-aia au atîta noroc canaliile. Dacă un tip e om cumsecade, care femeie se interesează de el? Dacă-i om de nimic, ele consideră că-i de datoria lor să-l ia în antrepriză și să-l reformeze.

Îți mărturisesc că femeile-s cele mai nostime creaturi, îi zic. Am cunoscut odată o damă în Illinois, pornită să reformeze un tip pe care-l iubea. Tipul ăla obișnuia să sugă vreo două sticle de whisky pe zi, obicei de care ea a crezut că trebuie să-l lecuiască înainte de a se mărita cu el. Spunea că n-avea de gînd să se mărite c-o butie de whisky.

Așa cum îți zic, am întîlnit-o pe dama asta după doi ani. Depusese atîta pasiune în opera de reformare a individului încît dăduse-n patima beției și putea oricînd să bea la whisky pînă cînd cădea el sub masă. Iar el era distrus, zicea că dacă ea l-ar fi lăsat în pace din capu' locului, el ar fi mierlit-o de mult de-atîta pileală ș-ar fi scăpat de griji, pe cînd acum era atît de plictisit s-o mai vadă pe nevastă-sa trăgînd la măsea, încît se gîndea să devină membru activ în liga pentru interzicerea băuturilor alcoolice. Chestia asta m-a convins că reformismu' nu dă-ntotdeauna rezultatele scontate de reformatori.

Mai iau o țigară.

— Care va să zică Granworth nu-ți plăcea, spun. La asta se reduce tot, nu-i așa? Ascultă, Henrietta, ce fel de bărbat îți place? Ești sigură că nu erai și tu-ndrăgostită de vreun alt tip? După cum știi, eternu' triumghi poate avea vîrfu' și-ntr-o parte și-n alta!

Zîmbetul îi dispare de pe față. Mă privește grozav de serioasă, se apropie de locul unde șed și se uită-n jos la mine.

— Ascultă ce-ți spun, domnule detectiv, zice. Niciodată nu m-a interesat cu adevărat un bărbat pîn-acum – tocmai cînd, probabil, nu-mi va mai fi de nici un folos.

Zîmbesc.

— Nu te-nțeleg, madam, îi zic. Maloney ăsta-i băiat bun. Probabil c-ar fi un soț grozav dacă l-ai lua.

— Nu mă gîndeam la Maloney, spune. Mă gîndeam la dumneata.

Îmi zîmbește.

Parcă m-a atins c-un ciomag. Mă ridic și rămîn pe loc, privind-o fix. Ea nici măcar nu clipește. Doar stă și mă măsoară zîmbind.

— În materie de bărbați, ești singurul gen de om care mă atrage, spune. Dacă vreodată m-am gîndit la Jim Maloney, n-am făcut-o decît pentru că știu că e corect și mi-e un bun prieten.

Face un pas mai aproape.

— Cred că ești un bărbat grozav, continuă; și ești dur și mult mai deștept decît lași să se creadă. Dacă vrei să știi exact ce gîndesc despre dumneata, uite dovada!

Mai face-un pas înainte, își pune brațele-n juru' gîtului meu și mă sărută – și pe ochii mei, frățioare, ori știe să sărute dama asta, ori nu știu eu ce-i aia un pupat! Stau locului ca trăsnit. Mă-ntreb în sinea mea dacă visez sau mi se-ntîmplă aieva, și-n același timp am sentimentu' că Henrietta asta joacă o scenă mare; se gîndește că-s pe punctu' de-a face o captură și-și închipuie c-ar putea să mă ducă de nas.

Nu suflu nici un cuvînt. Ea se-ntoarce, se duce pînă la masă și mai toarnă înc-un deget de whisky. Îl aduce și mi-l întinde. Ochii-i zîmbesc și cu greu se-mpiedică să nu izbucnească de-a dreptu-n rîs.

— Asta te-a speriat, nu-i așa? spune. Cred că sînt prima femeie care l-a speriat vreodată pe marele Lemmy Caution. Ei bine, mai ia un pahar și după ce l-ai dat gata, poți să-ți vezi de drum.

Dau băutura pe gît.

— Mă duc, îi zic, da-nainte de-a pleca d-aici vreau să-ți spun ceva, și uite ce. Ca femeie, îți mărturisesc că ești grozavă. Ești înzestrată cu toate darurile și ești unsă cu toate alifiile. Mi-aș putea pierde mințile dup-o femeie ca tine și poate că-ntre timp aș uita unde sînt și ce fac. Da' dacă-ți închipui c-o scenă di granda

cu pupici o să te scape din încurcătura asta-n care te afli, greșești, madam. Să nu crezi că n-am mai fost sărutat – ba din plin și zău că-mi place. Chiar și femeile-mi plac la nebunie în general; dar, scumpă doamnă, dacă m-am hotărât să te-nhaț în afacerea asta, n-ajung toate sărutările din lume să te scape. N-ar strica să-ți bagi bine treaba asta-n căpșoru' ăla dulce al tău.

Rîde.

— Mie-mi spui, zice, imitîndu-mi felu' meu de-a vorbi. Asta e ce-mi place la tine. Ei bine, noapte bună, Lemmy. Să mai poștești cînd ai să ai cătușele pregătite.

Și după săgeata asta iese din cameră și mă lasă singur c-un pahar în mînă.

Mă ușchesc. Ies afară, ambalez mașina și-i dau drumu-an-dante către Palm Springs. Mă trec a groază de gînduri; da' mă credeți sau nu, felu-n care dama asta m-a sărutat mi-a luat piuitu'.

Mai e înc-un lucru care le depășește pe celelalte cu cîteva capete și-anume că Henrietta asta nu suferă de lipsă de inteligență. Ea zice de mine că-s deștept, da' credeți-mă că nici ea nu stă cu deștu-n gură și poate că tocma-ncearcă să-mi pună o barbă.

Înfig acceleratoru' și-i dau drumu' tare. M-am hotărât într-o anumită privință. Mă duc să-l văd pe Metts și să pun ceva la cale cu el. M-am cam saturat de toți indivizii ăștia care mă țin de fraier. Am de gînd să declanșez ceva ș-am s-o fac pronto.

Încercați să deduceți singuri. Am dat din colț în colț p-aici, vorbind cu oamenii pînă m-am scîrbit. M-am înapoiat la New York ș-am auzit un car de minciuni de la Burdell. Singura dată cînd mi-a ieșit și mie a fost cînd am scos de la Fernandez numele lui Paulette, sub amenințarea pistolului.

De fiecare dată cînd sînt cumsecade cu oamenii, mă trezesc luat de fraier și mi se pare că nu-mi mai rămîne nimic altceva de făcut decît să mă procopsesc cu niște cămăși de mătase și să-mi schimb meseria-n filfizon.

Oricine-ar fi ăia care-s în spatele acestei afaceri, nu-și pierd sîngele rece. M-au lăsat să dau din colț în colț fără să găsesc

mai mult decît nimic, în schimb l-au curăţat pe Sagers, da' se-nşeală dacă-şi închipuie că vor scăpa şi cu asta.

Foarte bine. Ei, dacă au chef de un joc mai dur, am să-i servesc după poftă.

Ş-acu', să-i dăm drumu'.

VIII. UNA TARE

Niciodată nu mi-au plăcut diminețile care urmează după nopțile nedormite. Îmi stau în gît. Întotdeauna ți-aduci aminte de ceea ce ar fi trebuit să faci în noaptea precedentă și nu ți-a dat prin cap.

Cînd mă trezesc, soarele strălucește prin perdele și simt c-am să mă pun în mișcare atît de repede încît unii din indivizii ăștia au să creadă că-s fugăriți de trăsnet. Eu sînt răbdător de felu' meu, da' vine un timp cînd trebuie să faci ceva și mi se pare că a cam sosit timpul ăsta.

Mă scol, fac duș și beau o cafea. În timp ce sorb din ea, mă gîndesc la toate lucrurile pe care-am omis să i le spun Henriettei aseară. Socotiți și dumneavoastră dacă dama asta nu face una din două chestii. Ori s-a ambalat după mine într-atîta încît îmi va spune tot ce doresc, ori mă driblează și se preface c-o să-mi spună tot ce vreau. Da' fie-ntr-un fel, fie-n altu', socot c-am pierdut o mulțime de ocazii.

Șezînd pe marginea patului, mi-aduc aminte de vremea cînd frecventam cursurile școlii federale, unde mi-am învățat meseria. Îmi amintesc de un bătrînel care ne ținea conferințe despre diferite chestii și care zicea:

„Faceți ceva. Nu stați și nu vă pierdeți timpul' gîndind prea mult. Dacă n-aveți un fir de urmărit, fabricați unul. Dacă nu știți ce să faceți, începeți să măsurați camera, sau să vorbiți cu oame-nii, sau dacă aveți de-a face cu indivizi care-ncearcă s-ascundă un fapt pe care vreți să-l aflați, creați situații care să-i sperie și să-i facă să-l dea în vileag.”

Și câtă dreptate avea bătrînu'. E-n regulă. Ăsta-i drumu' pe care-am să merg.

În primu' rînd veți fi de acord cu mine că am dreptate să cred că toți ăștia care au vreo legătură cu combinația asta mă joacă de parc-aș fi un fleț atît de prost încît i s-aude inteligența scîrțîind din lipsă de exercițiu. Fiecare-n afacerea asta-ncearcă să dribbleze pe altcineva. Să-ncepem cu Burdell; după ce joacă marea scenă de prieten binevoitor al Henriettei, care a indus personalu' de serviciu al casei Aymes să declare că ea nu fusese la New York în noaptea decesului, acum face tot ce poate ca să-mi bage-n cap ideea că ea l-a curățat pe Granworth. În care sens Fernandez îi dă tot ajutoru' posibil. Ăsta se preface c-a vrut să se-nsoare cu Henrietta pînă cînd i-a venit ideea că falsurile-ar fi opera ei, și se răzgîndește. Burdell contribuie la ideea asta zicînd c-a-nceput să dea-n vileag tărășenia după ce *el* s-a gîndit că Henrietta-i amestecată în chestia cu falsurile.

Și cum stau lucrurile cu Henrietta?

Asta cel puțin nu se-agită, nu spune nimic esențial și nu face decît să se dea la mine, zicîndu-mi că-s omu' visurilor ei, că i-am căzut cu tronc la inimă și că nu trebuie decît să-ntind mîna după ea ca să mă pună-n banca-ntii cu toate onorurile.

Nu că nu mi-ar place să m-ocup de Henrietta. Da' nu obișnuiesc să mă las antrenat în chestii sentimentale cu femei asupra cărora planează suspiciuni în cazuri de omor. Cred că mi-ar încurca treburile. Oricum ea știe ce meserie am și nu poate fi supărată dacă cred că-ncearcă să mă tragă pe sfoară di granda.

S-ar putea ca unii din indivizii ăștia să fie surprinși, inclusiv Henrietta, pentru c-a sosit momentu' să declanșez ceva, ș-am să-i dau drumu' chiar acu'.

Și nici n-o să-i las să mă tragă pe linie moartă. Dacă Burdell, sau Henrietta, sau altcineva-și închipuie că eu sînt un om din ăia care poate fi constrîns s-abandoneze cercetarea, se-nșeală amarnic.

În momentu' de față mă interesează numai două aspecte ale acestei cercetări și socot că veți fi de acord cu mine când am să vă spun care. În primu' rînd mă interesează foarte mult ce stare de spirit avea individul ăsta, Granworth Aymes, înainte de-a muri. Se vede cale de-o poștă că șmecherul ăsta n-avea nici un motiv să-și ia zilele. Are franci, e sănătos – pentru că societatea de asigurări l-a găsit în bună condiție fizică – și prin urmare n-am timp să cred că s-a sinucis numai pentru că Henrietta i-a spus c-o să-l părăsească ș-o să dea divorț. De ce s-o fi făcut? Un fustangiu de talia lui – doar Fernandez spunea că umbla c-o mulțime de dame – n-avea de ce să se piardă cu firea numai fiindcă l-a prins nevastă-sa și i-a spus că i s-a scîrbit de el. Faptu' că ncercase să se sinucidă cîndva înainte, nu explica nimic. Cînd a făcut tentativa aia era beat criță de nu știa nici măcar cum îl cheamă.

Dac-a spus c-avea de gînd s-o ia de la-nceput și să devină om cumsecade, poate că era sincer. Fără-ndoială c-așa pare să fi fost, fiindcă nu vād care om ar fi atît de tembel încît să-și facă o poliță de asigurare pentru o sumă foarte mare și să plătească o primă inițială extraordinar de piperată dac-avea de gînd să-și ia viața, cînd știa că societatea de asigurări nu va plăti în caz de sinucidere.

Faptu' că Granworth și-a făcut polița asta de asigurare, după părerea mea, are o importanță cu totu' specială.

Cel'lalt lucru e dama asta, Paulette Benito. Prima idee care-i vine oricui în minte e că poate și tipa-i amestecată-n afacere. Da' cred că nu-i așa – vă dați seama că dacă Burdell și Fernandez ar fi dorit s-o bage la apă, ar fi putut s-amorseze chestia asta cu femeia mai-nainte, implicînd-o-n combinație. Nu, mai degrabă socot că nimeni nu i-a acordat importanță în afacerea asta și dac-au omis s-o menționeze, au făcut-o numai pentru ca să concentreze atenția asupra Henriettei.

Da-i sigur că Paulette asta trebuie să știe ceva. Dacă era vioara-ntîi la Granworth m-aș prinde că el i-a vorbit despre nevastă-sa, cu atît mai mult dacă el și Henrietta nu s-aveau bine; și

poate că Paulette asta are să-mi spună ceva despre Henrietta. un fleac care s-arunce puțină lumină asupra afacerii ăsteia cu falsurile. Cred c-am s-o vizitez pe Paulette asta de-ndată ce voi isprăvi niște treburi p-aici, și fița asta o să vorbească ș-o să-și dea drumu' la gură, cu toate că se află-n Mexic și-n afara jurisdicției Statelor Unite: trebuie să fiți lămurii că localitatea asta, Sonoyota, unde se află, e chiar în partea mexicană a frontierei de stat a Arizonei și trebuie s-o aduc pe teritoriu' Statelor Unite pentru ca s-o fac să vorbească, da' n-am să ezit și nici n-am s-aștept să fie extrădată, chiar dacă va trebui s-o trag de cosițe peste graniță.

Și toate lucrurile astea trebuie să vă facă să-nțelegeți c-afacerea asta a-nceput să-mi stea-n gât. E cineva care-ncearcă să mă ducă cu zăhărelu' și nu-mi prea vine bine pe chelie.

Îi dau un telefon lui Metts, șefu' poliției din Palm Springs, mă conversez nițeluș cu el și punem lucrurile la cale.

Metts e băiat bun și nu-i lipsit de inteligență. Și-n plus, știe să dea o mână de ajutor, ceea ce nu se poate spune despre mulți dintre copoi pe care i-am cunoscut.

Aranjamentu-i următoru'. El o să trimită doi agenți de teren pînă la conac ca s-o ridice pe Henrietta. Țștia o vor aduce la birou' lui Metts la ora unsprezece. La unspe și jumătate, tocmai cînd Periera și Fernandez au să-ncerce să-nțeleagă despre ce e vorba, copoi se vor întoarce ca să-i înhațe și să-i aducă și pe teribiloșii ăștia doi. După care cred că vom putea să-ncepem.

Mă pun la ținută specială. Îmbrac un costum gri foarte elegant, pe care-l am cu mine, ș-un fetru gri deschis c-o cravată gri argintie, așa numai ca să-mi creez iluzia că ies în lume, ș-o iau agale spre birou' lui Metts de la sediu' central al poliției și le zic salve.

Metts îmi cedează birou' său, îmi oferă o țigară de foi, m-așez comod și aștept.

Nu trece mult și cei doi copoi mi-o aduc înăuntru pe Henrietta. Are-un aer foarte mirat și-n același timp arată grozav. Frățioare, ori știe dama asta să-și aleagă toaletele și să le poarte, ori la loc comanda!

E-mbrăcată c-un taior de culoarea lămîii, care provine dintr-o casă unde se pricep la croit. Poartă o bluză din mătase cafenie, o pălărie din panama de culoarea lămîii cu o panglică maro, pantofi din hunting maro și alb și ciorapi de mătase de culoare brun deschis.

Se instalează-n scaunu' pe care l-au pregătit pentru ea de partea cealaltă a biroului ăștia mare și văd că se uită la pălăria pe care-o port bine trasă pe-un ochi. Cei doi agenți de teren părăsesc camera și ne lasă singuri.

— Bună dimineața, Lemmy, spune, ca și cum am fi prieteni vechi. Îmi zîmbește. Ce se-ntîmplă? continuă. Sînt arestată? Și nu-i frumos să stai cu pălăria pe cap în fața unei doamne.

— Povești, surioaro, îi zic. Și ia seama. Încă nu-s hotărît dac-am să te-nhaț în dimineața asta, sau dac-am să te rețin ca martor principal, sau dac-am să te iau numai la-ntrebări. Da' nu-s obligat să-mi scot pălăria cînd vorbesc cu persoane suspectate de infracțiuni penale, dacă nu vreau; și poți să te abții de la amabilitățile alea, c-ai început să mă plictisești. Pricepi?

Se uită ca și cum ar fi fost lovită cu bumerangu-n cap. E surprinsă, nu glumă. Și nu mă miră. C-o seară-nainte juca o scenă mare cu mine și poate-și închipuie că m-a redus la condiția pe care-a vrut-o, iar în dimineața următoare se trezește c-o iau în focuri de o manieră care-o lasă tuț. Nu v-ar surprinde și pe dumneavoastră?

— Pricep, conchide, c-un fel de răceală. Și ce urmează după asta?

— Iată ce, scumpo, îi zic. Am hotărît să redeschid cercetarea-n juru' circumstanțelor morții soțului tău. Am ajuns la concluzia că Granworth Aymes a fost asasinat și cred că s-ar putea ca tu să știi mai mult despre treaba asta decît ți-ar conveni să spui. Ș-apoi, mă paște și gîndu' că-mi ascunzi ceva în afacerea asta cu falsurile. Pe deasupra, aș putea să te incriminez și pentru tentativa de a plasa aici, la Banca aia din Palm Springs, o obligație de

stat falsă, avînd deplină cunoștință despre faptu' că era falsă – și ce părere ai?

— Nu mă interesează prea mult, spune. Dar nu-mi place; și nici tu nu-mi placî astăzi, deloc. Te porți ca un măgar. Poate-ți închipui că după cele petrecute aseară...

— Las-o baltă, Henrietta, îi zic. De ce nu isprăvești cu aiurelile astea? Ce-ți imaginezi, că nici o damă n-a mai încercat să se dea la mine pîn-acu'? Astea-s chestii răsuflăte. Ai crezut că umblu să pun mîna pe tine: că poate aveam de gînd să te-nhaț, ș-atunci încerci vrăjeala aia de azi noapte și-ți închipui c-am să mă topesc. Da' nu uita că băieții pot să ducă fetele tot atît de bine cum pot fetele să ducă pe băieți.

— Înțeleg, spune. Presupun că de asta l-ai cotonogit pe Fernandez. Ai vrut să mă faci să cred că ești un om cumsecade și nu vreun copoi federal ordinar și plin de ifose. Foarte bine, acum am înțeles.

— E-n regulă, surioară, zic, chiar așa și sînt. Acum cască bine urechile și răspunde-mi la-ntrebări, ca să nu mă văd silit să te strîng cu ușa mai tare.

— Ai fi în stare? spune pe un ton insolent. Și să presupunem că nu vreau să răspund. Să presupunem că refuz să răspund la orice întrebare în absența unui avocat!

— E-n regulă, zic. Dacă vrei un avocat, ai să capeți unu', da-ți spun numai atît, că dac-aduci vreun avocat p-aici, am să te trimit înapoi la New York așa ca poliția d-acolo să scoată untu' din tine, iar dacă mai vrei interpret, grăbește-te.

Surîde iarăși – un fel de surîs amar. Mă privește ca și cum aș fi vreo lighioană care a apărut tîrîndu-se de sub o stîncă.

— E-n regulă, spune. Am să-ți răspund la întrebări. Însă tare-aș fi vrut să fi fost bărbat. Mi-ar place să-ți trag o chelfăneală ca să te lecuiesc de-ngîmfarea asta ordinară și fără margini care te împodobește. Ești în stare să-nțelegi asta? Și încă ceva, continuă, regăsindu-și volubilitatea, ți-am găsit un nume care ți se potrivește

mai bine. Au greșit cînd te-au botezat Lemmy – ar fi trebuit să-ți zică Lichea, te caracterizează mai bine.

— Ce vorbești?! îi zic. Ia te uită! E-n regulă. Acu', dac-ai spus ce-ai avut de spus, e rîndu' meu, și după ce-oi termina poți s-o ștergi d-aici și să-ncerci vrăjeala cu altu' – fie Maloney, sau Periera, sau Fernandez, sau oricare ți-o teși în cale. Da-ntre timp vreau să aflu ceva și-ți recomand să nu te-ncurci. Vreau să știu întocmai cum erai îmbrăcată-n seara de douăzeci ianuarie, cînd ai avut ultima convorbire cu Granworth? Hai, dă-i drumu'!

Iau o foaie de hîrtie ș-un condei, ș-aștept. Cînd ridic ochii, văd că deschide poșeta și-și scoate o țigară.

— Poți să te abții și de la asta, îi zic. Aici e secție de poliție, nu bar, și-ți interzic să fumezi. Pune-o la loc.

Se roșește ca racu' și bagă pachetu' la loc în poșetă. În timpul ăsta scot un pachet de Camel și iau o țigară. Mă privește cum o aprind și dac-ar fi putut să mă ucidă-n clipa aia, ar fi făcut-o cu voluptate.

— Haide, haide, Henrietta, zic. Încetează rezistența și nu te mai opune. Ce purtai cînd ai venit la New York de la Connecticut în douăzeci ianuarie? Începe de sus, cu pălăria.

Zîmbește. Dama asta se pricepe să-l scoată pe om din pepeni!

— S-ar putea să nu fiu în stare să-mi amintesc, spune, dar am să-ncerc. Presupun că vrei să știi *absolut* tot – chiar și culoarea chiloților.

Îmi servește alt zîmbet sarcastic, curată otravă.

— Îți mărturisesc că nu mă gîndisem la detaliile astea vestimentare, îi răspund prompt, da' dacă le-ai pomenit, să nu le uiți; spune-mi tot!

Se ridică-n picioare.

— Maimuțoi ordinar! spune, palidă de mînie. Te...

— Șezi jos și nu te ambala, surioară, zic. Dă-i drumu' cu descrierea, *inclusiv* culoarea lenjeriei de corp – și adu-ți aminte că

sugestia vine de la tine și nu de la mine – și grăbește-te. Dacă te mai codești mult, mă gîndesc serios să te dau pe mîna supraveghe-toarei d-aici ca să te percheziționeze, să te dezbrace la piele și să te fotografieze pentru identificarea semnelor din naștere. Așa că nu mai ezita și dă-i drumu' odată, pînă nu mă scoți din pepeni serios.

Henrietta s-așază. De furie, aproape că nici nu mai poate să respire.

— Acu', bombonico, îi zic cu glas dulce și liniștitor, hai să-ncepem. Ia-o de sus în jos. Cum era pălăria?

I-au mai trebuit Henriettei încă vreo cîteva minute pînă cînd a putut vorbi. Aproape amuțise și-i vedeam mîinile tremurînd. În cele din urmă-i dă drumu'.

— Purtam o pălărie de astrahan – spune c-un tremur în glas – o tocă, dar probabil că n-ai de unde să știi ce-i aia. Eram îmbrăcată și c-un mantou elegant de astrahan, iar dedesubt purtam un taior negru cu o bluză de mătase albă. Aveam ciorapi bej, pantofi negri de lac cu tocuri franțuzești și catarama de argint și mănuși trei sferturi din velur negru.

— Și trebuie să fi fast foarte elegantă, după, descriere, îi zic. Îmi pare rău că nu te-am văzut; sînt sigur c-arătai grandios – și cum era cu chiloții?

O privesc cu toată seriozitatea, ea ridică ochii și privirile noastre se-ncrucișează. Ea roșește și coboară obloanele. Apoi întinde bărbia și spune:

— Erau de culoarea vert-nil – dar n-ai de unde să știi cum se scrie corect.

— Ce vorbești! replic. Află că știu. Am mai cunoscut și alte muieri care obișnuiau să poarte chiloți vert-nil, numa' că nu făceau din asta nici un secret.

Apăs pe butonu' soneriei și după un minut își face apariția un copoi. Henrietta-și închipuie c-am terminat cu ea, se ridică, își ia poșeta și se-ntoarce spre ușă, cînd încep să vorbesc.

— Du-o pe doamna Aymes la fișier și vezi să i se ia

amprentele, zic. Apoi, după ce-ai terminat, vezi să fie fotografiată, din față și din profil, dreapta și stînga, cu și fără pălărie.

Henrietta se răsucește-n loc. Din ochi parcă-i sar văpăi și o clipă am crezut că se repede la mine să mă sfîșie, da' polițistu-n-tinde mîna cu pumnul strîns, o apucă-n brațe și-ncepe s-o-mpingă către ușă.

Ea mă privește peste umăr.

— Mă... ticălosule! șuieră printre dinți.

— Fii cuminte, Henrietta, îi zic clătînînd degetul în direcția ei. Nu-i cazul să vorbești așa cu micuțu' tău partener, Lemmy! S-o aduci înapoi după ce-ai terminat, îi zic ofițerului de poliție.

După ce-au plecat, mă uit la ceas. E tocmai trecut de douăsprezece. Sun din nou și alt ofițer al poliției locale își face apariția – s-ar zice că Metts îi ține pe-aproape, la dispoziția mea – și-ntreabă ce doresc.

Îi spun că niște colegi de-ai lui or să-i aducă la secție pe Periera și Fernandez la douăsprezece și jumătate, da' sub nici un motiv să nu-i introducă în biroul unde mă aflu pînă cînd nu sun. Îi zic că voi suna de două ori și ăsta va fi semnalul să mi-i aducă, iar el spune că-i în regulă.

Cercetez apoi lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei și le aranjez în ordinea care-mi convine, iar după asta o duc în birou' de alături și i-o dau stenodactilografului să mi-o multiplice în trei exemplare.

În timp ce el se ocupă de treaba asta, aprind altă țigară și mă uit pe fereastră. Nu trece mult și apare o mașină a poliției, care oprește-n față și văd ofițerii de poliție coborîndu-i și conducîndu-i înăuntru pe Periera și Fernandez. Că ăștia doi făceau niște mutre surprinse nu trebuie să vă mai spun. Atunci mă duc și mă instalez în fotoliu, cu picioarele pe birou.

După cîteva minute se deschide ușa și primul copoi intră cu Henrietta.

— Toate-s în regulă? îl întreb.

Spune că da, că i-au luat damei amprentele și c-au fotografiat-o cum am zis și că funcționara de la fișier îi întocmește o cartotecă pentru evidență.

Îi spun că e bine și poate să plece. Iese ș-o lasă pe Henrietta-n picioare în mijlocu' camerei, privindu-mă.

Se uită la mine ca și cum aș fi o balegă mare. Își plimbă privirea din creasta găinei pînă-n vârful pantofilor mei pe care i-am așezat împreună cu picioarele pe capacu' cutiei de țigări de foi a șefului poliției. Apoi se strîmbă ca și cum i-ar veni să dea la boboci.

Chiar în clipa aia apăs de două ori butonu' montat în partea mea a biroului, iar după cîteva secunde se deschide ușa și cei doi polițiști își fac intrarea cu Periera și Fernandez.

Le spun copoilor s-o șteargă. Apoi le fac semn cu mîna celor doi indivizi.

— Luați loc, băieți, le zic plin de veselie. Aș vrea să stăm de vorbă.

Îi sfătuiesc să ia loc pe canapeaua de lîngă perete. Henrietta continuă să stea-n picioare în mijlocu' camerei.

Ăștia doi se duc și s-așază.

— Periera, zic, am o treabă pentru tine, de care trebuie să te-achiți conștiincios, căci la cea mai mică încercare de abatere o să ai de furcă cu mine.

O arăt cu degetu' pe Henrietta.

— E vorba de dama asta d-aici, continuai. Încă n-am formulat nici un cap concret de acuzare împotriva ei pentru moment, da-i ca și scris c-o să am nevoie de ea ca martor principal pentru statul New York. Șefu' poliției d-aici, Metts, n-are loc de prisos unde s-o țină, iar eu trebuie să părăsesc orașu' pentru cîteva zile. Așa că Metts are să-ți ia jurămînt de custode ș-are să fie treaba ta să n-o scapi din ochi pe dama asta pînă cînd o s-avem nevoie de ea. M-ai înțeles?

Confirmă, dînd din cap.

— Am înțeles, zice.

Mă-ntorc către Henrietta.

— Ai auzit ce-am spus, scumpo, nu-i așa? îi zic. Te las să scapi d-aici și-ai să te-ntorci la conacul Altmira pînă cînd voi avea nevoie de tine și nu-ncerca să treci de limitele orașului Palm Springs dacă nu vrei să te trezești arestată pronto. E-n regulă? Acu' șterge-o d-aici și cînd ai ajuns afară poți să fumezi cît poțtești. La revedere, bebi, și pe curînd.

Trag un bobîrnac impertinent în găina pe care-o aveam în cap, așa ca să cadă pe-un ochi și dau din labele picioarelor pe care le țineam pe birou, ca și cum aș fi dat din coadă. Efectu-i spontan. O văd explodînd.

— Sigur! șuieră ca un șarpe. Și-ai să simți cînd ai să mă vezi, zice, înghițind un nod. Dacă-ți închipui c-o să-ți meargă cu bazaconiile astea, te-nșeli amarnic, continuă; nu ești decît un mai-muțoi închipuit, impertinent și brutal, care nu merită să poarte o insignă federală și să aibă autoritatea pe care i-o conferă, mai mult decît ultima tîrîtură de venetic clandestin din țara asta. Ești ordinar și rău, și-ntr-o zi am să te fac să te căiești pentru asta. Dar pîn-atunci primește asta ca amintire.

Face-un pas rapid înainte și pînă să fac eu vreo mișcare se-apeacă peste birou și-mi trîntește una-n față cu pumnul strîns. Vă mărturisesc că m-a luat cu totu' prin surprindere.

Dup-aceea face-un pas înapoi, se răsuște pe-un călcîi și iese. O priveam în timp ce se ducea și credeți-mă c-aveam ce vedea. Henrietta asta are ținută cînd merge, nu glumă.

Fernandez zîmbește rînjit.

— S-ar părea că ceva nu-i place, spune.

Un gînd mă face să rîd.

— Nici ție nu ți-ar fi plăcut, dac-ai fi fost în locu' ei, zic.

Dau picioarele jos de pe birou și-n clipa aia intră steno-dactilograful cu copiile după lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei.

— Ascultă, Fernandez, îi zic. Mi-a venit o idee. Mi-a venit ideea că putem pune asasinarea asta a lui Aymes în cîrca Henriettei fără probleme și cred că, după ce vom obține punerea ei sub

acuzare pentru crimă, o fac eu să mărturisească toată trășenia cu falsurile, Da' trebuie să dovedesc că ea-i femeia care-a fost în mașină cu Aymes, și treaba asta odată făcută, am aranjat-o. Odată ce-am reușit să-i trec asta-n cont – și-mi face impresia că sentința capitală e pusă deoparte pentru ea – are să dea pe față orice i se va părea că poate s-o ajute cît de cît.

Acum am o idee cum putem proceda. Azi dimineată am luat-o pe Henrietta asta la-ntrebări și-am căpătat o descriere a îmbrăcămintei pe care o purta la douășpe ianuarie, în ziua cînd a murit Granworth.

Mă ridic și-i dau lui Fernandez o copie a listei articolelor de îmbrăcămintă cu descrierea respectivă. O privește îndelungat.

— Îți amintești s-o fi văzut purtînd vreunu' din lucrurile astea? îl întreb.

— Îmi cam amintesc de mantou și pălărie, spune, da' n-aș putea preciza ziua. E clar, în ziua aia n-am văzut-o deloc. Aveam zi liberă.

— E-n regulă. Fernandez, zic, da' există doi indivizi care-ar putea să depună mărturie sub jurămînt în privința articolelor astea vestimentare. Așa ar fi, de pildă, femeia de serviciu din apartamentul soților Aymes. Îmi vine să cred că ea a făcut bagajele Henriettei și s-a-ngrijit de echipamentul ei înainte ca să fi plecat la Hartford, nu-i așa?

Ridică sprîncenele.

— Fără doar și poate, spune. Marie Dubuinet – asta-i femeia de serviciu – trebuie să știe și aș putea să-ți spun unde să dai de ea. Mai e încă la New York. E camerista doamnei John Vlaford și sigur știe. E o fată foarte isteată, Marie. Nu uită niciodată chestii din astea.

— E-n regulă, zic, și mai e încă cineva. Mai e paznicu' de pe cheiu' lui Cotton. Dacă omul ăla a avut o vedere atît de bună ca să observe că din mașina lui Granworth a coborît o damă, cred c-ar putea să fie destul de bună ca să-și amintească haina și pălăria

de blană cu care era-mbrăcată. Plec la New York cu detaliile astea și voi pune poliția d-acolo să le verifice prin cameristă și paznic. Dacă ăștia vor identifica îmbrăcămintea, atunci mă-ntorc s-o ridic pe Henrietta – și vă pot spune de p-acum că-s mie-n sută sigur că ea l-a curățat pe Aymes.

Și mai e încă-un lucru, Fernandez, continui. Cred că m-am înșelat în privința individului care-a tras asupra mea noaptea trecută, cînd am bănuir c-ai fi tu. Poate că nici măcar individ nu era – poate că era o damă.

Îl privesc așa, cu subînțeleș.

Pungașu' zîmbește.

— Ei da, s-ar putea să ai dreptate-n privința asta, zice. Un lucru-i sigur, că n-am fost eu ăla. Periera, care-i aici și încă vreo cîțiva băieți știu că nu m-am mișcat d-acolo. Da', continuă, poate că ai dreptate. Îmi place Henrietta. da' nu-mi place crima și mă tem că ea trebuie să-l fi curățat pe Granworth, așa cum spui, ceea ce nu mă-mpiedică să-mi pară rău cu toate astea, zice, pentru că-i o damă faină.

— Mie-mi spui?! zic. Toate relele se trag de la damele faine. Sînt mai rele decît cel mai rău dintre criminali. Pur și simplu le doare-n cot!

Mă ridic.

— E-n regulă, băieți! le zic. Luați-o din loc. Iar tu, Periera, să nu uiți că răspunzi de Henrietta, și ție, Fernandez, îți mulțumesc pentru pontu' cu femeia de serviciu. Mă ocup de treaba asta fără-ntîrziere.

După ce-au plecat m-așez la birou și-mi iau un răgaz de gîndire liniștită. S-ar putea ca treaba asta să reușească, și dacă nu, atîta pagubă.

Metts dă buzna. Zîmbește cu toată fața.

— Nu-ncape vorbă c-ai lucrat-o bine pe dama asta, spune. La un moment dat am crezut c-are să te sfișie. Ascultam din camera de-alături, continuă. N-aș fi putut lăsa să-mi scape. Mă-nțelegi că nu prea am multe distracții p-aici.

Îmi predă fotografiile developate ale Henriettei și fișa cu amprentele digitale și cartoteca cu datele personale. Le pun pe birou.

— Ce urmează acum, Lemmy? întreabă. Nu știu ce urmărești cu toate astea, dar orice-ar fi, trebuie să mărturisesc că ai o tehnică nemaipomenită. Eu mai am ceva de făcut?

— Sigur că da, zic, mai sînt vreo cîteva lucruri pe care poți să le mai faci p-aici. Unu', e să dai de știre prin tîrgul ăsta c-am șters-o la New York și că nu mă voi întoarce decît peste vreo săptămînă. Altul e să supraveghezi discret conacul Altmira și să ai grijă ca coana Henrietta să nu-și ia zboru' și s-o-ntindă, lăsîndu-ne tuț, iar al treilea și ultimul lucru pe care-l poți face, e să-mi aranjezi un loc la avion, că m-a apucat doru' de ducă.

— Zbori la New York? întreabă.

— Nici pomeneală de New York, zic. Zbor la Yuma, apoi o iau de-a lungu' frontierei de stat a Arizonei și mă infiltrez în Mexic. Am întîlnire acolo c-o damă.

Zîmbește.

— E vreo damă mișto, Lemmy? zice.

— N-aș putea să știu, îi spun. N-am văzut-o niciodată, da' cred că i-a venit rîndu' să facă cunoștință cu mine. Acu' te rog să fii băiat bun și să-mi aranjezi locu' la avion, vrei?

Spune că-i în regulă și se duce. Apuc telefonu' și expediez o telegramă cifrată la birou' central de cercetări criminale din New York. Trimit lista articolelor de îmbrăcăminte ale Henriettei și le cer să verifice lista interogînd pe camerista Marie Dubuinet și pe paznicu' de la docu' lui Cotton, și să-mi transmită rezultatul telegrafic la Palm Springs, unde vreau să-l găsesc la-napoiere.

Tocmai terminasem treaba asta, cînd intră Metts. Aranjase chestia cu avionu', telefonic, din camera alăturată. E băiat drăguț Metts ăsta, se simte bine și-i place să vorbească.

Sînt așezat la birou și privesc fotografiile făcute de poliție pentru identificarea Henriettei. Citesc cartoteca cu datele personale:

Henrietta Marella Charlsworth Aymes

Văduvă. Soția lui Granworth Aymes, decedat prin
sinucidere 12/13 ianuarie, 1936.

Înălțimea un metru șaptezeci și unu de centimetri și
jumătate.

Părul brun. Ochii albaștri. Aspectul sănătos. Trăsăturile
regulate.

Talia subțire. Portul drept.

Vorbirea educată, vocea cultă.

Greutatea 61 kg.

Asta cred că-i o descriere bunicică a Henriettei. Cercetez
apoi amprente. Nu-ncape-ndoială că le-au luat la fix, iar fotogra-
fiile sînt foarte reușite.

— Bună treabă, șefule, îi zic. Ai personal bun p-aici.

Îi fac semn cu capu'. Trece-n spatele meu și mi se uită
peste umăr la fotografii și la amprente, apoi la cartoteci.

— Ți-am dat destulă bătaie de cap, șefule, da' sper că
n-ai să te superi de asta...

— De ce? spune, privindu-mă.

Rup fotografiile și cartotecile cu amprente și cu datele
personale și le arunc la coș.

Mă privește cu ochii cît ceapa.

— Ce naiba-ți veni? spune.

Zîmbesc.

— Numai tehnică, șefule, îi zic. Doar o probă de tehnică.
La revedere și pe curînd.

O roiesc. Sînt așteptat în Mexic.

IX. HEI, PAULETTE!

E ora șapte, în seara asta plăcută, când las kilometru după kilometru-n urma mea pe șoseaua națională ce merge paralel cu frontiera dinspre Mexic, între Mexicali și Sonoyta.

Luna e și ea nemaipomenit de grozavă. Chiar dacă mul-tora nu le place peisajul ăsta al deșertului, pe mine unu' mă dă gata. Personal am o slăbiciune pentru spațiile larg deschise, unde bărbații-s bărbați, iar femeile se bucură al naibii de asta.

Mai sînt stăpînit și de-o imensă curiozitate în privința acestei Paulette. Cu toată discreția, vă mărturisesc că d-abia aștept s-o văd pe dama asta. De ce? Pen' că-mi place să privesc damele și vă mărturisesc, iar cu toată discreția, pen' că mor s-o văd pe dama pentru care Aymes a lăsat-o pe Henrietta, căci, mă credeți sau nu, fetița asta trebuie să-l aibă pe vino-ncoa-ntr-o cantitate considerabilă ca să i-o poată lua-nainte Henriettei. M-ați descifrat?

În afară de asta, nu-s prea sigur ce hram poartă Henrietta. V-am povestit cum am rupt cartoteca cu datele ei personale, fișa cu amprente ei și fotografiile pe care i le luasem la Palm Springs, și poate vă-ntrebați cu mirare de ce-am făcut asta. Pentru că sînteți inteligenți, o să-nțelegeți că teatru' pe care l-am jucat la secția de poliție din Palm Springs e o figură mare și dacă mă veți urmări, o să vedeți de ce am jucat-o așa și nu altfel.

Mă pornesc iar să cînt „Cactus Lizzie”, căci am constatat întotdeauna că gonesc mai tare cînd fredonez melodia asta.

Nu conțin să-nghit kilometru după kilometru și să mă mir. Sonoyta e la vreo șaispe kilometri de partea mexicană, dincolo de frontiera de stat dintre Arizona și Mexic, și la vreo două sute

cincizeci de kilometri de Mexicali. Mă gîndesc cu groază la mizeria de drumuri pe care-am să merg cînd voi părăsi șoseaua asta.

E ora opt cînd ajung la intersecție. Drumul o ia la stînga-nspre Arizona și la dreapta-nspre Mexic. Virez și mă pomenesc cu mașina pe-un drum afurisit care-mi zdruncină ficatu' ca un cal sălbatic. Cam după vreo opt-nouă kilometri pe drumul ăsta, zăresc un mexican așezat pe marginea șanțului și fumînd o țigară, cufundat în gînduri – ceea ce fac mexicanii-ntotdeauna cînd nu sînt ocupați să-și încerce talentele de donjuani în fața vreunei dame sau să-și înfigă cuțitu-n cellalt tip care se găsește c-o lungime de gît înaintea lui în aceeași cursă.

Opresc mașina și-l întreb pe latino-americanul ăsta dacă știe de vreo pipiță numită *señora* Paulette Benito care locuiește pe la vreo conac din împrejurimi și, după ce-și revine din surpriza de-a constata că un american vorbește-n limba lui, zice că da și mă-ndrumează să găsesc locul, aflat la vreo zece kilometri de unde sîntem. După ce m-a scuturat de două țigări, dovedind prin asta că nu există nici măcar pui de mexican care să-ți dea vreo informație pe sponci, o iau din loc și după vreo zece minute zăresc ferma.

Conacu' nu e mare, da-n schimb e grozav. E complet alb și-nfipt în coasta unei coline pe-un fundal de cactuși și vegetație tropicală luxuriantă. O poartă bătrînească de conac, încadrată de o parte și de alta c-un gard alb de pari, constituie intrarea din față pe unde pătrund cu mașina. Opresc, sar jos și fac cîțiva pași pînă la ușă, care-i prevăzută c-un ciocan mare de bătut și-l folosesc din plin.

Curînd ușa se deschide, lăsînd s-apară o muierușcă mexicană, care stă în prag și mă contemplă. E mai pocită decît dracu' și după mutră socot că tipu' spaniol e greu de ghicit la ea. Nu-i exclus să fi avut vreo mamă spaniolă cu vreo zece generații-n urmă, care n-a putut să reziste insistențelor Marelui Cerb Săltăreț, sau cum l-o fi chemat pe trepădușu' șefului local, iar d-atunci strămoșii ei n-au mai cunoscut în sens biblic decît indieni.

Îi dau bună seara foarte politicos ș-o-ntreb dacă pot să vorbesc cu *señora* Benito, iar ea, vizibil tulburată, spune *señora*

nu-i acasă și că se află la un oarecare local denumit Casa de Oro, după care toată conversația devine încurcată și-n cele din urmă mă lămuresc c-această Casa de Oro e cel mai apropiat corespondent al noutății de han prin partea locului. Îmi spune că pot să recunosc localu' după lanterna ce-atîrnă afară, după care eu îi zic mii de mulțumiri ș-o iau din loc.

O-ntind la vale, pe șosea, și-n curînd zăresc această Casa de Oro. E o casă obișnuită, din chirpici, așezată la marginea șoselei, cu o veche lanternă spaniolă atîrnînd afară. Ies cu mașina de pe șosea ș-o parchez pe-o latură a casei, apoi intru.

Nu e nimeni p-acolo, da-mi ajunge la ureche sunetu' unei ghitare. Trec printr-un coridor de piatră, iar la cellalt capăt mă opresc și holbez ochii cît ceapa, pen' că localu-i ca o țară din basme.

De jur-împrejurur' curții interioare din spate e un perete din chirpici acoperit c-un spalier de sus pînă jos. Flori și alte plante sînt prinse de spalierul ăsta, iar pe deasupra sînt suspendate peste tot o mulțime de lampioane.

Mesele-s risipite-n toată curtea și-s pline de lume. Tipu' care cîntă la ghitară stă-n colțul opus și-arată complet aiurit – de parc-ar fi transportat de -muzica sa. În mijlocu' curții e un fel de ring de dans din piatră netedă, în suprafață de vreo douăzeci de metri.

M-așez la o masă. Majoritatea tipilor se-ntorc și mă privesc de parc-aș fi ieșit dintr-un muzeu, iar după un minut sosește un chelner mexican, care-mi trage o temenea și mă-ntreabă ce-aș dori.

Îi răspund că-n general doresc dame, da' că mă voi mulțumi deocamdată și c-un pahar de *tequila*. Îl întreb apoi dac-o cunoaște pe *señora Benito*.

Dă din cap și face un gest către ringu' de dans și cînd îmi întorc privirea-ntr-acolo văd o pereche care tocmai se ridică și începe să danseze. Mă uit mai bine și văd că femeia era de tip american și nu mai am nici o-ndoială că asta-i Paulette.

Frățioare, ori că e frumoasă, nu mă-ntrebați! Da' un lucru trebuie să-l știți: c-am văzut la dame-n viața mea cu caru' și pot să

vă spun că Paulette asta-i înzestrată cu tot felu' de daruri. O feme-iuşcă grozavă din creştet pînă-n tălpi. Mă bate-un gînd că poate dacă n-aş fi atît de prins în afacerea mea, m-ar tenta să-ncerc cît poate să reziste muieruşca asta la farmecu' personalităţii mele.

E o bomboană. E la fel de drăguţă ca şi Henrietta, da-i altceva. Diferenţa-i tot atît de mare ca-ntr-un ananas ş-o prună.

Are nişte curbe care l-ar fi convins pe regele Solomon să-şi lichideze haremu' şi să devină monogam; mai are ş-un stil din ăla care ar fi făcut-o pe pupăza aia romană, căreia-i ziceau Junona, s-arate ca un caz de tuberculoză galopantă. Dacă Henric al optulea ar fi avut ocazia să-i vadă măcar o dată gleznele, şi-ar fi dorit să se fi născut cu şase secole mai tîrziu, aşa ca să-i fi putut da paşaportu' rapid lui Anne Boleyn, pentru ca s-o facă pe Paulette asta sergent-major în batalionu' pentru desfătarea maiestăţii-sale.

Dacă ştie să danseze? Păi am văzut dame dansînd cu duiumu', da' socot că nici una nu ştie să salte din cufăr atît de provocator. Vă spun că-i suplă ca un şarpe şi cînd se răsuţeşte-n tactu' tangoului pe care-l dansează, îi zăresc dinţii albi strălucind pe guriţa ridicată-ntr-un zîmbet către tipu' cu care dansează, ceea ce mă face să gîndesc că femeile-s nişte lucruri foarte interesante şi ce n-aş da să ştiu ce treabă avea o damă grozavă ca asta să se încurce c-un mitocan ca Granworth Aymes.

Tipu-i bine şi el. E un latino-american şi-i îmbrăcat cu pantaloni mexicani din cei negri, înguşti, cu o cămaşă de mătase şi-o jachetă bolero. La cămaşă poartă un şnur de argint şi toate garniturile. E-un găligan înalt, bine legat, cu o chică de păr negru şi o mustăcioară neagră. Dansează pe cînste şi socot că dacă tipul ăsta s-ar duce la Hollywood, probabil c-ar avea un succes atît de mare încît îl văd însurîndu-se c-o stea de cinema pentru cîteva luni, pînă cînd i s-ar face ei lehamite să stea tot timpu' de strajă să nu-i zboare porumbelu'.

Mie mi se pare că-i şi periculos. Are ceva rău în privire ca un şarpe cu clopoţei, numa' că puiul ăsta de lele cred c-are să muşte fără să sune.

Mai trece nițel și muzica-ncetează să cînte, iar cei doi s-așază din nou. Eu stau la masa mea și trag cîte-o dușcă de *tequila* cu ochii țintă pe ei. Trebuie să-nțelegeți că nu-i chiar atît de ușor pentru mine de partea astălaltă a frontierei, și cum nu doresc să am de-a face cu copoi locali, trebuie să-mi joc cărțile cu prudență.

Privind-o pe Paulette, încerc să mă hotărăsc cum să conduc acțiunea, numai că nu-mi folosește la nimic să mă holbez la ea. Niciodată nu poți ști cum o să reacționeze o damă, orice-ai face. E inutil să crezi că le poți dibui pe femei; orice-ai face, ele tot nu-s mulțumite.

Mi-amintesc de-un majordom distins, care era-n serviciu' casei unei dame bine din Anglia. Într-o zi, tipul ăsta dă buzna-n camera de baie tocmai cînd dama era sub duș. Fiind un om plin de tact, majordomul ăsta n-a spus decît: „Vă rog să mă iertați, domnule!” și s-a evaporat, convins c-a ieșit cu fața curată din situația asta penibilă.

Da' n-a mai fost tot atît de convins a doua zi, cînd l-a expediat la un doctor ca să-i examineze vederea.

Așa că stau și nu fac nimic, și tocmai cînd încep să mă plictisesc de stat, Paulette se uită-n direcția mea și mă explorează oarecum cu privirea, după care-mi acordă un fel de schiță de zîmbet.

Socot că asta-i numai pen' că ea crede că eu sînt un american în Mexic, da' profit și trec instantaneu la acțiune. Mă ridic și mă-ndrept cu pași măsurați către masa ei; îi dau bună seara ș-o-ntreb dacă nu ne-am mai întîlnit cîndva în trecut.

Ea-mi zice că nu-și amintește, da' poate c-am făcut cunoștință undeva.

— Oricum ar fi, doamnă, sînt ani de cînd aștept să te cunosc, îi zic. Numele meu e Caution – Lemmy Caution – și doresc s-avem o mică convorbire cît se poate de curînd.

— Ia loc, domnule Caution, zice, și servește ceva de băut. Acesta-i *señor* Luis Daredo.

M-așez. Mexicanul îmi aruncă o privire care-ar putea

să-nsemne orice. Cred că nu-i prea mulțumit de faptu' că m-am băgat peste el. Răspunde dînd numai scurt din cap.

Trimit chelneru' să-mi aducă paharu' cu *tequila* pe care-l lăsasem pe masa mea. În timp ce-aștept să-mi fie adus, observ că ea mă privește c-un aer curios, plină de interes, în timp ce un zîmbet îi flutură pe buzele roșii.

— Și ce treabă era aceea pe care doreai s-o știi, domnule Caution? zice. Aș fi fericită să te pot ajuta.

Îi arunc o privire rapidă și observ că se uită ca și cum s-ar strica de rîs.

Mă tratez c-o țigară.

— Uite cum stau lucrurile, doamnă Benito, îi zic. Fac unele cercetări în legătură c-un tip numit Granworth Aymes care s-a sinucis la New York în ianuarie trecut. M-am gîndit la dumneata ca la o persoană care-ar putea să m-ajute. Da' cred c-aici nu-i locu' cel mai potrivit. Poate că-mi dai voie să te conduc mai tîrziu acasă ș-am putea avea o vorbuliță acolo.

Îi trece pofta de zîmbit.

— Poate că asta nu m-ar aranja, spune. Știi, domnule Caution, aici e Mexicul – *nicidecum* Statele Unite, și poate că nici nu-mi arde să vorbesc despre Granworth Aymes. Poate că-ți pierzi vremea de pomană pe aici.

Bate la ochi că dama asta se pricepe să fie impertinentă.

— Înțeleg ce vrei să spui, prințeso, îi zic. Crezi că reținerea vreunei persoane ca martor principal nu e posibilă p-aici fără demersuri complicate ș-o droaie de formalități birocratice la Mexicali. Ei bine, nu zic că n-ar fi așa, da-n locu' tău socot c-aș face cum vreau eu și m-aș formaliza mai puțin în privința asta și... ce dorești să bei?

Comand niște băuturi pentru toți trei. Mexicanu' mă privește ca și cum aș fi un coșmar sinistru.

Ea începe să zîmbească din nou.

— Nu-mi displac metodele dumitale directe, domnule

Caution, spune, dar totuși nu-nțeleg de ce aș accepta vorbesc despre moartea cuiva cu oameni pe care nu-i cunosc.

— E-n regulă, porumbițo, zic. În cazul ăsta trec-napoi frontiera ca s-obțin extrădarea ta ca martor principal. Pe urmă te-aduc pe teritoriul Statelor Unite și te rețin. Îmi va lua cel mult două zile ca să scot de la autoritățile mexicane aprobarea pentru o cerere federală de extrădare a ta, și dacă-s prea lenți pentru gustul meu, poate că voi încerca altceva. Sînt agent federal și-am în buzunar o insignă, care nu-nseamnă mare lucru de partea astălaltă a frontierei, da' poate că-mi va da destulă autoritate ca să-l conving pe ofițerul de jandarmi din partea locului că ai un pașaport șterpelit. Chiar dacă nu-i adevărat, tot o să-ți creeze o situație foarte neplăcută. Mă-nțelegi?

Ea-i tocmai pe punctul să spună ceva, cînd Daredo-i pune mîna pe braț și-o oprește.

— *Señor*, spune, aici es Mechico. No me place che vorbești la asta *señora* cum vorbești. Tu nu me placi deloc. Tu pleci din localul ăsta rapido sau le ordon che te arunca fuera. Claro?

— Nu ține, frumușelule, îi răspund tipului. Nici tu nu-mi placi mie și cred că va trebui să-ți aduni toți prietenii-n jurul tău înainte ca să mă poți da afară dintr-un local pe mine, și num-așa, ca să nu-ți închipui că-s vorbe goale, na, poftim și-o arvună.

Îl ating peste mutră și-l dau jos pronto cu scaun cu tot. Se ridică și se-apropie de mine, ocolind masa și-l mai pocnesc o dată. Un individ de la masa de-alături se ridică și-ncepe să emită o mulțime de zgomote mexicane în timp ce-o pornește-nspre mine, încît se pare că-s nevoit să fac ceva. Bag mîna pe sub haină și trag pistolul. În jurul meu văd o mulțime de mutre pocite și cred că trebuie să pun lucrurile la punct.

— Ascultă, prințeso, îi zic Pauletei. Înregistrează ce-ți spun. Dacă cineva-ncearcă vreo figură p-aici, dau cuvîntul mai întîi pistolului și pe urmă vorbesc eu. Te conduc la locuința ta ca să stăm nițeluș de vorbă, și dacă asta nu-ți place, am să te trec acum

peste frontieră ș-am să te zvîrl în arestu' primului șerif din Arizona la care voi ajunge. Așa că hotărăște ce preferi – propriu' tău salon, sau beciu' – mie mi-e perfect perpendicular.

Ea se ridică.

— E-n regulă, Luis, zice. Nu e cazul să te enervezi. Poate c-ar fi mai bine să merg cu domnul Caution și să lămuresc lucrurile.

— Asta mai zic și eu vorbă-nțeleaptă, îi spun, și mie nici că-mi pasă dacă-i sare muștaru' lui Luis. Oricînd dorește ca să-i tragă cineva un picior în fundu' pantalonilor săi strîmți, n-am să ezit să-i fac serviciul ăsta. Poate că-i vreo legumă mare p-aici, da' pentru mine nu-i decît un cotoi cu mustăți. Hai să mergem, prințeso.

Arunc niște bani pe masă și ieșim. Mai țin încă pistolu-n mînă și, privind peste umăr, îl văd pe Luis cum se holbează la mine ca un tigru c-un abces la gingie. Aș jura că individul ăsta nu-i prea-ncîntat.

Ne suim în mașină și pornim. Cu coada ochiului pot s-o văd pe Paulette că mă privește. Se dă c-un parfum strașnic, pe care tocmai am ocazia să-l adulfec. Încerc să-l compar cu „Garoafele” Henriettei și nu-s sigur care-mi place mai mult.

— Strașnic parfum e ăsta pe care-l folosești, Paulette, îi zic. Aș putea să mă las tentat de-un parfum ca al tău. Întotdeauna m-am omorît după mirosuri plăcute.

Pot s-o aud chihăind în întuneric. V-am spus că Paulette asta-i o fată pe cînste.

— Ești extraordinar de obraznic, spune. Dai buzna în Casa de Oro, îl culci pe Luis la pămînt, mă iei de-acolo tocmai cînd începeam să mă distrez și pe urmă-mi spui că-ți place parfumul meu. Cred că trebuie să-ți meargă bine la femei, dar n-ar strica să-ți amintești că aici ești în Mexic.

— Nu, zău, Paulette? îi zic. Și ce dacă?! Am mai fost și-na-nte-n Mexic, da' nu-mi aduc aminte să mă fi speriat vreodată. I-ascultă, ai auzit vorbindu-se vreodată de-un mexican numit Caldes Martinguez – asul bandiților d-aici?

Ea dă din cap în semn că da.

— Ei bine, continui, individul ăsta ajunsese foarte mare și socotea să treacă frontiera-ntr-o zi ca să dea o lovitură la vagonu' poștal din Arizona. A dat lovitura – sub trei aspecte. În primu' rînd a atacat vagonu' poștal; în al doilea rînd nu numai că l-a atacat, da' a tăiat și urechea mecanicului de pe locomotivă; și-n al treilea rînd a pompat atîta plumb în mecanic și-n conductoru' trenului – c-amîndoi arătau ca niște fabrici de muniții cînd i-am găsit.

Scot pachetu' meu de țigări cu mîna stîngă și i-l dau. Aprinde două – una pentru ea și una pentru mine.

— E-n regulă, zic. Ei bine, autoritățile din Statele Unite s-au înfuriat rău de tot pe individul ăsta. În consecință au trimis un băiat deștept la frontieră și băiatul ăsta dă cîteva lovituri înscenate și-n cele din urmă Martinguez află despre el și-l ia tovarăș în afacere. Băiatul ăsta deștept îi cîntă-n strună lui Martinguez și-ntr-o seară-l îmbată criță pe Martinguez și-i toarnă somnifer în *tequila*. După aia-l leagă burduf pe-un cal și-l trece peste frontieră direct după niște gratii solide și-apoi la capătul unei funii de doi metri – fiindcă-n Arizona încă-i mai spînzură.

Partea nostimă-i că Martinguez sosește la pușcărie aproape înnebunit, pentru că băiatul ăla deștept i-a umplut turu' pantalonilor cu ghimpi de cactus și urzici usturătoare, așa că la fiecare săltare a calului Martinguez trăgea urlate ca la balamuc. Dacă te-ai așezat vreodată pe-un ghimpe de cactus ai să-nțelegi ce vreau să zic. Îți spun că ticălosul ăla avea o inimă de piatră, da' cînd i-a venit timpu' să fie executat, fundu-l durea așa de tare-ncît spînzurătoarea i se părea o dulce alinare.

— Foarte drăguț, spune, și cine era băiatul ăla așa de deștept?

— Un tip pe care-l cheamă Caution, îi zic, așa, cu modestie. Lemmy Caution e numele lui.

Continuăm drumu'. E o șosea mizerabilă și trebuie să mă concentrez. Ea tace chitic. Deodată-mi pune o mîna pe genunchi.

— Ești un om formidabil, Lemmy, spune. După acești latino-americieni... Scoate un fel de oftat, E o plăcere că te-am cunoscut.

Mă privește pieziș.

Eu îmi țin privirea fixată pe șosea. Îmi face impresia că se dă la mine prea repede, cât poate ea de rapid, da' mă prefac că mă prind.

— Oho, asta-i grozav! îi zic. Socot că ești tocmai tipu' de femeie pe care-l caut. O damă grozavă ș-o noapte formidabilă, zic, făcînd semn cu capu' către lună, ce-și mai poate dori un om în plus?

Ea nu spune nimic. Emite doar încă un oftat greu. Tăcerea ține cîtva timp, apoi zice:

— Ascultă, Lemmy, ce-i toată tărășenia asta în legătură cu Granworth Aymes?

— Aiurea, nu-i mare lucru, îi zic. De fapt nu mă interesează Aymes. Mă interesează o mică combinație de falsuri și ambele afaceri, cum ar fi, s-au amestecat. Îți spun îndată toată povestea.

Nu răspunde și cred că-și stoarce creierii grozav de tare. Peste puțin oprim la conac. Muierușca mexicană așteaptă-n prag și-mi ia pălăria. Pe dinăuntru, casa e destul de strașnică – mobila-i bună și se pare că Paulette știe să-și aranjeze interioru'.

Intrăm într-o cameră din dreapta vestibulului, Paulette îmi arată cu degetul un balansoar mare de pe veranda situată pe una din laturile casei. Mă instalez și-mi ofer o țigară, iar ea se duce să prepare whisky cu sifon și gheață. Aud gheața clincănind.

Peste puțin se-napoiază cu cîte-un pahar înalt de băutură-n fiecare mînă. Mi-l dă pe-al meu și s-așază pe-un scaun în fața mea.

— Ei bine, Lemmy, spune, dă-i drumu'.

Îi ofer o țigară și i-o aprind. Cum țin chibritu' ridică privirea și mi se uită drept în ochi și, vă spun, am impresia că știe mai multe despre telegrafia fără fir decît Marconi. Era o privire ca să te bage-n draci. Mă duc și m-așez din nou.

— Iată cum stau lucrurile, îi zic. Tipul ăsta, Granworth Aymes, își curmă zilele-n ianuarie trecut. Cu puțin înainte de-a face

isprava asta, îi dă neveste-sii obligațiuni în valoare de două sute de bătrîne. În regulă. După sinuciderea lui, ea se instalează-ntr-o bombă de pe lîngă Palm Springs și-ncearcă să schimbe la bancă una dintre obligațiunile alea. Numai că e falsă. Mi se-ncredințează mie afacerea asta și m-am zbatut nu glumă, da' n-am făcut încă nici o ispravă. Nu știu mai multe despre treaba asta decît știam atunci cînd m-am apucat de ea.

În timp ce vorbesc, ea privește-n zare peste cîmpie, înspre munți. Tocmai pot să disting conturu' profilului ei în întuneric, da' nu-mi vorbește nimic.

— Acu' am o bănuială, continui în timp ce-o observ. Am o bănuială că dama asta, Henrietta, știe multe despre afacerea cu falsurile, da' nu găsesc calea s-o fac pe puicuță să vorbească. În timp ce m-agit cu afacerea asta, Langdon Burdell, care fusese secretaru' lui Aymes, îmi sugerează ideea că Granworth nu s-ar fi sinucis defel, ci c-ar fi fost omorît și că Henrietta i-ar fi făcut pustiul ăsta de bine, și dacă rămîne-ntre noi doi, scumpo, asta-i și părerea mea!

Da' să presupunem, de dragu' discuției, că pot dovedi culpa ei în legătură cu uciderea lui Granworth și-o arestez ca făptașă – și la ce-mi servește asta? Tot n-am să aflu de unde are obligațiunile alea false și cine le-a făcut, căci dacă va fi trimisă-n judecată sub acuzație de omor cu premeditare, ea știe foarte bine că nu-și ușurează cu nimic situația, nici nu cîștigă timp, nici nu scapă de scaun dacă-i toarnă pe falsificatori.

E-n regulă. Ei bine, am aflat că obișnuiai să-i ții de urît lui Granworth Aymes și m-am gîndit că poate mă ajută la treaba asta. Dacă Aymes avea o slăbiciune pentru tine, bănuiesc că ți-a vorbit mult despre Henrietta, pentru că bărbații-ntotdeauna spun o groază de lucruri „celeilalte femei” și poate că-mi vinzi și mie cîteva informații, și-i bine să știi că lucrurile pe care vreau să le aflu sînt următoarele:

În primu' rînd, dacă Aymes i-a dat obligațiunile cele bune sau dacă i le-a trecut pe cele false? În al doilea rînd, presupunînd că i-a dat obligațiunile cele bune, dacă le-a pus undeva în siguranță

și s-a aranjat să obțină de la cineva duplicate false ca să poată juca pe ambele tablouri și să profite de faptu' că toată lumea, fiind convinsă că le avea pe cele bune, va crede că și cele false, pe care le plasa, erau în regulă?

Arunc chiștocu' peste balustrada verandei.

— Uite de ce vreau să vorbești, Paulette, îi zic, și nu puțin, pen' că-ntotdeauna se zice că „cealaltă femeie” cunoaște dedesubturile, ș-am senzația că tu ești „cealaltă femeie”.

Se-ntoarce-n scaun și mă privește.

— Aiurea, spune. Am impresia ca cineva te duce de nas, dar fără-ndoială, Lemmy, că pot să te-ajut.

Se ridică și stă-n picioare, sprijinită de grilajul verandei, privind în jos către mine.

— Ascultă, domnule detectiv, spune; află de la mine că Henrietta a obținut aceste obligațiuni false de undeva știind perfect că erau false. Și am să-ți spun de ce. Granworth Aymes nu i-a dat nici un fel de obligațiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. Știu bine că nu i le-a dat!

— Ce vorbești!? îi zic. Ia ascultă, scumpo, continuî. Știm foarte bine că a avut obligațiunile alea. Știm că le-a cumpărat. Dacă nu i le-a dat ei, unde sînt? Cui i le-a dat?

Începe să rîdă, un rîs ușor gîlgîit, care-mi stîrnește tot felu' de gînduri.

— Am să-ți spun cui i le-a dat, Lemmy, zice. Mi le-a dat mie.

Trăsăturile feței i se crispează, iar surîsul îi dispare.

— Acum ascultă-mă, băiatule, spune, c-am să-ți povestesc pe săturate. Dacă se găsește vreunul să zică despre mine că m-am ținut cu Granworth Aymes, atunci persoana aia minte cu nerușinare. L-am cu-noscut pe Granworth Aymes și nu vreau să spun că mi-era dezagreabil, cu toate că soțul meu a tras numai ponoase de pe urma lui. Acum ia aminte la ce-ți spun:

Poate c-au omis să te informeze că am un soț. Este internat în sanatoriul particular al unui medic din Zoni. Nenorocitul se

stinge din cauza bolii sale de plămîni. Mi se spune c-ar mai avea vreo trei luni de trăit.

Granworth Aymes era agentul lui de schimb și cu doi-trei ani în urmă soțul meu valora aproape un sfert de milion de dolari. Nu s-a mulțumit cu atîta. Voia să aibă mai mult și s-a apucat de speculații la bursă împreună cu Aymes, cumpărînd acțiuni și obligațiuni. Și ce s-a-ntîmplat? A pierdut practic toți banii pe care i-a avut, dar faptul că banii nu fuseseră pierduți la bursă nu l-a aflat decît cu puțin înainte de Crăciunul trecut. Aymes l-a tras pe sfoară. Și-a bătut joc de bietul naiv.

Tocmai în timpul acela Rudy se supune unui examen medical. Medicul îi spune că singura șansă pe care o are ca să mai trăiască eventual încă un an este să meargă să se instaleze într-o localitate ca asta, în care clima e corespunzătoare.

Ei bine, poți să-ți închipui că nu mi-a făcut nici o plăcere cînd am descoperit că Granworth l-a lăsat pe Rudy practic fără o lețcaie, băgînd totul în buzunarul său, așa că m-am gîndit să mă duc la New York și să am o explicație cu acest Granworth Aymes. Mi s-a părut că n-o să fie prea greu, pentru că Granworth a-ncercat întotdeauna să-mi facă curte, dar eu nu l-am încurajat – nu-mi plăcea maniera lui, cel puțin nu așa ca să se poată observa.

M-am dus la New York și l-am văzut pe Granworth Aymes la zece ianuarie, cu două zile înainte de a-și fi curmat zilele, și i-am spus pe șleau că mi-a ajuns la ureche că s-a umplut de bani, speculînd la bursă. I-am spus că dacă nu plătește cinstit și repede, n-am timp de pierdut cu vorbe, mă voi duce direct la procurorul districtual și am să-l bag în pușcărie pentru faptul că l-a delapidat pe Rudy în cursul ultimilor doi ani de zile.

Granworth m-a privit și a-nțeles că nu glumeam. Mi-a spus să revin a doua zi de dimineață. Zicea că o să-mi dea banii. În dimineața zilei de unsprezece ianuarie m-am dus și l-am vizitat la biroul său, unde mi-a dat obligațiuni de stat în valoare de două sute de mii de dolari. De asemenea m-a rugat să nu suflu nimănui despre asta, pentru că erau obligațiunile pe care le trecuse nevaste-sii

și le scosese din seiful unde erau puse în păstrare pentru ea și că oricine le putea încasa, fiindcă erau obligațiuni la purtător. I-am dat o chitanță pentru ele și, cu banii ăștia, Rudy și cu mine am venit să trăim aici.

Iar dacă Granworth Aymes s-a sinucis a doua zi, bănuiesc că a făcut-o în urma explicației pe care-a avut-o cu soția lui. Cred că ea a observat dispariția obligațiunilor și atunci și-a descărcat furia pe el, sau poate, spune ea coborînd glasul, poate că Henrietta s-a săturat. Cred că și eu m-aș fi săturat dacă aș fi fost frustrată de două sute de bătrîne. Poate că i-a dat cu ceva în cap, nimic nu e exclus.

Îi trag un fluierat.

— I-auzi, i-auzi! zic. Care va să zică așa stau lucrurile? S-ar părea că ițele-ncep să se descurce-n afacerea asta. Așadar Henrietta, văzînd că obligațiunile-au dispărut, își închipuie că Granworth le-a plasat în altă parte și găsește prompt pe cineva ca să-i confecționeze un lot nou.

Îmi mai acord încă o țigară.

— Ascultă, Paulette, zic. Cunoști pe cineva care-ar putea să confirme povestea asta? Mă refer la felu-n care Granworth Aymes l-a fraierit pe Rudy și l-a scuturat de toți banii ăștia?

— Desigur, spune, Burdell ar putea. El cunoaște toate amănuntele. El știa tot ce făcea Aymes, dar nu era decît un secretar. Nu era treaba lui să se amestece unde nu-i fierbe oala.

— E-n regulă, zic. Înțeleg. S-ar părea că Henrietta Aymes e o mare podoabă. Cum văd, nu-ncape nici un fel de-ndoială că ea l-a curățat pe Granworth. Foarte bine. Poate că acum pot să avansez un pic. Apropo, Paulette, continui eu. Parc-ai spus că bărbatul ăsta al tău, Rudy, e p-aici pe undeva la un sanatoriu... Pe unde vine Zoni?

— E la vreo șaptezeci de kilometri de aici, spune, și dacă te duci să-l vezi pe Rudy și să-i pui întrebări, nu-l lua repede. Doctorul Madrales spune că bietul om nu mai are decît opt sau nouă săptămîni de trăit și n-aș vrea să fie istovit prea mult.

Mă ridic și pun brațu-n juru' gîtului ei.

— Nu fi-ngrijorată, Paulette. Am să-l iau cu binișoru'. Nu vreau să-i pun prea multe-ntrebări. Vreau numai să-mi confirme povestea asta pe care mi-ai spus-o despre felu' cum i-a umflat Aymes gologanii.

Ea stă destul de aproape de mine și observ că-i dau cîteva lacrimi. Îmi pare destul de rău de Paulette, pentru că-n definitiv chiar dacă se distrează cu acest Luis Daredo, ce altceva ar putea să facă o femeie? Doar trebuie să facă și ea ceva ca să nu se gîndească tot timpu' la faptu' că bărbat-su dă ortu' popii în pas de-nmormîntare.

Ea oftează.

— Ce crudă poate să fie viața, spune. Ascultă, Lemmy, du-te și mai toarnă-ți ceva de băut. Mă-ntorc peste un minut. Mă duc să-i dau un telefon lui Daredo; băiatul ăsta face unele treburi pentru mine – mă gîndesc să cumpăr casa și el se ocupă de întreaga afacere – de aia n-aș vrea să mă stric cu el.

— E-n regulă, zic.

Părăsește camera și rămîn să-mi prepar un amestec de whisky cu sifon și gheață, după care mă duc înapoi pe verandă. În timp ce stau acolo și-l beau, am impresia că-ncep să-nțeleg totuși ceva din cazul ăsta. Un lucru sare-n ochi, ș-anume că Henrietta a descoperit dispariția obligațiunilor originale – a celor bune. Reușește să obțină un lot fals și se duce la Palm Springs spunîndu-și c-ar avea vreo șansă să le schimbe acolo. Asta-i impresia pe care-o am. Cînd tocmai terminasem băutura, apare Paulette. Intră și vine drept la mine, îmi pune mîinile pe umeri și mă privește fix în ochi.

— Știi, Lemmy, ce grea e viața unei femei, spune. Cred că nici a mea n-a fost ușoară. Pentru o fată este de ajuns să facă o singură greșeală și plătește de se satură pentru ea. Eu am greșit cînd m-am măritat cu Rudy. A fost întotdeauna un om plătînd și cred că mi-a inspirat milă. Dacă m-aș fi măritat c-un bărbat ca tine, spune, lucrurile ar fi luat o altă-ntorsătură.

Simt că distanța dintre ea și mine se micșorează și mai mult.

— După ce-ai terminat treaba asta, Lemmy, dacă te simți vreodată obosit sau ai nevoie de odihnă, continuă ea, mă găsești întotdeauna aici și am să mă bucur să te văd.

— Asta-i o propunere strașnică, Paulette, zic. Sper să profit curînd de ea. Între timp aş vrea să termin treaba asta, așa că e cazu' să mă reped pînă la Zoni, unde vreau să stau nițel de vorbă cu Rudy și-ți promit că n-am să-l bruschez.

— E-n regulă, Lemmy, spune, cu ochii înecați de lacrimi. Du-te să-l vezi pe Rudy și transmite-i toată afecțiunea mea. Numai să nu-i pomenști nimic despre faptul că m-ai găsit astă seară cu Luis Daredo. N-aș vrea ca Rudy să fie preocupat de vreo idee că m-aș afișa cu mexicani chipeși.

Îmi explică pe unde trebuie s-o iau ca s-ajung la Zoni și stă-n prag, privindu-mă cum demarez.

Iar eu – eu mă dedau la sportu' meu preferat, gîndesc. Mă-ntreb de ce n-a putut s-aștepte pînă cînd am terminat conversația ca să-l cheme la telefon pe Daredo.

Cred că-s un tip cam bănuitor. Și aş jura că Paulette asta prea a căzut ușor pe bec în fața mea. E fără îndoială un exemplar unic, da' totuși, pare să-ncerce să mă prostească, dacă-i tună-n felu' ăsta.

Da' nu-s chiar așa fraier. Tocmai cînd o damă crede c-am picat – ei bine, ca de obicei, se-nșală!

X. CHESTII MEXICANE

Conduc destul de n-ncet, din două motive. În primu' rînd, noaptea nu-i atît de luminoasă pe cît ar fi putut să fie, iar șoseaua pe care merg nu-i nici ea chiar atît de ncinsă. În al doilea rînd, întorc pe toate fețele povestea pe care dama asta, Paulette, mi-a servit-o și nu-ncape-ndoială că-i una al dracului de ncurcată.

Poate că-i adevărată, fiindcă, vă rog să mă credeți, nici o femeie cu-atîta minte cîtă are Paulette n-o să spună vrute și nevrute cu privire la felu' cum a scos două sute de bătrîne de la un tip ca Granworth Aymes, în afară de cazu' cînd ar fi pe deplin îndreptățită la ele.

Și-mi pare destul de rău de bărbat-su, Rudy Benito. Mi-l pot imagina așa cum ar putea să fie. Îmi închipui destul de bine cum o lungește cu Paulette, jucînd tot timpul un rol de mîna a doua pe lîngă ea, pe de-a-ntregu' conștient că-i tebecist și că boala are să-l răpună mai curînd sau mai tîrziu. Parcă-l văd pe tipul ăsta descoperind deodată că Granworth l-a ars tare de tot, îl văd fierbînd de ciudă și-nnebunit de necaz, știind că poate timpu' ce-l mai avea de petrecut pe-aici înainte ca să-i vină rîndu' să ia loc în coșciug depinde de faptu' dacă va putea să scoată biștarii de la Granworth sau ba.

Da' e ceva ce nu-nțeleg, ș-anume ce naiba făcea Paulette în tot acel timp în care Aymes îl escroca pe Rudy de francii săi? Ce făcea o damă cu mintea ageră ca a ei învîrtindu-se printre tipii ăștia fără ca să-și dea seama ce se-ntîmplă?

Apoi îmi vine altă idee colosală. Să presupunem că Paulette își dădea seama. Să presupunem că era-ncurcată cu Aymes

și știa că-i stoarce gologanii lui Rudy și nu făcea nimic ca să-l împiedice. Apoi, deodată află că Rudy nu mai are mult de trăit dacă nu-i dus într-o localitate cu climă potrivită și c-un doctor în permanență lângă el. Și are sentimentu' că nu și-a făcut datoria. Simte că trebuie să facă ceva ca să-și răscumpere greșala. Tocma-n timpul ăsta Aymes trage-un tun la bursă și Paulette își arată colții și-l amenință că-l toarnă la poliție pentru tot ce-a făcut, dacă nu le dă partea lor.

Nu-i ăsta un lucru-n genu' celor pe care-o damă ar fi-n stare să-l facă? Nu-i treabă de damă să-și bată joc de bărbat-su pen' c-are cîrlig la un individ dubios ca Aymes, iar cînd află că fraieru' trage să moară, o apucă remușcările și-ncearcă să-ndrepte lucrurile în ultimul minut; iar pe de altă parte, n-ar fi afacerea asta un motiv cum nu se poate mai bun pentru Henrietta ca să-l curețe pe Granworth?

Ș-apoi, altceva mă izbește ca o piatră-n cap. Cum stă chestia cu scrisoarea despre care mi-a povestit Henrietta. Doar ea mi-a spus c-a primit o scrisoare nesemnată de la un individ, care-i spunea că Granworth se ține de capu' nevaste-sii. Nu mi-a spus ea că individul tăiaze cuvintele „soția mea” și le-nlocuise cu „femeia asta”? N-ați priceput?

Rudy Benito era cel care trimisese Henriettei scrisoarea.

Iată ultima mea versiune a-ntregii combinații: Benito are-o bănuială că Aymes umblă cu nevastă-sa și-i scrie o scrisoare Henriettei în sensul ăsta, fără ca s-o semneze. E-n regulă. Apoi Paulette descoperă că Benito e ros de boală ca un lemn de carii și-o apucă regretele și-ncearcă un sentiment de scîrbă împotriva-și pentru ce făcuse, așa că se duce la Granworth și-i cere să scuipe francii.

Granworth, care are o slăbiciune mai mare pentru Paulette decît pentru Henrietta, se execută. Poate că se gîndește să-i recupereze de la Paulette după ce-și va reveni din criza ei sentimentală-n legătură cu Rudy.

E-n regulă. Henrietta vine apoi la New York și-i spune lui Granworth c-a auzit de isprăvile lui galante și dacă nu se lasă de dama aia, dă divorț. Granworth, în replică, o anunță că-n cazul ăsta mai degrabă va părăsi țara decît să-i plătească pensie alimentară. Henrietta-i răspunde că puțin îi pasă dacă-i plătește sau nu pensie alimentară, pentru că are cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat. Granworth e cuprins de furii și-i aduce la cunoștință că n-are nici o lețcaie, pentru c-a dat obligațiunile celeilalte femei.

Ș-atunci începe balu'. Socot că vestea asta i-a cam pus capac Henriettei. Cred că-n momentu' cînd i-a spus asta, Granworth era la volan, gata de pornire – poate că ea ședea alături de el. În fine, trebuie să fi fost atît de pornită-mpotriva lui încît pune mîna pe ceva și-l miruiește pe Granworth. Apoi constată că l-a omorît și-și închipuie că cel mai bun lucru de făcut e să-l ducă cu mașina la docuri și să simuleze o sinucidere, ca să salveze aparențele.

Așa pare să fie.

Șoseaua pe care mergeam, și care oricum era proastă, acum devenise și mai rea. S-a-ngustat și pare un fel de trecătoare largă printre colinele de la poalele munților. S-a-ntunecat bine și am o vizibilitate proastă, așa că merg încet și mă concentrez la fișia șoselei.

Apoi mă ciocnesc de ceva. Am stopat în niște bolovani așezați în mijlocu' șoselei și-n același moment cineva se suie pe aripă și m-atinge-n creștet c-un obiect care-n mexicană trebuie să se cheme ciomag. Văd mai multe stele decît a visat vreodat-un regizor, numai c-ale mele sînt toate verzi, și mă refugiez în lumea viselor, liniștit și tot atît de senin ca un sugar.

Cînd îmi revin, simt că sînt țeapăn ca o șină de tramvai. Indivizii care m-au adus în locul ăsta nu m-au tratat deloc cu mănuși. Sînt acoperit de praf și-o dîră de sînge mi se prelinge pe haină din crăpătura de pe scăfîrlie.

Picioarele-mi sînt legate c-o funie, iar mîinile-mi sînt legate peste piept cu destulă frînghie ca să umpli un depozit.

Mă aflu-ntr-o hrubă care pîre să fie beciul unei case mici. O lumînare arde pe-un raft de partea cealaltă a-ncăperii și de abia pot să citesc cadranu' ceasului meu de mînă. E aproape unșpe jumate; cred deci că-s plecat de vreo oră. M-au trîntit pur și simplu lîngă perete și m-au lăsat acolo.

Nu-mi priește deloc. Capul îmi zbîrniie ca o buză de zmeu și cred că tipu' care m-a pocnit cu ciomagul ăla n-a făcut economie de efort. Una peste alta s-ar părea că-s la ananghie. Cine m-o fi-ndrăgit într-atîta încît să mă lege fedeleș și să m-azvîrle-n hruba asta habar n-am, deși nu-mi lipsesc bănuielile, Mă gîndesc c-ar fi bine să-ntreprind ceva pronto.

Mă-ndrept cu spatele sprijinit de perete și m-așez într-o poziție cît mai comodă, după care-ncep să cînt „Cactus Lizzie” cît mă ține gura. Asta pare s-aibă efect, căci după vreo cinci-zece minute aud pași coborînd cîteva trepte ș-apoi ușa din colț se deschide și dă buzna o muiere mexicană.

Ține-n mînă un felinar ș-arată ca o pereche de scorpi-
oni care nu se pot suferi, iar la cîntar trage vreo sută cincizeci de kilograme. Cred că niciodată n-am văzut o matahală de muiere ca asta. Se apropie de mine clătinîndu-se, ridică picioru' și-mi trage un șut în obraz de parc-aș fi o minge de fotbal. Vă spun că lepă-dătura asta de cățea își ancorează bocancu' drept în vîrfu' nasului meu de parc-ar fi tras un unșpe metri și mă face să văd încă și mai multe stele verzi, după care-s cuprins de-o amețeața uluitoare și-mi pierd iar cunoștința.

Îmi revin destul de repede. Sînt ud learcă de lăturile pe care le-a vărsat peste mine, simt că-mi sîngerează fața ca dracu', iar ea stă și mă privește și se distrează copios.

Apoi își dă drumu'. Începe să urle la mine-ntr-un fel de spaniolă stricată, pe care abia pot s-o pricep, căscînd urechile mari cît o antenă parabolică. Îmi spune tot ce crede despre mine. Îmi spune ce sînt și-mi spune ce speră c-o să mi se-ntîmple și ce-au fost taică-miu și maică-mea și-n ce mod extraordinar și surprinzător am ieșit pe lume. După care scapă niște vorbe și-ncep să-nnod firele.

Îmi spune ce mulțumită-i că soarta m-a adus să-mi plimb viitoru' hoit pe meleagurile astea. Îmi spune că de-ndată ce-am pus picioru-n Casa de Oro, s-a găsit un individ care să recunoască-n mine pe copoiu' care a pus mîna pe Caldesa Martinguez – banditu' pe care l-am cărat la pușcărie cu pantalonii plini de spini și urzici. Îmi spune c-acest Caldesa fusese fi-su și că pîn-or isprăvi cu mine, dacă m-ar fierbe-n whisky mi s-ar părea că-i un vis frumos în comparație cu treburile pe care-o să le-ndur. Îmi spune să am numai puținică răbdare încă vreo cîteva minute, pînă cînd celălalt fiu al ei își va fi-ntocmit planu' chinurilor la care-avea să mă supună și cum va fi terminat de gîndit, va coborî să-nceapă operațiile.

În cele din urmă cotoroanța asta afurisită a reușit să mă plictisească și-i transmit echivalentu' lui hai sictir pe spaniolește. Chiar în clipa aia felinaru' pe care-l ține în mînă are buna inspirație să se stingă. C-o-njurătură teribilă îl zvîrle-n direcția mea și cu precizie matematică mă izbește-n tîmplă și mă prăbușesc pe spate-n colț.

Eu unu' am început să fiu sătul pînă-n gît de felu-n care mă tratează ăștia p-aici. Încep să mă-ntreb cui în definitiv îi aparține mutra mea-n realitate, pentru că felu-n care-o simt mă face să cred că trebuie s-arăt ca o mască japoneză de groază și-ncep să-nțeleg că nu-s deloc pe placu' babei; iar dacă ea-și făcea numai de joacă cu mine, mă-ntreb ce urma să-mi facă drăgălașu' de fi-su cînd avea să se pună, ca să zicem așa, serios pe treabă.

Baba mai stabilește-n gura mare o relație-ntre actu' genetic și fundu' mamei mele și se duce.

Aștept nițeluș, apoi mă uit primprejur și mă pun pe treabă. Podeaua-n beciul ăsta e din pămînt bătătorit, doar în colțu-n care zac e un fel de porțiune cimentată. În partea asta sînt numeroase crăpături și socot că dacă n-aș intra în criză de timp, aș putea să scap de frînghii.

Încep să mă-ntorc, pînă cînd am adus felinaru-ntre mine și perete, apoi încep să-l împing cu picioarele către perete și cînd

l-am adus acolo, mă proptesc cu picioarele-n el și-apăs tare. Poc-nește, iar sticla spartă cade afară.

Mă-ntorc pe burtă și mă tîrăsc către bucata cea mai mare de sticlă. Trebuie să vă dați seama că zac cu toată greutatea corpului pe mîinile mele, care-s legate de-a curmezișu' pieptului, și suferința pe care mi-o provoc e greu de descris. După puțin ajung în locu-n care e bucata cea mai mare de sticlă și-ncep s-o-mping cu limba pe podea către un loc unde-i o mică crăpătură și vă mărturisesc că nici linsu' podelei ăsteia n-are gust de café frappé. De cîte ori mișc bucata asta de sticlă vreo doi-trei centimetri, trebuie să mă tîrăsc din nou, ca s-ajung într-o poziție favorabilă pentru înc-un lins, da' după vreo douăzeci de minute figura-mi reușește. O-mping așa, cu limba, ca să cadă-n crăpătură, iar crăpătura nefiind adîncă, am obținut ca din podea să iasă un vîrf tăios de sticlă. Îmi așez picioarele peste vîrfu' ăsta și potrivesc apoi frînghia pe muchie și-ncep să fac o mișcare de du-te-vino care-mi cere un efort fantastic în timp, pînă cînd reușesc în cele din urmă s-o tai.

Mă ridic și fac cîtiva pași liniștiți, întinzîndu-mi picioarele. Încep să mișc mîinile, da' nu reușesc să le desprind de frînghia cu care sînt legate. Nu pot decît să mișc două sau trei degete de la mîna mea dreaptă, care nu-s prinse cu frînghia, da' nu pot face nimic altceva, așa-ncît socot că trebuie să inventez altceva.

Mă gîndesc la treaba asta și mă duc să mă postez în spațele ușii, așa ca să fiu gata pentru oricine-ar deschide-o. Stau acolo rezemat de perete cu speranța c-o să am o șansă, căci puteți să mă credeți, doar știu mai bine ca oricine, nimeni nu poate să-ntreacă un mexican în cruzime cînd e la o adică.

După vreo jumătate de oră aud pe cineva de afară coborînd treptele și după zgomotu' pașilor cred că de data asta-i un bărbat.

Mă pregătesc. Cînd spun c-am să-l iau prin surprindere pe individul ăsta, mă bazez pe faptu' că baba, care mi-a aruncat felinaru-n cap, i-o fi spus că-s făcut țandări în colț.

Cînd individu' deschide ușa, fac un pas înapoi și cînd

pășește-năuntru mă reped și-l lovesc cu capu' drept în pîntece și e cazul' să știți că nici eu nu lovesc moale.

Individul ăsta, care-i o namilă cu perciuni, scoate-un scîncet ciudat și se prăbușește pe podea. A-ncasat-o tare și e scos bine din circulație, așa că-s mulțumit.

Socot că trebuie să lucrez rapid. Închid ușa-ncet cu picioru' și-ncep să m-ocup de individ. Îl rostogolesc cu picioarele pînă cînd l-am depărtat de ușă. Tot mai scoate scîncete ciudate și-i înnebunit de durere. Bănuiesc c-are să-l preocupe multă vreme lovitura pe care i-am dat-o.

Cînd l-am adus cu fața-n jos văd că are cuțitu-n locul obișnuit, agățat de cingătoare la spate. Mă las pe genunchi și trag cuțitu' afară cu bucățile de degete libere care ies printre frînghiile cu care-s legat și cînd l-am prins între vîrfurile degetelor, mă ridic și-l întorc pe individ iar pe spate.

Mă duc la ușă și-nfing vîrfu' cuțitului în scîndură, apoi împing cu pieptu-n plăsea. În felul ăsta fixează ușa cuțitu' ca să pot freca muchia lamei de frînghiile cu care-s legat în juru' pieptului. Peste alte cîteva minute frînghia e tăiată. Individu' de pe podea nu-nflorește deloc. S-a rostogolit în colț. Cred că nu mai trebuie să fiu îngrijorat din cauza lui. E deteriorat tare de tot.

Mă apropiu de el și-l percheziționez, pentru că vreau să-mi găsesc pistolu' pe care mi l-au luat, da' nu-i la el. Îl părăsesc, deschid ușa și-ncep să urc tiptil treptele de piatră. Treptele astea duc la un parter, iar la capu' lor dau de-o altă ușă care se deschide-ntr-un fel de-ncăpere ce poate să fie o bucătărie. Acolo nu-i nimeni, da-s foarte-ncîntat cînd zăresc automatu' meu aruncat pe o masă-ntr-un colț. Nu văd însă tocu' de umăr al pistolului, pe care de asemenea mi l-au luat, da' asta n-are de ce să mă-n-grijoreze. Pun doar arma-n buzunaru' drept al hainei, un lucru de care am să fiu foarte mulțumit ceva mai tîrziu.

Mă uit primprejur și-ascult, da' n-aud nimic. Mă gîndesc că poate n-a fost decît un singur individ în afacerea asta – tipu' din beci – și că asta a fost bruta care m-a lovit în cap și m-a adus aici.

Nu știu de ce, dar bănuiesc că baba s-a dus să le spună celorlalți bandiți că m-au pus cu botu' pe labe și cred c-aș face mai bine s-o șterg repede d-aici, mai-nainte ca vreun altu' să declanșeze ceva nou.

Și mai cred c-aș face mai bine să-mi termin cât pot de repede treburile p-aici în Mexic, că altfel băiețașu' lu' mama Caution riscă să fie făcut zob de vreunii dintre indivizii ăștia și n-o să vă mire dacă vă mărturisesc că n-am nici un fel de slăbiciune pentru experiențe din astea.

Mă reped afară din casă și undeva în spate, băgată după un adăpost pentru cai, găsesc mașina, și credeți-mă că-s grozav de fericit c-am găsit-o. Mă sui la volan ș-o dau înapoi pînă-n șosea, ca s-o iau spre Zoni. Mă simt dezgustător de prost, nasu' mă doare al dracului, unde l-a atins ciubota cotoaroanței mexicane, și-n general nu mi-ar strica o dușcă de whisky.

E ora trei noaptea cînd ajung la Zoni. E-un sat obișnuit, la distanță de-o fugă de cal, cu cîteva ferme și adăposturi pentru cai din loc în loc. Opresc și, fără să mă dau jos din mașină, încerc să-mi ameliores aspectu' cât pot de bine. Apoi încep să mă uit în jur. De cealaltă parte, în stînga mea, e o clădire văruiată, în fața unor copaci. E o clădire cu două caturi în formă de „L” și-mi face impresia că ăsta trebuie să fie sanatoriu' doctorului, locu' unde-i internat Rudy Benito.

Demarez în direcția ei și las mașina-n față, la intrare. Dup-aceea bat în ușă. Un tip o deschide. E un tînăr mexican, îmbrăcat c-o haină albă. Arată ca și cum ar lua contact uneori cu apa și săpunu', ceea ce-i un semn bun. Da' face ș-o mutră foarte surprinsă cînd mă vede. Socot c-are dreptate, dacă mă gîndesc ce arătare trebuie să fiu.

Îi spun că vreau să-l văd pe *señor* Madrales și că am o chestie foarte urgentă, care mă face să-l deranjez în miez de noapte. Spune că-i în regulă și mă poștește înăuntru. Intru. Mă aflu-ntr-un hol mare cu uși pe stînga și pe dreapta. În fața mea sînt niște scări

care duc la etaju-ntîi. Tipu-n haină albă mă poftește să iau loc și se duce.

Curînd se-ntoarce și-mpreună cu el vine ș-un alt tip, care spune că el e doctoru' Madrales și mă-ntreabă ce doresc. Vorbește spaniola foarte curat. E un tip înalt și subțire, cu barbișon și ochelari. O creatură inteligentă, cu degete ascuțite, lungi șt subțiri, pe care le freacă-n timp ce vorbește cu mine.

Îi spun ce doresc. Îl anunț că sînt anchetator la o societate de asigurări și că fac unele cercetări în legătură cu sinuciderea lui Granworth Aymes. Îi aduc la cunoștință c-am avut o convorbire cu doamna Benito și că ea m-a sfătuit să stau puțin de vorbă cu soțul ei, Rudy. Sper că n-are nimic împotrivă și că Rudy nu-i atît de bolnav încît să nu poată fi trezit, căci n-am prea mult timp de pierdut.

Ridică din umeri.

— Nu cred c-ar avea importanță dacă pacientul meu e treaz sau nu, *señor*, zice. După cum ați aflat, probabil, de la doamna Benito, boala lui e într-o fază foarte avansată. Mă tem că nu va mai fi multă vreme printre noi.

Ridică iar din umeri.

— Cred că-i doar o chestie de o lună-două. De altfel e și foarte slăbit, încît v-aș propune să adoptați un ton cît se poate de liniștit tînd îi veți vorbi. Dacă vreți să așteptați aici un moment, mă voi duce să-l pregătesc. Cred că-i necesar să-i administrez o injecție înainte de a vă lăsa să-l vedeți.

Pe chestia asta s-a dus.

M-a lăsat s-aștept și-n timpu' ăsta mă pot gîndi fără grabă. Mă gîndesc la-ntîmplarea asta ciudată cu lovitura pe care-am primit-o la bilă pe drum venind încoă' și mă gîndesc că-i foarte curios ca cineva să fi recunoscut în mine la Casa de Oro pe amu' care i-a pus capăt carierei faimosului Caldesa Martinguez. Am cîteva idei în legătură cu atacul ăsta, cum o să vedeți mai tîrziu.

După un timp, Madrales ăsta apare-n capu' scărilor. Spune că pot să urc. Sus, la capu' scărilor e un alt hol de trecere și

intrăm într-o cameră la stînga. O latură a-ncăperii e practic numai din ferestre, care-s deschise, și-ntr-un colț e un paravan. De cealaltă parte a-ncăperii, lipit de perete, e un pat scund.

Mă uit la tipu' din pat. Zace acolo cu privirea ațintită drept în plafon. Are un obraz ciudat, subțire, și pe chipu lui e zugrăvită o expresie curioasă de-ncordare.

E foarte puțin mobilier în încăpere. În afara patului mai e o masă scundă, cu blatu' lustruit, pe care sînt cîteva sticle și-o lampă. Madrales se duce pînă la marginea patului.

— Benito, dumnealui e domnu' Caution, Vrea să-ți pună niște-ntrebări. Fii cît se poate de liniștit și nu te-ngrijora de nimic.

Omu' din pat nu răspunde. Madrales se duce-n partea cealaltă a-ncăperii și se-ntoarce c-un scaun. Îl așază la marginea patului, pentru mine. Apoi spune:

— Și-acum vă las, domnule Caution. Știu că-l veți trata pe pacientul meu cu toată atenția posibilă.

Pleacă frecîndu-și întruna mîinile.

Mă duc și stau aplecat peste pat. Fără să miște capu', bolnavu-ntoarce ochii așa fel ca să mă privească, iar buzele îi schițează o umbră de zîmbet.

Sînt cuprins de compătimire pentru tipul ăsta. Am impresia c-a fost un ghinionist pe toată linia. Îi vorbesc calm și-ncet.

— Ascultă, Rudy, îi zic. Nu te agita. Îmi pare rău c-am fost nevoit să vin pîn-aici ca să te-ntreb unele lucruri, da' n-am avut încotro. Am să fiu cît mai scurt cu putință. Vreau să verific cele ce mi le-a spus aseară strașnica ta nevestică, Paulette, și fiindcă veni vorba, m-a-nsărcinat să-ți transmit toată dragostea ei. Cred c-are să treacă-n cursu' dimineții să te vadă. În fine, uite pentru ce-am venit.

E vorba de cazul ăla, Granworth Aymes. Soția ta mi-a spus că Granworth ți-a băgat mîna-n buzunar pînă la cot în timpu' cît ai lucrat cu el ca agent de schimb. Afirmă că-n cele din urmă ți-ai dat seama, că s-a dus să-l vadă pe Aymes și că i-a lăsat alternativa să restituie banii sau să facă cunoștință cu poliția.

Spune că Granworth i-a predat două sute de bătrîne în obligațiuni de stat și că ăștia-s banii pe care-i aveți acu', adică banii care-au servit ca să te-aducă aici, Asta-i în regulă, Rudy?

Vorbește foarte-ncet. Vocea lui are un sunet mat, de parc-ar veni de undeva de foarte departe.

— Desigur, spune-ncet, cu glasu' stins, așa a fost și-s mulțumit că Aymes și-a luat viața. Dacă n-aș fi fost bolnav, l-aș fi-mpușcat cu plăcere pe pungașul ăla.

— E-n regulă, Rudy, îi zic, n-ai ce-i face. Ar mai fi înc-un lucru mărunț despre care vreau să te-ntreb și-mi pare rău că trebuie să-ți cer să-mi răspunzi, fiindcă nu vreau să-ți provoc acum frământări. Iată despre ce e vorba. Henrietta Aymes, soția lui Granworth, a primit o scrisoare nesemnată, de la un tip oarecare. Scrisoarea asta o avertizează că Granworth e-n vorbă cu nevasta acestui tip.

Îi vorbesc liniștit și încet.

— Ascultă, Rudy, îi zic, tu ești cel care i-ai trimis scrisoarea? Nu putea să fi fost nimeni altu'. Ce-ai de spus?

Urmează o pauză lungă. Apoi își întoarce iarăși ochii către mine.

— Așa-i, spune. Eu i-am trimis-o. Eram silit să fac ceva. Dau aprobativ din cap.

— Uite, zic, cred că sîntem pe punctu' de a descurca afacerea asta la fix. Nu vreau să te fac să vorbești prea mult. Spune-mi numai dacă judecata mea-i sănătoasă. Felu-n care văd lucrurile e următoru'. Poate că soția ta, Paulette, credea că-i nițel îndrăgostită de Aymes. Poate din cauza bolii n-ai putut să-i dai atenția de care are nevoie o femeie ca ea, așa că s-a-ncurcat cu Aymes. E-n regulă. Aymes crede că s-a-nvîrtit de-o afacere foarte bună. Începe să-ți bage mîna cînd într-un buzunar, cînd în altu' și motivu' pentru care n-ai aflat mai devreme e poate faptu' că soția ta Paulette se ocupa de afacerile tale și-ntrucît ea și cu Aymes își țin mult timp de urît unu' altuia, nu i-a fost greu s-o-mbrobodească. Ea nu observă că ești fraierit, pentru că nu vrea să observe. Mă-nțelegi?

Apoi scandalu' a izbucnit. Deodată, la sfîrșitul anului trecut ea-și dă seama că nu ți-e prea bine. Află că ești grav bolnav și c-aveți nevoie de bani ca să te-aducă aici și să-ți dea îngrijire. Eventual a aflat că-ți dai seama despre chestiile care se-ntîmplă-n juru' tău. Poate că i-ai și spus despre scrisoarea nesemnată pe care i-ai trimis-o Henriettei Aymes. Își dă seama că s-a comportat mizerabil și-ți spune că se-ntoarce să scoată gologanii ăia de la Aymes, chiar dac-ar trebui să plătească cu viața. Greșesc?

Întoarce iar ochii-n direcția mea.

— Nu greșești defel Caution, spune. Am avut o scenă mare. I-am spus tot ce gîndeam despre ea. I-am spus că e o lovitură pentru mine, care-s atît de bolnav, ca ea să se țină c-un individ care-mi fura și banii. Asta i-a provocat o criză de conștiință. Cred că i-a părut rău și, după cum știi – aici, văd un zîmbet înflorindu-i pe buze – nu mi-a mai rămas mult de făcut umbră sub soare și nu vreau să am sentimentul că am făcut viața grea cuiva. Ea mi-a spus că va aranja lucrurile. Mi-a spus că va scoate banii de la Aymes și că va termina cu el o dată pentru totdeauna, și s-a ținut de cuvînt. I-a scos.

Începe să tușească. Îi dau să bea din apa care era pe măsuta de noapte de lîngă pat. Îmi zîmbește-n chip de mulțumire.

— Sînt un om sfîrșit, Caution, spune, dar știu că trebuie să-ți faci meseria și totuși te rog să-mi acorzi o favoare. Vocea îi slăbește. N-aș vrea să fie menționat faptul că Paulette umbla cu Aymes, spune. Te rog să-ncerci să faci asta pentru mine. N-aș vrea ca lumea să știe că ea a fost în stare să prefere un escroc ordinar ca Aymes în locul meu.

Îmi zîmbește din nou. E o figură lamentabilă.

— E-n regulă, Rudy, zic, îți promit. Am să conduc acțiunea-n felul ăsta. Rămii cu bine, și sănătate.

Mă-ntorc și-ncep să merg către ușă. Pe la jumătatea drumului văd ceva, un lucru ce se vede numai depășind margine paravanului situat de cealaltă parte a camerei. E un coș de hîrtii și cînd observ ce e-n coș, îmi vine un fel de idee ciudată, o idee atît

de ciudată încît trebuie să fac un mare efort ca să mă stăpînesc. Cînd ajung la uşă mă-ntorc şi-l privesc pe Rudy. A rămas cu ochii pironiţi în plafon şi are aeru' pe jumătate mort de pe acum.

— Cu bine, Rudy, îi zic din nou. N-avea grijă de Paulette. Am s-aranjez să fie-n regulă.

Jos în hol dau peste Madrales.

— Ascultă, doctore, zic, totu-a mers strună, da' mai e un lucru mărunţ pe care-aş vrea să te rog să-l faci pentru mine. Am obţinut de la Benito toate informaţiile de care aveam nevoie. Am terminat ancheta, da' mai trebuie să obţin de la el ş-o declaraţie scrisă, pentru că el e omu' care a fost escrocat. Te rog să-mi faci rost de-o maşină de scris şi nişte hîrtie şi dac-ai să-l pui să semneze nu va mai fi nevoie să-l necăjesc.

— Fireşte, domnule Caution, spune, veniţi cu mine.

Mă duce într-una din camerele care dau pe hol, un fel de sală de consultaţie. Într-un colţ, pe-o masă, e o maşină de scris. M-aşez la maşina asta şi redactez o declaraţie cuprinzînd toate cele spuse de Benito. După ce am terminat, mă duc la Madrales şi împreună mergem sus. Nu-i treabă uşoară să-l facem pe Benito ăsta s-o semneze Doctoru' trebuie să-i ţină mîna, pentru că tremură așa de tare încît abia poate să ţină stilou', da' pîn' la urmă reuşeşte. Bag declaraţia-n buzunar, îmi iau rămas-bun de la indivizii ăştia ş-o iau din loc.

Am o bănuială turbată. Mi-a intrat o idee-n cap, care-i grozav de ciudată, ş-am de gînd să urmăresc ideea asta. Chiar dacă greşesc, tot o s-o urmăresc.

După ce m-am îndepărtat bine de bomba lui Madrales, opresc maşina şi mă dedau la un exerciţiu de gîndire profundă. Îmi verific ideea care mi-a intrat în cap. Am o bănuială foarte ciudată ş-am de gînd s-o pun în practică într-un mod tot așa de ciudat.

Cred c-am să dau o raită pe la ferma Pauletei şi n-am s-o mai previn. Fac o mică descindere inopinată, numai ca să văd dacă nu pot pune mîna pe ceva ce-aş vrea foarte mult să găsesc.

Scot pistolu' din buzunar și-l pun alături de mine. Dacă se mai găsește cineva să-ncerce vreo figură cu mine-n seara asta, are să primească o ripostă care-n mod sigur nu-i va fi pe plac.

Luna a ieșit din nou. E-o noapte strașnică. În timp ce urmez șoseaua 'napoi spre Sonoyta îmi vin în gând damele și ce sînt în stare să facă atunci cînd ajung la ananghie.

V-am spus că damelor le vin idei să facă lucruri la care un bărbat nici măcar nu s-ar gîndi?

Parcă nu știm noi!

XI. ARESTAREA NR. 1

Evit să m-apropii cu mașina de conac. La distanță vreo patru sute de metri de ea, ies de pe șosea și pornesc să fac un înconjur printre tufișuri. Dau un ocol mare și merg încet, în viteza a patra, ca să fac cât mai puțin zgomot, și m-opresc la vreo două-trei sute de metri-n spatele casei. Bag mașina după un grup de cactuși și-ncep să m-apropii de casă, înaintînd din adăpost în adăpost. Merg ocolind casa-n cerc, da' nu văd pe nimeni și nici n-aud vreun zgomot.

Apoi mă apucă o bănuială. Încep să-naintezez de-a lungu' șoselei care duce de la conac pînă la intersecția cu șoseaua națională, da' rămîn departe-n tufișuri și umblu cu ochii bine căsați. După vreo cinci minute aud nechezatul unui cal. Mă-ndrept în direcția acestui zgomot și dau de-un cal negru, legat de-un copac, la vreo cincizeci de metri distanță de la șosea.

E un cal bun, înșeuat c-o șa mexicană din piele și lemn, cu garnituri de argint. În partea din spate a șeii e o mică plăcuță de argint pe care sînt gravate inițialele *L.D.*

Cînd văd inițialele astea, îmi dau seama că bănuiala mea e-ntemeiată și că *señor* Daredo se află prin împrejurimi, așteptîndu-mă la potecuță. Mai încolo, la marginea șoselei, la distanță de vreo sută de metri de locul unde mă aflu, e un hățîș de tufe și cactuși și cred c-am să-l găsesc acolo. Încep să mă tîrăsc într-acolo și cînd ajung, constat c-am avut dreptate.

Luis și-a ales un loc bun de pîndă. Și-a ales un loc unde șoseaua-i foarte proastă și-ngustă și-n care roțile căruțelor au tăiat urme adînci. S-a așezat mai departe, la vreo douăzeci de metri de

șosea, înapoia unui cactus enorm. Fumează și mîngîie pe genunchi o carabină calibru' 0.30.

Mă apropii de el pe la spate și-i ard o scatoalcă peste ureche. Se răstoarnă într-o parte. Îndrept automatul către el și-i iau carabina.

Se ridică-n fund și zîmbește penibil, cu privirea ațintită la arma din mîna mea. Cred că-și închipuie c-am să-i demonstrez cum funcționează și ce efect are pe pielea lui.

M-așez pe-un bolovan și-l privesc.

— Știi, Luis, îi zic, ești total lipsit de minte, și faptu' mă miră, pen' că voi mexicanii sînteți cam singurii oameni din lume care nu s-ar lăsa-ntrecuți de-o damă deșteaptă foc, ca Paulette Benito. Și m-ai decepționat, pentru că nu i-ai spus individului ăluia, care a-ncercat să-mi crape capu' cînd mergeam spre Zoni, să mă fi lichidat pronto, căci socot că v-ar fi scutit, mă, băieți, de-o mulțime de necazuri. Cînd cotoroanța aia bătrînă a-nceput să-mi spună că m-a identificat cineva la Casa de Oro că-s una ș-aceeași persoană cu omu' care l-a ridicat pe Caldesa Martinguez și că ea ar fi mă-sa, am știut să spun gogoși, asta pentru că din întîmplare am cunoștință de faptu' că mama lui Martinguez murise cu ani în urmă. Aveam certitudinea că tu erai cel care montase atacu' și pot să-ți spun c-am să te fac să-ți blestemi zilele pentru asta.

Se ridică și-și aprinde o țigară.

— *Señor* Caution, zice, crede-ma che ai lo che se numește aceste idei greșite. Sabe? No conosc nimic despre unii oameni care ți-au făcut vreun rău. Eu șed numai aici și aștept un om care lucrează pentru mine, da? Se fiu al naibii dacă știu despre ce vorbești. Sabe?

— Ce vorbești!? îi spun. I-auzi ce poveste! E-n regulă. Acu' stai ș-ascultă cum interpretez eu piesa asta. Aș crede că ești în vorbă cu Paulette Benito. Și-aș zice că Granworth Aymes nu-i singuru' tip cu care l-a-nșelat pe Rudy Benito. Socot că tu ești număru' doi. Am o bănuială că voi doi d-abia așteptați ca Rudy să

dea ortu' popii pentru ca să vă stabiliți sub același acoperiș. Da' n-o s-apucați – sabe?

Cred c-am să-l pun la-ncercare pe individul ăsta. Mă ridic de pe bolovan și pun pistolu-n buzunar, apoi mă prefac că-mi scot o țigară din buzunar și i-a fost de ajuns ca să-ncerce o figură. Încearcă să-mi tragă un șut puternic în mațe, pe care, de altfel, îl aștept. Fac un salt rapid în lături, îi lovesc picioru-n cursa lui spre mine, ceea ce-l dezechilibrează, și-n cădere îl pocnesc tare.

Ne-ncăierăm și-mi exersezi talentele pe individul ăsta. Îmi amintesc de mutra aia acră de babă mexicană, care mi-a mutat nasu' din loc și m-a pocnit cu felinaru' și mai îmi amintesc ce-ar fi făcut individul care-a coborât scările ca să mă aranjeze, dac-ar fi avut ocazia.

Trag în Luis ăsta cu toată nădejdea. Îi închid amîndoi ochii și-l fac să scuipe cîțiva dinți, îi sucesc nasu' pînă cînd arată tot atît de deteriorat ca și al meu, și-n general îl tratez cu mai multe lovituri decît îmi amintesc să fi distribuit de multă vreme vreunui individ.

Apoi îl zvîrl în cactus. E complet muiat și nici nu-i mai pasă de spinii care i-au intrat în picioare. I-a trecut chiar orice chef de viață. Mă apropiu și-l examinez și mi se pare că n-o să mă mai necăjească multă vreme d-acu-ncolo. Mă-ntorc la locu' unde-și lăsase calu' și-i scot dîrlogii, chinga și curelele de care-s prinse scările, cu care apoi îl leg pe Luis fedeleș. Îl împachetez atît de solid, încît cred că-i vor trebui vreo cîțiva ani ca să se desfacă din nodurile alea.

Îi iau cuțitu' și carabina cu care era-narmat și le arunc într-un șanț, unde le-ngrop. Îi îngrop și pantalonii pe care i-i sco-sesem înainte de a-l lega. Lucru' ăsta-l fac gîndindu-mă că chiar dac-ar reuși să se desfacă din legături tot n-ar face vreo ispravă-n pielea goală – ar avea, ca să spunem așa, moralu' zdruncinat.

Mă-ntorc apoi la conac. Ocolesc prin spate și găsesc o fereastră care-i ușor de escaladat. Cred că Paulette și femeia ei

mexicană vor fi dormind sus, dar am totuși grijă să nu fac zgomot defel. Lumina-i acceptabilă și am posibilitatea să văd bine. Mă aflu-ntr-un fel de bucătărie mică, din care ies și merg tiptil de-a lungu' coridorului. Mă opresc la fiecare ușă pe lângă care trec, o deschid și mă uit înăuntru. Într-o-ncăpere e un dormitor nefolosit, iar în alta e un fel de cămară.

După puțin intru în camera în care am stat de vorbă cu Paulette înainte de a mă duce la Zoni. Fac un tur și caut ceva ce seamănă c-un seif, sau un loc în care s-ar păstra acte.

Nu trece mult și-l găsesc, E un seif în perete, acoperit c-un tablou. E-ngropat în perete și are o broască cu cifru. Nu mă interesează broasca, pentru că-n definitiv peretele e numai din lemn. Așa că mă duc înapoi în bucătărie și fac rost de-un cuțit mare și-un dispozitiv pentru deschis conserve, pe care le găsesc acolo, și-ncep să scobesc în juru' balamalelor seifului pînă cînd reușesc să le, fac să sară. După un sfert de oră l-am aranjat. Seiful e deschis.

Înăuntru găsesc două sau trei cutii cu ceva bijuterii și-o mulțime de acte. Las cutiile și iau actele cu mine pe verandă și-ncep să le cercetez. În sfîrșit, găsesc ce-am căutat. E un ordin de transfer, care încuviințează transferarea unor acțiuni ale unei societăți de cale ferată de la Rudy Benito la Granworth Aymes. Martor pentru atestarea autenticității e Paulette.

Examinez actu' cu mare atenție, apoi îl bag în buzunar. Duc restu' hîrtilor înapoi la seif, le așez la loc așa cum le-am găsit, închid seiful cum pot și pun tablou' la loc peste el.

Una peste alta sînt mulțumit de rezultatele muncii mele de o noapte. Socot c-am să lămuresc definitiv afacerea asta destul de repede. Privesc afară peste cîmpia care se termină la poalele munților, în curînd se crapă de ziuă și lumina se-ngîină cu-ntunericu', producînd un efect de clarobscur, care se poate vedea numai între noapte și zi.

Pe masă-i o cutie de țigări. Iau una și-o aprind. Apoi mă duc la bufet. Mă servesc c-o băutură. Eram cu paharu' pe jumătate

golit, cînd deodată s-aprinde o lumină. Mă răsucesc și-n prag o văd stînd pe Paulette.

E-mbrăcată c-o rochie de casă grozavă, din mătase albastră. Părul ei blond-cenușiu e desfăcut și legat c-o panglică. Stă acolo zîmbind vag și ciudat, iar în mînă ține un revolver calibru' 0,38.

Continui să beau pînă ce golesc paharu'.

— Aha, ia te uită, Paulette! zic. Nici nu m-așteptam să te revăd atît de repede,

Intră în cameră, cu revolveru-ndreptat mai departe asupra mea.

— Așadar te-ai întors, domnule detectiv, spune pe-un ton foarte liniștit, cu același zîmbet pe buze. De ce nu bați la ușă cînd vrei să intri într-o casă?

Trag un fum din țigară.

— Am să-ți spun de ce, puicuțo, îi zic. M-am întors aici pentru că m-am gîndit să dau o raită, poate găsesc ceva de care am nevoie, și-n primu' rînd îmi pare rău că m-ai întrerupt de la treabă. Da' aș vrea să știi un singur lucru, Paulette, un lucru mic de tot. De ce ții revolverul ăla cu țeava-ndreptată spre mine? De ce nu-l dai la o parte?

Rîde.

— Poate c-ai vrea s-o fac, Lemmy, spune, sînt sigură c-ai vrea. Știi, după părerea mea ai avut destulă baftă pentru o seară. Poate c-a sosit momentu' să ai și puțin ghinion.

— Mie-mi spui?! îi zic. Ascultă, Paulette, zic, nu ești tu o prostituță? Voi damele aveți un mare defect, ș-anume că-ntotdeauna supralicitați la joc. Tu ești genu' de femeie care ai fi-n stare să pluseze la pocher cu perechi mici, în speranța că ceilalți parteneri vor crede că ai cel puțin un ful, da-n seara asta ai făcut o mare greșală. Nu trebuia să-i fi telefonat lui Daredo.

Cînd un individ necunoscut a-ncercat să-mi crape capu' pe șoseaua spre Zoni și m-a aruncat într-o pivniță ca să mă supună la chinuri, mi-am dat seama că era efectu' telefonului pe care-l

dăduseși lui Daredo – și vrei să știi de ce? Ei bine, pentru că nu există decît un singur motiv și motivul ăsta e c-ai simțit ce periculos ar fi pentru tine dac-aș ajunge pînă la Zoni și l-aș vedea pe Rudy. De aia ai aranjat ca Luis Daredo să pună mîna pe mine înainte de-a ajunge acolo.

În intervalu' care s-a scurs pîn-am ajuns la Zoni ș-am vorbit cu Rudy, oamenii lui Daredo l-au informat c-am scăpat. Știind că mă voi întoarce pe drumul ăsta ca să intru pe șoseaua națională, Luis s-a instalat înapoia unui boschet de cactuși, la o bună distanță de casă, și m-a așteptat c-o carabină.

Perfect, numai că figura nu i-a reușit. L-am deteriorat pe Luis într-așa un hal încît nici acum nu știe pe ce lume trăiește.

Ea zîmbește susținut.

— Crezi că asta are vreo importanță, Lemmy? spune. N-ai impresia că tot eu conduc jocul acum?

— Ba bine că nu! zic. Da' la ce-ți folosește să conduci jocu'? Ce urmează după asta? Ascultă, Paulette, zic, de ce nu-ți bagi mințile-n cap? Ce-ți închipui c-ai să faci cu arma aia? Crezi c-ai să tragi în mine? Cum adică? Vino-ți în fire!

Izbucnește-n rîs și de data asta rîde tare și e dulce ca o păpușică. Vă spun că Paulette asta are-un sînge rece nemaipomenit.

— Mare tont ești, Lemmy! spune. Ce, crezi oare c-ai fi primul sticlete asupra căruia s-a tras în Mexic și care-a fost nimerit în plin? Am să te lichidez, Lemmy, nu pentru că țin în mod special s-o fac – în fond, te găsesc destul de atrăgător din mai multe puncte de vedere – dar cred că ești puțin prea perseverent pentru gustul meu. Știi că ești chiar încăpățînat? Tu ești tipul omului care scormonește și scormonește, care se lasă condus de instinct, ca să zic așa, pînă cînd reușește să pună la cale tot felul de lucruri care ar putea să-mi încurce socotelile. Dintre două rele trebuie să-l aleg pe cel mai mic.

Mă prăbușesc într-un scaun. Ea stă în mijlocu-ncăperii, chiar sub lampa electrică. Mă uit la revolveru' din mîna ei. Nu

izbutesc să observ nici un tremur; e neclintit ca o stîncă. Sînt sigur că dama asta e-n stare să mă ucidă fără să clipească din ochi,

Nu mă simt în largu' meu. Mă deranjează faptu' că o damă oarecare o să-mi facă de petrecanie tocmai cînd începeam să-mi fac idei mai clare despre afacerea asta. Eu unu' n-aş fi crezut niciodată c-o să fiu adormit întru Domnu' de-o damă.

— Ştii, Paulette, îi zic. Cred că faci o prostie. De ce trebuie să mă cureţi? Ce rău pot să-ţi fac eu – nu pricep deloc treaba asta! Zău, te rog să mă crezi.

Ea doar zîmbeşte.

— Hai, Lemmy, să-i dăm drumul. Am să te lichidez şi am să-ncerc s-o fac aşa ca să nu te doară prea tare. Cum preferi – şezînd sau în picioare.

— O clipă, Paulette. Mai am o mică chestie să-ţi spun înainte ca să-ncepi răpăiala.

— Bine. Lemmy, zice. Ascult. Spune tot, dar n-o lungi.

Încep să gîndesc. Gîndesc cu viteză cosmică. Trebuie să v-amintiţi că v-am spus cum pe la începutu' serii Paulette s-a apropiat de mine şi mi-a vorbit ținîndu-şi braţele pe umerii mei. Cînd şi le-a ndreptat, s-a făcut că le lasă să cadă-n jos de-a lungu' piepţilor hainei mele, iar mîna ei dreaptă s-a oprit un minut pe automatul meu, care era-n tocu' de umăr, sub braţu' stîng. E-n regulă. Aşadar s-ar putea ca ea să creadă că pistolu-i încă acolo. N-are de unde să ştie că mexicanii mi-au şterpelit tocu' şi că arma e în buzunaru' drept al hainei.

Mă ridic. Las mîinile să-mi atîrne moi pe lîngă corp.

— S-a făcut, Paulette, zic. Dacă trebuie s-o păţesc, cred c-aş prefera în picioare. Poate că nu eşti dispusă să-mi faci vreun serviciu, dar aş vrea să-ţi cer două lucruri. Unul e c-aş dori să mai trag o duşcă de whisky din sticla aia a ta înainte de-a da ortu' popii, iar cellalt e c-aş vrea să trimiţi cîndva insigna mea federală unei dame din Oklahoma. Am să-ţi dau adresa. Nu trebuie s-o trimiţi acum. Expediaz-o peste un an, dacă vrei, dar aş dori să-i rămînă de la mine.

O apucă iar rîsu'.

— Asta-i bună, zice, cine și l-ar fi-nchipuit pe aprigul detectiv manifestînd slăbiciuni sentimentale față de-o femeie!

Ridic din umeri.

— Și totuși, zic, așa e.

Mă-ntorc și merg pînă la bufet. Îmi torn un pahar de whisky și-l beau. Pun paharu' pe bufet și mă-ntorc din nou.

— E-n regulă, Paulette, zic, uite și insigna. O las pe masa asta.

Bag mîna c-un gest natural în buzunaru' drept al hainei și trag fără s-o mai scot. Am tras în becu' electric și l-am nimerit. Chiar în aceeași clipă mă las să cad în genunchi și-o aud pe Paulette trăgînd trei focuri. Fac un salt înainte ca și cum aș fi un alergător care ia startu' și-o lovesc cu capu' drept în burtă. Cade pe spate. Îi apuc brațu' și-i răsucesc arma din mînă.

— E-n regulă, puicuțo! zic. Acu' să ne relaxăm.

— Să te ia dracu', Lemmy! zice. Ce timpită am fost să-ți dau măcar o șansă.

— Mie-mi spui?! zic. Zău dacă știu de ce nu m-ai găurit în timp ce beam paharu' de whisky. În afară de asta, trebuie să-ți mărturisesc că încă n-am cunoscut damă care să fi mînuit pistolu' cu-ndemînare.

I-a pierit piuitu'. Respiră doar precipitat. Arunc pistolu' peste balustrada verandei și, fără să-i slăbesc brațu', mă-ndrept către lampa cu picior care-i în cellalt colț al încăperii și-o aprind. Mă uit apoi la ea. Văd că n-a-ncetat să surîdă, da', acu zîmbetu' ei nu mai are nici un dram de umor.

— Ei bine, n-ai ce-i face, prințeso, zic. Cred că ți-ai jucat cărțile cum te-ai priceput mai bine și că nu ți-a ieșit pasiența. Știi, îi zic, dac-ai fi avut puțină minte m-ai fi-mpușcat în timp ce beam paharu' de whisky. Dacă făceai așa, pîn-acum eram mort de-a binelea. Ai fi putut apoi să-l pui pe prietenu' tău Luis să m-arunce-ntr-o groapă de prin împrejurimi și nimeni n-ar fi știut vreodată

că aiuritu' de Lemmy Caution a dat o raită p-aici ca s-o sîcîie pe biata Paulette. Ghinion, mititico!

— Asta o fi cum o fi, zice – iar în glasul ei se simte un fel de-ncordare – dar aş fi curioasă să ştiu de ce mă acuzi. Pretinzi că eşti agent federal, dar nu te-ai legitimat niciodată. Nici măcar insigna nu ți-am văzut-o. Te găsesc aici în casa mea în toiul nopții. E dreptul meu legitim să trag în tine. Țasta-i Mexicul.

— Firește, e-n regulă, zic. Și poate c-ai reuși să scapi c-o poveste ca asta. Da' nu de focurile alea pe care le-ai tras asupra mea sînt îngrijorat. M-ar fi supărat dacă mă nimereau, da' nu m-au găsit. Nu pentru focurile alea te arestez. Te arestez pentru cu totul altceva.

Se prăbușește-ntr-un scaun și-ncepe să plîngă. Șade-ntr-o poziție-n care rochia i s-a desfăcut puțin și pot să-i văd picioru' pînă mai sus de genunchi. Mă gîndesc că Paulette asta are niște picioare care-s o plăcere de privit. Nu zic nimic. Umblu-ncolo și-n-coace, așteptînd-o să-ncerce o figură nouă.

După cîtva timp uită de plîns și ridică ochii către mine. Arată mai grozav ca oricînd. Printre cele două lacrimi mari care-i atîrnă-n ochi îi înflorește un zîmbet. Vă spun că Paulette asta-i o actriță fără pereche!

— Adu-mi ceva de băut, Lemmy, zice.

Mă duc la bufet și-i torn un pahar. Îi dau o băutură tare. Bănuiesc că-i simte nevoia, și pînă cînd termin cu ea, o să i-o simtă și mai mult. Îi duc băutura și-o privesc în timp ce bea.

Pune paharu' jos.

— Știu c-am fost o proastă, Lemmy. spune, cu vocea mică și dulce și cu privirea-ndreptată în jos, dar încearcă să mă-nțelegi. Ți-am spus ce simțăminte aveam față de Rudy și m-am gîndit că te duci acolo ca să-l strîngi cu ușa. Știam că, odată ajuns acolo, ai să răscolești amintirea tuturor acelor lucruri trecute de care nu voiam să-și aducă aminte tocmai acum – că m-am făcut de rîs cu Granworth Aymes. N-aș fi vrut să fie necăjit în preajma morții,

ci, dimpotrivă, aş fi dorit să nutrească cele mai bune sentimente de care-i capabil în legătură cu mine. De asta i-am telefonat lui Daredo. I-am spus să pună pe cineva să te aştepte şi să te reţină, ca să nu poţi ajunge la Rudy. Dar i-am spus că n-aş vrea să ți se facă nici un rău.

Cîteva lacrimi au început să-i picure iar din ochi.

— Îţi jur că n-am vrut să ți se facă vreun rău, continuă. Nu m-aştept să mă crezi, Lemmy, dar îţi mărturisesc că, deşi te cunoscusem numai de cîteva ceasuri, am simţi că eşti un bărbat în genul celor care ar putea să joace un rol în viaţa mea.

Priveşte-n sus şi ochii-i sînt înecaţi în lacrimi.

— Tu nu vezi, Lemmy? spune. Nu-nţelegi că... te iubesc!?

Mă uit la dama asta, cu gura căscată. Socot că la distribuirea tupeului s-a repartizat acestei maimuţe o cantitate suficientă ca să ducă de nas o armată-ntreagă. Dama asta, care cu cîteva minute-n urmă era gata să mă culce la pămînt c-un pistol de nouă milimetri, are nemaipomenita neruşinare să-mi spună acu' de la obraz că mă iubeşte!

Da' partea nostimă e că dama are ceva. Are-un lucru anume care te face să vrei s-o crezi, cu toate că eşti tot timpu' conştient că-i o escroacă de prim rang ş-o nemernică-n stare să ucidă un om în somn ca să-i scoată plomba de aur din măseaua de minte.

Mă uit la ea şi mă minunez. Poate-aţi auzit de dama aia de mare clasă, Cleopatra, care-i făcea farmece lui Marc Antoniu, cînd tipu' nu se uita. Poate-aţi auzit de Madame de Pompadour, care-l ţinea pe regele Franţei sub papuc, aşa fel încît îl făcuse să gîndească de-a-ndoasele, ca să uite că-i nebun după ea.

Ei bine, vă spun eu că Paulette asta s-a născut mai tîrziu decît trebuia. Dacă s-ar fi născut în evul mediu, l-ar fi pus pe Richard Inimă-de-Leu cu botu' pe labe. Dama asta-i aşa de bine-n rol, încît aproape-şi crede propriile ei minciuni.

— Ascultă, bombonico, îi zic. În ce mă priveşte, ştii ce cred? Mare păcat că n-ai descoperit toată chestia asta cu amoru'

înaintea scenei cu pistolu'. Adică se-nțelege că n-ai vrut cu nici un preț s-ajung la Zoni, unde să-l iau pe Rudy la-ntrebări și să aflu unele lucruri despre tine – ca, de pildă, faptu' că trăgeai sforile cu Granworth Aymes; că el era ibovnicu' tău și că tu-l ajutai să-l îmbrobodiți pe fraieru' ăla de bărbat-tu în timp ce Granworth îl jefuia sistematic.

Și poate-ți închipui că nu știu de ce joci acu' rolu' de soție iubitoare. Eu zic c-ai vrut să te-asiguri de francii lui Rudy după ce-o mierli. Nu ți-ar fi surîs să-i lase altcuiva de necaz că te știa iubita lui Granworth, hai? Ar fi fost o lovitură prea grea dacă Rudy, murind și lăsându-ți drumu' liber, te-ar fi lăsat cu buzele umflate după averea pe care ar fi trecut-o vreunei opere de binefacere. Asta ar fi fost ceva ce tu n-ai fi putut suporta nici măcar în gând, nu-i așa?

Ș-atunci pui la cale marea scenă cu Rudy. Te prefaci că ești o biată soțioară care-a făcut un pas greșit și care nu dorește altceva decât ca bărbățelu' ei bolnav s-o ierte, numai ca s-o poată lua de la-nceput, iar nefericitu' se supune, fără să-și dea seama că nici n-ai așteptat ca să-și dea sfârșitu' și-ai și-nceput să dai poalele peste cap cu nemernicul ăla de venetic Luis Daredo.

Ea nu scoate-o vorbă. O pîndesc ca un șarpe, numai ca să văd cum reacționează la toată chestia asta pe care i-am servit-o. Șade liniștită și se uită la mine; în timp ce lacrimile-i curg șiroaie pe obrăjori.

— E-n regulă, Paulette, îi zic. Tu și cu mine mergem sus și-ai să te-mbraci, iar după aia facem împreună o excursie și să nu-ncerci vreo figură, zău, te rog, pen'că n-aș vrea să mă văd silit să-ți administrez o mamă de bătaie.

Ridică bărbia.

— Să presupunem că refuz să merg, spune. Mă bucur de cetățenie americană și am drepturi în consecință. Ai vreun mandat de arestare? Unde vrei să mă duci? Cer să fiu asistată de un avocat.

— Scumpo, îi zic. Nu mă plictisi. N-am nici un fel de mandat, da' am o mîină foarte grea și dacă mai îmi debitezi prostii d-astea, am să te pun pe genunchi și-am să fac să sară scînteii din

acea parte a șasiului tău care a fost făcută anume ca să te duci la moaș-ta pe gheață pe ea. Cît privește dorința ta să ai un avocat, din partea mea poți să ai și șase sute de avocați, toți lucrînd ore suplimentare cu bila-nfășurată în prosoape ude, ș-oricît le-ar sfîrîi creierii, nici chiar gloata asta n-ar fi-n stare să te scoată din buclucu-n care-ai intrat. Așa că nu te fiții și fii fată cuminte, ca să nu mă obligi să-ți trag o mardeală de-ai să mă ții minte toată viața.

După aia o iau sus și aștept să se-mbrace. Apoi o caut pe femeia ei mexicană, care însă nu-i nicăieri, așa că s-ar părea c-a șters-o undeva.

Paulette a amuțit de tot. Face o mutră de-nmormîntare. După ce a terminat, o scot din casă ș-o duc unde am lăsat mașina. În mașină am o pereche de cătușe pe care i le pun Paulettei ș-o instalez la spate-ntr-o poziție ca să nu se poată mișca.

Mă sui în mașină și pornesc. Cred că trebuie să-i dau bătaie, altfel s-ar putea ca unii dintre amicii lui Daredo să dea tîrcoale și să-l găsească, și cine știe ce idee i-ar mai putea veni ca să-mi strice socotelile. Aș fi vrut să-l iau și pe Luis Daredo cu mine, da' vă dați seama că individul ăsta-i mexican și nu vreau, să dau loc la complicații, așa încît e mai cuminte să nu mă urmărească după ce-am plecat.

Apăs pe accelerator, și-naintez cît permite drumu' de repede. Intru pe drumu' principal care duce la intersecția cu șoseaua națională și curînd trecem prin locu' unde Luis zace-n cactuși fără izmene. Mă uit înapoi ș-o privesc pe Paulette. L-a văzut și ea, iar tabloul, în ciuda tuturor circumstanțelor, o face să zîmbească. Individu' fără-ndoială c-arăta ca la panoramă.

După puțin șoseaua devine mai bună; prindem viteză și curînd intrăm pe șoseaua națională spre Yuma.

Zorile s-au arătat și discu' soarelui a intrat pe traseu. Încep să cînt „Cactus Lizzie”, un cîntec, cum v-am spus și-nainte, pe care-l îndrăgesc în mod deosebit.

Pîn' la Yuma trebuie să las în urmă două sute optzeci de kilometri și vreau s-ajung repede.

Acolo trebuie s-aranjez pronto vreo două sau trei chestii, căci dacă ideile pe care le am în cap sînt bune, m-aștept să se-n-tîmple lucruri mari.

Îmi aprind o țigară ș-arunc o privire peste umăr, să văd ce face Paulette. Stă cuminte la spate, cu mîinile prinse-n cătușe, așezate în poală.

— Una și pentru mine, Lemmy, zice zîmbind.

Aprind o țigară, mă las pe spate și i-o pun în gură.

— Știi, Lemmy, spune după un timp. Nu crezi că-ți asumi un risc prea mare? Îmi închipui că mă reții ca martor principal, dar încă nu sînt lămurită pe ce bază își permite un agent federal să scoată o americană de pe teritoriul mexican cu cătușele pe mîini, doar pe motiv că ea ar putea să depună mărturii importante. Fiindcă, n-ai putea să susții nimic altceva împotriva mea. Nu-s decît un martor important, și-atît. N-ai cum să mă acuzi c-aș fi-ncercat să te-mpușc, pentru că am dreptul să trag în orice bărbat care intră noaptea în casa mea fără ca să-l poftesc.

Trage din țigară.

— Cred că am să te pun în mare încurcătură, Lemmy, spune.

O privesc peste umăr.

— Uite, Paulette, zic. Mai bine ți-ai băga mințile-n cap și n-ai mai umbla cu chestii d-astea. Nici nu-mi pasă că ai fi tras în mine. Și nici nu te duc înapoi ca martor principal sau altceva-n genul ăsta, așa că nu te mai încînta cu gîndu' la ce-o să-mi faci tu mie, bombonico, pentru că-ți furi singură căciula și n-aș vrea să te văd dezamăgită.

— Înțeleg, zice. Atunci, dacă nu sînt martor principal și dacă te faci c-ai uitat de chestia cu-mpușcatul, îmi dai voie să fiu curioasă și să te-ntreb de ce anume mă duci unde ai de gînd să mă duci?

— E-n regulă, scumpo, îi zic. Iată pentru ce. Te iau înapoi la Palm Springs pentru simplu' motiv că vreau să te duc acolo și de-ndată ce vom fi ajuns, te pun sub acuzare de omor premeditat.

Îi dau altă țigară peste umăr.

— Te acuz de asasinarea lui Granworth Aymes în noaptea de douăzeci și una de ianuarie, îi zic; ș-asta cum îți place?

XII. BALIVERNE PENTRU DOI

Noaptea pe la ora unșpe opresc mașina-n fața casei lui Metts, la Palm Springs.

Paulette pare să se mai fi resemnat un picuț. S-ar zice că nu i-a ieșit din cap ideea că pîn' la urmă o să mă facă să rîdă și curcile de mine.

Am pierdut cîteva ore la Yuma fiindc-am vrut să-i dau un telefon lui Metts, să-i spun unele lucruri și să nu fie prea surprins cînd am s-apar; ș-am mai avut unele treburi de aranjat telefonic cu autoritățile mexicane din Mexicali și altele cu birou' din New York. Am mai zăbovit acolo pentru a-i da timp Pauletei să-și facă păru' și de asemenea pentru ca s-ajungem acasă la Metts după căderea nopții, căci nu intră-n planu' meu ca Paulette să fie văzută. Am de gînd s-o țin ascunsă la secret o vreme.

I-o predau lui Metts în camera sa de zi.

— Asta e Paulette Benito, îi zic, ș-o acuz de uciderea cu premeditare a lui Granworth Aymes. Ți-aș fi recunoscător dac-ai ține-o sub arest în așteptarea extradării ei în statul New York, unde va răspunde pentru acest caz de acuzare. Cred că vreo două sau trei zile în beciu' d-aici i-ar face poate mult bine acestei dame. I-ar aduce un fel de liniște sufletească ș-o pace interioară, care s-o dispună să vorbească.

— Din partea mea e-n regulă, spune Metts.

Sună și apare un copoi, căruia-i spune să ia legătura cu secția și să cheme un agent ca s-o ridice pe Paulette și s-o bage la arest cu forme-n regulă. Îi dă îndrumări să fie ținută *la secret* pînă la noi instrucțiuni.

Paulette stă acolo nepăsătoare. Arată excepțional de bine. E coafată foarte mișto, căci v-am spus că și-a făcut păru' la Yuma, și-i îmbrăcată c-un taior grozav, cu manșete și guler de dantelă. E atît de scumpă, încît arată ca și cum ar trebui să muște de două ori ca să mănînce o bucătică de unt.

Zîmbește către mine și Metts.

— Foarte bine, zice. Faci cum vrei acum, Lemmy, dar crede-mă că pînă la urmă am să-ți creez o situație de-ai să-ți dai demisia din serviciu. Și insist să mi se-aducă un avocat. Am dreptul să fiu asistată de un avocat și vreau neapărat să-mi fie adus unul. Ai ceva contra, sau vrei să modifichi constituția legală a Statelor Unite ca s-o potrivești cum ai tu chef?

— Din punctu' meu de vedere e-n regulă, Paulette, îi zic. Mîine dimineață domnu' Metts se va-ngriji să-ți fie trimis un avocat bun. Și după aia ce crezi c-o să urmeze? Cred că tu și cu avocatul o s-aveți timp berechet să vă distrați împreună pînă-l faci să-nțeleagă cum ai procedat ca să nu-l ucizi pe Granworth. Da' nimeni n-o să-ți dea drumu' d-aici. Nu ți se va aproba nici o eliberare pe cautiune și nici n-ai să ieși din arestul ăsta pînă cînd nu dau eu semnalul verde, ș-asta-i ciorba pe care trebuie s-o mănînci și să zici că-ți place.

Îmi zîmbește. Își arată dințișorii, care-s albi ca mărghăritarele, și zău că n-am văzut în viața mea dinți atît de frumoși, exceptînd poate pe cei ai Henriettei.

Copoiul intră ca s-o ridice.

— *Au revoir*, Lemmy, îmi spune Paulette. Ce imbecil, vrednic de dispreț mai ești! Sper că n-ai fost chiar atît de nerod ca să-ți închipui că-mi plăci, sau mă-nșel?

— Eu, cînd e vorba de dame, îmi îngheață inteligența, îi răspund tăios. Le las lor grija să gîndească. Rămîi cu bine, Paulette. Bagă de seamă să nu faci nimic ce nu ți-ar conveni ca să afle maică-ta.

Polițistu' o ia cu el.

Îi povestesc lui Metts numai cît vreau eu ca el să știe

din combinația asta și-i explic cum am de gând să conduc jocu' de-acu-ncolo. Metts e băiat bun și nu-i nici prost și-nțelege că ce fac eu e singuru' mod în care trebuie conduse operațiile în cercetarea asta. Așa că se declară gata să mă sprijine și m-asigură că pot conta pe el pîn' la capăt.

După care-mi dă o telegramă sosită de la birou' de cercetări criminale din New York.

Și cînd o citesc sînt gata să explodez de satisfacție.

V-am spus că telegrafiasem biroului de investigații criminale din New York înainte de a fi plecat în Mexic. În telegrama aia le trimisesem o listă a hainelor cu care era-mbrăcată Henrietta în noaptea de douăzeci și una de ianuarie, cînd se dusesese la New York ca să vorbească cu Granworth, și cerusem biroului din New York să-i ancheteze pe camerista Marie Dubuinet și pe paznicu' de noapte și să-i întrebe dacă pot identifica hainele astea ca aparținînd Henriettei. Ei bine, iată și răspunsu' pe care l-am primit:

„Relativ la telegramă stop camerista Marie Dubuinet actualmente în serviciul doamnei John Vlaford din New York identifică cert îmbrăcămintea ca făcînd parte din bagajele făcute de ea pentru doamna Henrietta Aymes cînd a plecat la Hartford, Connecticut stop James Fargal paznic de noapte la docul lui Cotton identifică pălăria și haina de blană ca fiind acelea purtate de femeia care a ieșit din mașina ce apoi s-a rostogolit în apă cu Granworth Aymes la volan stop ambele identificări absolut certe.”

Iată, dar, cum stau lucrurile și socot că i-am găsit acum Henriettei cu siguranță locu-n afacerea asta și cred c-atunci cînd o să-i zic acestei scumpe cuconițe exact ce-am de gând să-i zic în următoarele cîteva ore, atunci poate c-o să fie atît de surprinsă încît n-o să știe dacă-i trează sau visează.

Acum e miezu' nopții, iar Metts și cu mine stăm la sfat și stabilim pas cu pas ce-avem de făcut. Metts vrea să știe dac-am fost serios cînd am declarat că poate să-i aducă un avocat lui Paulette a

doua zi de dimineață, iar eu îl asigur că mă lasă rece dacă-i aduce și două duzini de avocați, deoarece socot că odată ce voi fi isprăvit cu ea, n-o să-i mai fie de folos nici unu' dintre ei.

După aia ciocnesc un pahar cu el, apoi cobor, m-așez la volan și-i dau drumu' spre conacul Altmira. E-o noapte grozavă și-n timp ce 'naintez pe șosea, încep să mă gîndesc la toate cîte s-au întîmplat de cînd am intrat pentru prima dată pe șoseaua asta și se pare că-s foarte multe. Oricum ai sta s-o privești și chiar dacă n-o privești, viața rămîne tot un lucru bizar.

Curînd, la capu' străzii principale ajung la localu' cu crenvurști calzi. Cele două fetișcane glumețe, îmbrăcate-n alb, sînt tot acolo, distribuind haleala, iar cucoana-ceea trecută și de prima și de-a doua tinerețe, căreia-i zic „Annie Crenvurșt”, tot atît de afumată ca și-n prima seară cînd am văzut-o, stă la o masă și mănîncă un crenvurșt în timp ce lacrimile-i curg pe obraji.

Dama cea cu păru' roșcat mă privește cu ochi sclipitori.

— Ia uite, domnu' Caution! spune. Mamă, ce măgulite am fost cînd am auzit că erai detectiv! Ne-am amintit de prima seară cînd ai intrat aici și-ai început să ne pui niște bărbi că veneai de la Magdalena, din Mexic. Zău că trebuie să fie o meserie grozavă să fii detectiv.

Îmi sorb cafeaua.

— Nu-i chiar așa de rea, scumpo, zic, da' nici chiar așa de bună nu e. Însă mai bine bagă de seamă să nu te iau sub urmărire.

Îi arunc o privire plină de subînțeleș.

— Ei aș! spune. Cred că nu m-ar deranja. Cred că n-ar fi chiar atît de rău să fii ridicată de-un tip ca dumneata.

— Fie cum crezi, scumpo, zic, da' ridicarea la care m-am gîndit eu e una care se face pe brațe! La revedere.

Termin cafeaua și-mi vād de drum. Tot gonind pe șoseaua din deșert, îmi vine-n minte Henrietta. Mă-ntreb cum i-o fi plăcut să stea la conac sub supravegherea lui Periera. Mi-amintesc cum s-a repezit la mine ultima dată cînd am văzut-o la secția de poliție și-am pus-o să-mi dea o descriere a hainelor cu care era-mbrăcată

și cînd n-am lăsat-o să fumeze. Cred că Henrietta nu mă vede cu ochi prea buni, ceea ce mă face să zîmbesc cu gura pîn' la urechi. Și cînd mă gîndesc că pînă voi isprăvi cu ea la noapte o să mă urască și mai tare, îmi vine de-a dreptu' să rîd. Și n-ar fi prima damă care nu m-a putut suferi.

Curînd apare și ferma. Luminile de neon d-afară sclipesc, da' nu-s multe mașini parcate. S-ar părea că-n seara asta e *relâche* p-aici. Garez mașina și intru prin față. Lîngă garderobă, vorbind cu fetișcana care primește pălăriile, stă Periera. Zîmbește din clipa cînd m-a văzut.

— *Buenas noches, señor* Caution, spune. Sint fericit che ve mai ved din nou. Toate au fost foarte linistit pe aici, iar pe *señora* Aymes, daca doriți s-o vedeți, pe ea o gasiți sus en camera de joc.

— Asta-i grozav, îi zic. Ești băiat bun, Periera, și am impresia că mi-ai fost de folos. Poate-am să găsesc un mijloc să mă revanșez cîndva.

— Sînt toți acolo sus, *señor*, spune, Fernandez și Maloney, toata colecția. Dar se nu platesti pentru beuturi. Tot che bei aqui es, como se spune la voi, en conto de la casa.

Intru-n sala de dans. E lume puțină, iar orchestra tîndălește așa cum fac toate orchestrele cînd nu-i nimeni ca să le asculte. Tai peste parchet și-ncep să urc scara care duce la balcon.

Cînd am urcat cîteva trepte, mi-amintesc că ăsta-i locu' unde-am găsit ciucurele de argint de la cămașa lui Sagers. Mă opresc o clipă și privesc roată.

V-amintiți că balconul ăsta, așa cum v-am mai spus, căptușește peretele de jur împrejur. Înălțimea lui de la sol e de vreo șase-șapte metri. La capu' scărilor de piatră unde mă aflu e camera de joc. După ea, ceva mai încolo, e camera-n care Henrietta l-a dus pe Maloney după ce Fernandez îi deteriorase portretu'. Mai departe-n colț e o altă cameră, iar pe dreapta mai sînt încă două camere care dau pe balcon.

Urc scările și intru-n camera de joc. Sînt adunați acolo ca la vreo duzină de oameni. La masa din mijloc, Fernandez cu

Maloney și alți patru tipi joacă pocher, iar ceilalți, printre care și Henrietta, stau. În jur și privesc.

Cînd intru, Henrietta ridică privirea. Mă vede și-i zîmbesc. Chipul i se-mpietrește și-mi întoarce spatele.

— Vai, vai, vai, Henrietta, îi zic, nu-mi vine să cred că n-ai să-i dai bună seara bunului tău prieten Lemmy!

— Ți-am mai spus ce părere am despre tine, zice, și ți-aș fi recunoscătoare să nu-mi mai vorbești. Nu pot să sufăr mutra polițiștilor necioplîți.

— N-am nimic împotriva, fetiço. Îi zic. Poate pîn-oi termina cu tine ai să-i urăști și mai mult, iar dac-aș fi-n locu' tău, Henrietta, nu m-aș obrăznicii prea tare, pentru c-aș putea să-ți fac viața mai grea decît îți închipui.

Se lasă un fel de tăcere. Tipii care jucau pocher s-au oprit. Toată lumea se uită la Henrietta și la mine, Maloney se ridică.

— Ascultă, Caution, spune. Fără-ndoială că trebuie să-ți faci meseria, dar există două feluri în care poți să ți-o faci și chiar dacă ești agent federal nu-i nevoie să fii brutal cu doamna Aymes.

— Nu mai spune!? îi zic. E-n regulă. Ei bine, dacă dorești așa, o să te servesc. Fernandez, zic, întorcîndu-mă către locu' unde șade amestecînd cărțile și zîmbind, socot că poți să-mi faci un serviciu. Vezi că jos, afară, găsești doi polițiști. Te rog să mi-i aduci aicea sus.

— E-n regulă, zice Fernandez.

Se ridică și iese din cameră. Maloney privește-ncruntat.

— Ce se-ntîmplă, Caution? spune. Ai de gînd să operezi vreo arestare?

— Ei bine, ce părere ai, Maloney? îi zic. Asta-i meseria mea, să operez arestări. Ce-ți închipui c-am făcut p-aici, vîrîndu-mi nasu' peste tot, dacă n-aș fi găsit un client pentru pension pîn' la urmă?

Nu spune nimic și are un aer grav. Mă tratez c-o țigară și-n timp ce-o aprind se deschide ușa. Intră Fernandez și Periera, urmați de cei doi polițiști locali, doi vlăjgani care m-așteptau jos,

așa cum aranjasem cu Metts. Atmosfera, în această încăpere, e acum teribil de ncărcată. Fiecare așteaptă să se-ntîmple ceva. Pe fața lui Fernandez înfloarește un surîs vag, în timp ce s-așază din nou la masă și-ncepe să bată cărțile. Mă-ntorc către Henrietta.

— Doamnă Henrietta Aymes, îi zic, în calitatea mea de agent federal te arestez pentru vina de a-ți fi ucis soțul, Granworth Aymes, în noaptea de douășpe ianuarie la docul lui Cotton, din orașul New York. Te arestez de asemenea și pentru vina de a fi determinat tipărirea și de a fi încercat să pui în circulație o cantitate de obligațiuni de stat false în valoare de două sute de mii de dolari și te predau șefului poliției locale din Palm Springs, ca să fii trimisă în judecată pentru învinuirile astea și deținută pînă la extrădarea ta în statul New York.

Mă-ntorc către polițiști.

— E-n regulă, băieți, zic. Luați-o d-aici.

Henrietta nu scoate o vorbă. E albă ca varu' și pot să-i văd buzele tremurînd. Maloney face un pas înainte și-o apucă de braț. Apoi se-ntoarce către mine.

— Ascultă, asta-i o chestie neașteptată, Caution, spune. Asta nu-i în ordine. Am crezut...

— Imposibil, îi zic, îți lipsește organu' cu care să crezi ceva. Da' dacă vrei să-l faci pe erou' de operetă, ai ocazia să te-na-poiezi la Palm Springs împreună cu Henrietta.

— Firește c-aș vrea, și-ți mulțumesc.

Iese împreună cu Henrietta. cu copoi după el. Mă-ntorc către Periera.

— Aș dori să vorbesc cu tine și cu Fernandez, zic, motiv pentru care-s de părere să-nchideți bomba asta și să trimiteți lumea acasă, iar voi doi să vă-napoiati în birou' vostru, unde-am putea să discutăm nițel.

Periera și Fernandez părăsesc camera împreună cu ceilalți tipi. După un timp aud de jos cum lumea se-mbracă și pleacă. Mă duc la bufet și mă servesc c-un deget de whisky. Mai trec vreo zece minute pînă cînd Periera se-ntoarce și spune că toate-s în

regulă. Mă poftește să mergem în birou' său, unde zice c-am putea sta de vorbă mai comod. Îl urmez pe balcon și intrăm în camera sa. Fernandez șade la o masă și bea whisky cu sifon și gheață, fumînd o țigară. Cînd intrăm, ridică privirea către noi.

— Ei bine, domnule Caution. spune, s-a dovedit c-a fost așa cum am crezut totdeauna c-o să fie. Tot timpul am știut că ea e vinovata. Bei ceva?

Îi spun că da. Periera-mi oferă o țigară și mi-o aprinde.

— Cred c-am procedat bine, a fost singura cale pe care puteam să merg, le zic. Pentru mine, e limpede ca cristalu' că dama asta. Henrietta, era femeia care-a coborît din mașina aia, a pornit-o din nou ș-a expedit-o peste marginea cheiului, da' n-am avut certitudinea pînă-n seara asta. Am primit acum o telegramă de la New York, care-mi confirmă că femeia Marie Dubuinet și paznicu' de pe docu' lui Cotton au identificat îmbrăcămintea pe care o purta. Asta-i suficient pentru mine și-ncheie cercetarea.

— Și crezi c-a făcut și falsificarea? întrebă Fernandez.

— N-aș crede, zic, c-a făcut-o ea, dar are pe cineva care-a făcut-o pentru ea. Nu știu cine e, da' poate cînd am să vorbesc cu ea mîine de dimineață, la arest, o s-aibă chef să se destăinuiască nițel. Poate că asta i-ar ușura puțin situația.

Fernandez se ridică și-și toarnă un alt whisky cu sifon și gheață. Individul ăsta are aeru' că-i tare mulțumit de el însuși.

— Desigur că-mi pare rău pentru dama asta, spune. Cred c-a dat de belea, și încă una de care n-o să scape fără multă bătaie de cap.

— Mie-mi spui?! zic. Da' niciodată nu poți să știi cum stai cu damele. I-ascultă, Fernandez, continui, ce rost a avut să iei numele ăsta de Fernandez și să vii aici după moartea lui Aymes?

Ridică privirea și zîmbește.

— Trebuia să fac ceva, spune, și cu un an în urmă, cînd fusesem p-aici cu Aymes, îl cunoscusem pe Periera. Am adoptat numele de Fernandez, pentru că nu zgîrie așa la urechi ca numele meu adevărat – Termiglo.

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Mai e ceva ce-ai vrea să știi?

— Desigur că da, îi zic. În noaptea-n care Aymes a murit tu nu erai de serviciu, nu-i așa?

Își stinge țigara.

— Nu, n-am fost, spune. Stăteam degeaba. Și ce dacă?

— A, nimic, i-o-ntorc, da' m-am gândit dac-ai putea eventual să-mi spui unde-ai fost. Presupun că trebuie să fi fost undeva-n seara aia și bănuiesc că cineva trebuie să te fi văzut.

Rîde.

— Asta așa e, spune, Dacă vrei să știi, am mers la un film cu Marie, camerista Henriettei. Nu știam c-o să am nevoie de un alibi.

— Nu e necesar să găsești un alibi, Fernandez, îi zic. Am vrut numai să știu unde-a fost fiecare atunci seara, asta-i tot.

Îi aruncă o privire scurtă lui Periera. Mă duc la bufet și mă servesc c-un whisky. Eram tocmai cu paharu' la gură cînd sună telefonu'. Fernandez ridică receptoru' ș-apoi se uită la mine.

— E pentru tine, îmi spune. Metts, șeful poliției din Palm Springs, vrea să-ți vorbească.

— Ascultă, Lemmy, spune Metts. Aici se pune la cale o căsătorie și aș vrea să știu ce atitudine să iau. Presupun că-i în regulă, nu?

— Habar n-am despre ce vorbești, Metts, îi răspund. Cine se căsătorește cu cine și de ce și ce legătură are asta cu mine? Îl întreb. Am crezut că poate altcineva a mai comis vreo crimă sau așa ceva. Cine s-a ținut în halul ăsta, că vrea să-și pună pirostiile-n cap?

— Henrietta și cu Maloney, spune. Cînd au ajuns aici, Maloney s-a exprimat c-ai arestat-o pe Henrietta pentru uciderea lui Aymes precum și pentru un delict de falsificare și că ești un ticălos. Spune că ea-i pe geantă – nu mai are nici o lețcaie și că tu-i faci o-nscenare. Zice că, după părerea lui, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă e s-o ia de nevastă, așa ca să aibă cineva grijă de ea și să-i angajeze un avocat și-n general să fie pe-aproape. Spune

c-a discutat chestiunea cu ea și ea-i așa de fiartă că-i dispusă să fie de acord cu orice.

Ei bine, ce puteam să spun? Ambii au avut domiciliul aici și au dreptul să se căsătorească, așa că l-am sunat pe judecător, care-o să treacă p-aici peste vreo juma de oră ca să-i unească după lege. Dar acum m-am gândit că poate-ar trebui și tu să știi despre asta, așa că vezi de ce te-am sunat.

— Îți mulțumesc foarte mult, Metts, zic. Să nu-ți faci nici un fel de griji în privința asta. Viu chiar acum acolo și cred c-am s-opresc căsătoria asta pronto. I-ascultă, ce are de gând Maloney asta să facă, să-ți transforme clădirea poliției în biroul de stare civilă?

Nu le spune nimic pîn-ajung acolo. Du-i cu zăhărelu' și ține-i în suspans da' sub nici un motiv nu-ngădui să se officieze vreo căsătorie. M-ai înțeles?

Spune c-a-nțeles și agață.

Pun receptoru' pe furcă.

— Fernandez, zic, nu o dată m-am întrebat de ce-ai fost atît de dornic să te-nsori cu Henrietta ș-apoi deodată ai dezertat. Presupun că era din cauza bănuielii tale c-ar fi fost amestecată-n falsurile astea?

Confirmă, dînd din cap.

— Chiar așa a fost, spune. Și cînd ai început să cotrobăi p-aici, mi-am dat seama că știa probabil mai multe despre moartea lui Aymes decît ne-am închipuit cei mai mulți dintre noi, așa că m-am retras.

— Înțeleg, zic. Ei bine, acu' trebuie s-o iau din loc, da' mi-a scăpat un amănunt pe care trebuie să vi-l mai spun, băieți, ș-anume că, după toate probabilitățile, voi fi nevoit să vă invit pe-amîndoi să faceți mîine un drum pîn' la New York împreună cu mine. Cred că veți fi amîndoi martori principali în acțiunea asta împotriva Henriettei. Oricum ar fi, am impresia că procuroru' districtual ar trebui s-audă ce-aveți de zis.

Periera debitează o mulțime de argumente pentru care n-ar putea să plece de la conac, însă Fernandez îi închide gura.

— Dacă trebuie să mergem, n-avem încotro, spune. Și din partea mea n-am nimic împotriva să petrec câteva zile la New York pe socoteala statului.

— E-n regulă, zic. N-ar strica să fiți pregătiți amîndoi să mergeți cu mine mîine. Dacă mai aveți ceva socoteli de-ncheiat p-aici, ar fi bine să le puneți la punct. Trebuie să plecăm cam dis-de-dimineată. Deci, saluti și pe curînd.

Mă cărăbănesc. Ies afară și pornesc mașina. Vreun kilometru îl parcurg cu mare viteză, apoi încep să-l caut pe copoiu' care trebuie să m-aștepte undeva p-aici, după cum aranjasem cu Metts. După câteva clipe îl zăresc așezat în spatele unui copac, lîngă șosea.

— Du-te cît poți de repede la conacul Altmira, îi zic. Fă un ocol ca să vii prin spate și pune-ți calu' cu roate la adăpost. Ferește-te să te vadă. Supraveghează locu'. Înăuntru nu-s decît Periera și Fernandez. Dacă ies și se duc undeva, filează-i, da' cred că nu vor ieși. Aș zice mai degrabă că vor aștepta înăuntru. Mă-n-torc cam într-o oră.

Spune că-i în regulă, pornește motoru', încalecă ș-o-ntinde.

Îmi continui drumu'. Gonesc ca o nălucă pe șoseaua spre Palm Springs, de parcă cineva mi-ar fi turnat smoală topită în pantaloni și mă grăbesc pen' că socot că trebuie să-mpiedic bazaconia aia de căsătorie dintre Henrietta și Maloney.

Da' dacă stau să reflectez, îmi dau seama că nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă Henrietta se mărită cu Maloney. Oricum, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, ci ar putea cel mult să creeze unele inconveniente, dacă mă gîndesc la câteva amănunte pe care le știu în legătură cu dama.

Maică-mea-mi spunea-ntotdeauna că singuru' lucru mai rău decît o damă erau două dame. Dacă-i așa, regele Solomon trebuie să fi avut o doagă lipsă. Închipuiți-vă cum ar fi să trăiești cu patru sute de dame în preajmă și să-ncerci să bagi mînea la coș cu toată trupa. Trebuie să recunoașteți, totuși, că oamenii ăștia de-altădată aveau o reputație demnă de invidiat, și dacă citiți cărțile

dumneavoastră de istorie, păi socot că sînteți obligați să admiteți că pe măsură ce trec secolele, bărbații devin din ce în ce mai mici în fapte. Poate credeți că englezul ăla, de-i ziceau Henric al VIII-lea, era un bărbat și jumătate pentru motivu' c-a avut șase neveste? Păi, dacă-l comparați cu regele Solomon, nu-i decît un slăbănog. Ce contează șase pe rînd față de patru sute grămadă?

Cînd ajung la casa lui Metts, dau buzna-n camera și-l găsesc așteptîndu-mă, așezat în spatele biroului, c-o lulea-n gură, din care trage și pufnește un fum ce miroase de parc-ar fi umplutură cu ceapă.

— Ce-i toată aiureala asta a măritişului Henriettei cu Maloney? îl întreb.

Zîmbește.

— Maloney a adus-o aici, spune, și era supărată foc c-a fost arestată pentru uciderea lui Granworth și că n-are un franc și crede că n-are să fie-n stare să-și angajeze un avocat. Atunci Maloney îi spune că, dacă l-ar lua de bărbat, ar putea s-o ajute. După aia mi-a vorbit mie despre chestia asta și i-am spus că din partea mea, e-n regulă. L-am chemat pe judecătoru' de pace d-aici, care-i înăuntru acum și se pregătește să-i căsătorească.

— Ei aș, să nu-și închipuie c-o să-l las, zic. Ascultă, Metts. Arestarea asta a Henriettei a fost o simulare. Ea n-a ucis niciodată pe cineva, dar am fost silit să conduc acțiunea-n felul ăsta. Ia du-mă la nunta asta, dom'le!

Se ridică și depune luleaua, o faptă pentru care-i sînt recunoscător, și trecem în camera vecină.

Cineva a aranjat o masă-ncărcată de flori, iar în fața ei stau Henrietta și Maloney împreună c-un judecător de pace pe punctu' să-nceapă slujba și doi polițiști locali ca martori.

— O clipă, vă rog, zic. Căsătoria asta nu va avea loc și-o opresc, pen-tru că nu-i în ordine.

Mă-ntorc către judecător și-i spun că-mi pare rău c-a fost deranjat și luat din pat, da' că nu va avea loc nici un fel de căsătorie. Își ia tălpășița, și cei doi polițiști pleacă eu el.

Apoi Henrietta explodează. Mă ia la rost – ce-i asta și cine-mi închi-pui că sînt ca să-mpiebic oamenii să se căsătorească. Spune că are aprobarea lui Metts și că-nțelege să facă ce și-a propus. Zice c-am urmărit-o ca un copoi, că i-am adus învinuiri minci-noase și că-n general mi-am bătut joc de ea, iar dacă Maloney are bărbăția să-ncerce s-o apere de alte măgării din partea mea, are tot dreptul să-și îndeplinească hotărîrea.

Vă spun că Henrietta era foc și pară. Din ochi îi scăpărau scînteii și-arăta grozav.

— Nu cred să fi urît vreodată pe cineva cum te urăsc pe tine, spune. Mi-e silă de tine și ți-am spus că ești un ticălos și un nemernic și să știi că nu mi-am schimbat părerea.

Tace numai fiindcă și-a epuizat suflu’.

Maloney intervine.

— Ascultă, Caution, spune, fii om, nu fi lipsit de inimă. N-ai dreptul să-mpiebici o căsătorie. Cineva trebuie să aibă grijă de Henrietta. E-ntr-o mare-ncurcătură și tu-ți bați joc de ea și-o chinuiești cu-atît mai mult. Și-n definitiv, pot să-ți spun că...

Îi pun mîna peste gură.

— Acum isprăviți amîndoi și-ascultați-mî pe mine, le zic, și tu, Metts, poți de asemenea să fii atent. Henrietta, doresc să-ți bagi bine-n cap ce-am să spun și să nu uiți, pentru că-i important.

Cît îți sînt de nesuferit mi-e perfect perpendicular. Am o sarcină de-ndeplinit și-o fac în felu’ meu personal. S-ar putea, Henrietta, ca după ce se va fi terminat ancheta să-ți pară rău c-ai fost atît de obraznică, dar între timp ia seama la ce-ți spun.

Faptu’ că te-am arestat și te-am scos de la conac în seara asta n-a fost decît o-nscenare. Am făcut-o cu un scop; și cu puțină baftă, ce vreau să se-ntîmple se va-ntîmpla și-atunci toate vor fi ca-n paradis. Am fost nevoit să-i fac pe Periera și pe Fernandez să creadă că te-am arestat pentru falsificările alea și i-am prevenit pe-amîndoi că-i voi lua cu mine mîine la New York.

E-n regulă. Ei bine, chiar acum mă reped înapoi la conac, da-nainte de-a pleca vreau să-ți aduc la cunoștință ceva, Henrietta,

și sub nici un motiv nu trebuie să uiți. Cândva în cursu' nopții ai s-o-ntîlnești pe doamna Paulette Benito, dama cu care se distra soțu' tău; dama care-a pus laba pe cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat *veritabile*.

Ei bine, acum ia aminte la următoarele. Voi pune uciderea lui Granworth Aymes în sarcina acestei Paulette. Am să dovedesc că ea-i autoarea. Acu', pe Granworth Aymes l-a putut expedia pe lumea ailaltă numai una din două femei, pentru că-n seara zilei de doișpe ianuarie s-a văzut numai cu două femei. Una a fost Henrietta, aici de față, și cealaltă a fost Paulette.

Perfect. Acum am s-o elimin pe Henrietta din afacerea asta cu ajutorul unor dovezi imaginare. Am să zic c-am controlat la New York și că știam că Henrietta, aici de față, nu l-a putut ucide pe Aymes, pentru că trenu' cu care-a plecat din New York a ieșit din stație cu cinci minute înainte de ora cînd paznicu' de noapte a văzut mașina lui Aymes sărind peste marginea cheiului, la docu' lui Cotton. Voi spune că atît casieru' care eliberează biletele, cît și conductorii' trenului au identificat fotografia Henriettei ca fiind aceea a unei femei care călătorea în trenu' ce se-ntorcea la Hartford.

Acum ai înțeles bine treaba asta, Henrietta? Erai în trenu' care se-ntorcea la Hartford, Connecticut, și care-a părăsit gara la ora opt și patruzeci de minute. Nu cumva să uiți asta.

Mă privește c-un aer foarte curios. E moartă de oboseală ș-arată ca și cum i-ar veni să plîngă dintr-o clipă-n alta.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Nu-nțeleg, dar am să țin minte.

— Foarte bine, îi zic. Acum o iau din loc. Mă-ntorc către Metts. Lasă-i pe ăștia doi să stea p-aici, îi zic. Henrietta nu se află sub nici o stare de arest pentru nici un fel de vină. Cu alte cuvinte e liberă, da' n-aș vrea să plece d-aici nici ea, nici el. Vreau să-i găsesc tot aici la-ntoarcere.

Cînd ajung la ușă, mă-ntorc ș-o privesc pe Henrietta O văd aproape surîzînd.

— La-ntoarcere, scumpo, zic, am să-ți spun de ce te-am împiedicat să te măriți cu Maloney!

XIII. DUET PENTRU TÎLHARI

Cred că am toate motivele să fiu mulțumit c-am împiedicat-o pe Henrietta să se mărite cu Maloney.

În timp ce gonesc nebunește pe drumu' ce duce la conac, încep să filozofez despre dame. V-am spus că au ritm și tehnică; da' mai au și-o grămadă de alte lucruri, dintre care unele nu-s chiar atât de palpitate.

Damelor le sare țandăra dintr-un moft. Își ies din țîțîni oricum; s-aprind brusc și țîșnesc ca niște rachete. Dacă iei o damă de treabă și-o prepari cu puțină senzație și poate-i mai adaugi o priză de dragoste, își iese pur și simplu din minți, și cînd și-a pierdut capu' se simte-ntotdeauna obligată să pună vreun bărbat sub papuc, ca să aibă cine să-i țină de urît. Nu mă supără atât lucrurile pe care damele le fac, cît mă supără lucrurile pe care se pricep să-i determine pe bărbați să le facă pentru ele.

I-am auzit pe unii oameni zicînd că deosebirea dintre un bărbat și o femeie ar fi atât de mică încît n-ar avea nici un fel de importanță. Ei bine, nu sînteți obligați să-i credeți pe oamenii ăștia. Fiindcă n-au dreptate. Bărbatu-i condus de rațiune, iar femeia de instinct; și-n nouă cazuri din zece, instinctul unei femei e ceea ce simte-n dimineața respectivă.

Ș-acum Henrietta simte c-ar vrea să se mărite cu Maloney tocmai pentru că-i la ananghie și crede că n-are prieteni, că eu o supun la chinurile infernului și că-n Maloney va găsi un om bun, care se va ngriji de ea și se va așeza ca o pavază între ea și o lume real!

Aiureli?

Maloney nu se potrivește cu Henrietta. De ce? Păi n-am văzut eu toți pantofiorii ăia ai ei așezați în rînduri, în noaptea cînd m-am strecurat în camera de la ferma unde locuiește? Acei pantofiori au fost pentru mine un indiciu că e o damă de mare clasă; și cu toate că Maloney e băiat bun, nu-i nici pe departe din același cartier cu Henrietta. Mai e încă-un lucru, ș-anume că-și închipuie doar c-o iubește pe Henrietta. De fapt n-o iubește deloc. Dacă ar fi fost îndrăgostit de dama asta, nu mi-ar fi-ngăduit să-i aplic tratamentul' pe care am fost nevoit să i-l aplic în afacerea asta. Ar fi găsit mijloace să facă ceva.

Socot c-am să fiu destul de fericit în ziua cînd cazul ăsta o să fie rezolvat. Trebuie să vă dați seama că-n afara celor cîtorva ore de somn de la Yuma, practic timp de trei zile și trei nopți am fost în mișcare fără ca să-nchid un ochi și nu uitați că-s unu' dintre oamenii cărora le place patu'.

Între timp am ajuns la vreo patru sute de metri de conac. Scot mașina de pe șosea ș-o las în spatele unui tufiș de salvie. Apoi o iau binișor către casă. Curînd dau de motocicletă polițistului pe care-l lăsasem de pază, iar cîțiva metri mai încolo îl găsesc și pe el.

Îmi spune că nimeni n-a părăsit ferma și că doar Fernandez a ieșit afară și a tras o mașină din garaj la intrarea principală. Spune că Periera și Fernandez au aruncat niște obiecte în mașina asta de pe veranda care-i deasupra intrării din față, așa că ideea mea, după cîte se pare, dă roade.

Prezența acestui sticlete mi se pare că n-ar mai fi necesară și-i spun s-o-ntindă-napoi la Palm Springs. După ce-am făcut treaba asta și l-am expedit, mă-ndrept către conac ca să pic în spate. Trec de-a lungu' peretelui, care se-ntinde de la garaj pînă la ușa din dos, ce dă-n cămara în care-am găsit cadavrul lui Sagers. Ușa asta e-ncuiată, da' cu puțin efort și nițică pricepere, în cîteva minute am deschis-o.

Intru ș-o încui la loc în urma mea, merg de-a lungu' coridorului și cobor în cămară. Trec prin cămară și-ncep să urc tiptil treptele care duc la ușa ce dă-n spatele barului. Ușa asta nu-i

încuiată. O deschid numai atîta cît să pot privi prin crăpătură și mă uit.

În fața mea se vede ringu' de dans al barului. Toate lumina-s stinse, da' din locu-n care mă aflu pot vedea ușa biroului lui Periera de pe balconu' din peretele opus. Ușa aia e-ntredeschisă și-năuntru lumina-i aprinsă. De unde sînt, am posibilitatea să-i și aud pe Fernandez și Periera vorbind.

Îmi aprind o țigară; o țin în spatele ușii așa fel încît ei să nu poată vedea lumina și-aștept acolo vreo zece minute. O vreme mai aud vocile lor sporovăind. Apoi îl aud pe Fernandez rîzînd. După puțin, ușa se deschide și-l văd ieșind și oprindu-se-n prag. Cum lumina-i cade pe obraz, îl văd că fumează o țigară și pare foarte mulțumit de sine.

Apoi se-ntoarce-n birou și iese din nou afară peste cîteva clipe c-un geamantan în mînă. O pornește de-a lungu' balconului pînă la capăt, care-i chiar deasupra intrării principale în clădire. O clipă am impresia că va intra în ultima cameră care dă pe balcon, dar m-am înșelat. Trece mai departe. Continuă să meargă pînă cînd ajunge-n dreptul unui tablou mare, atîrnat de perete.

Așteaptă acolo un timp și-apoi iese Periera. Amîndoi apucă tabloul și-l dau jos. După aceea îl sprijină de perete și-acu' pot să văd că-n perete e un fel de pasaj. Periera se duce-napoi în birou. Fernandez se cațără și dispăre prin pasaju' din perete. Deschid ușa și intru-n bar. Sar peste teighea și-ncep să urc tiptil scările. În timp ce urc, scot și pistolu' din toc.

Sînt foarte rapid și nu fac nici un zgomot, așa că Periera se trezește cu mine-n pragu' biroului său, cu pistolu-ndreptat asupra lui. Din locul ăsta pot să țin sub ochi și pasaju' de la capu' balconului, pentru cazu' cînd Fernandez se hotărăște să iasă.

Periera pare surprins. Rămîne cu gura căscată și pe frunte îi apar broboane de sudoare. Am impresia că Periera ăsta trebuie să fie-n orice caz un individ foarte fricos.

— Ei, bine, Periera, îi spun. S-ar părea că nu stai tocmai pe roze, ce zici? S-ar părea că d-acu-ncolo n-o să vă meargă chiar

aşa de bine amîndorura. Ştii ce? Îţi dau un sfat ş-ai face bine să m-ascuţi. Dacă nu vrei să-ţi fie mai rău decît îţi e, ar fi bine să faci întocmai ce-ţi spun. Ai o cheie la camera asta?

Spune că da ş-o scoate din buzunar. I-o iau din mînă.

— E-n regulă, zic. Acum am să te-ncui aici în birou. Îţi recomand să m-aştepţi pînă cînd viu să te iau, căci altfel am să-n-torc foaia cu tine şi n-o să-ţi placă. Pe curînd.

Ies pe balcon, închid uşa ş-o-ncui. Cred că nu risc nimic lăsîndu-l pe Periera-ncuiat acolo. Nu cred că va-ncerca vreo figură, fiindcă nu-i genu' lui. I-a intrat frica-n oase. Mă strecor tiptil de-a lungu' balconului, cu pistolu' pregătit pentru cazu' cînd Fernandez ar ieşi prin pasaj.

Cînd ajung acolo, mă caţăr şi trec prin el. Mă pomenesc într-o mică-ncăpere, care-ar veni exact deasupra coridorului ce duce de la intrarea principală la ringu' de dans. O lanternă aprinsă e aşezată pe podea; şi la lumina ei văd în colţu-ncăperii o scară de fier care coboară-n spirală şi duce undeva dedesubt, în stînga.

Cobor tiptil şi scările astea pînă jos, unde ajung într-un pasaj lung din piatră. Mă gîndesc un pic ş-ajung la concluzia că pasaju' trece pe dedesubt, de la salonu' central al clădirii de-a lungu' peretelui din chirpici, care e la capătu' din spate al garajului. Îmi face impresia că pasajul ăsta a fost iniţial un fel de beci al casei. Oricum ar fi, ca ascunzătoare nu-i deloc rău.

Merg de-a lungu' pasajului pînă cînd dau de-o uşă de lemn la capăt. Pe dedesubt se vede o lumină. Deschid uşa brusc, intru în cameră şi trec repede în partea cealaltă. Mă aflu-ntr-o pivniţă de piatră. Cîteva becuri electrice sînt aprinse, şi-n colţu' opus îl văd pe Fernandez împachetînd nişte hîrtii într-un geamantan rezemat de perete. În partea stîngă a pivniţei se află două prese mari de tipărit, iar în cealaltă parte sînt o mulţime de cutii şi pe rafturi, deasupra lor, sînt sticle, perii şi clişee.

Aşadar am avut dreptate mie-n sută.

— Ei bine, Fernandez, zic.

Se-ntoarce brusc. Îi arăt pistolu’.

— Domol, băiete, îi zic, că nu-ți mai ajută la nimic să te-agiți acu’, și-ntrucît vă privește, ar fi fost mult mai ușor pentru tine și Periera dac-ai fi ținut ceva mai bine-n noaptea aia cînd ai tras în mine în timp ce mă-ntorceam cu mașina la Palm Springs. Știam de-atunci c-ai fost tu, da’ m-am gîndit că ți-ar plăcea să crezi că eu aș fi poate convins că Henrietta fusese la trăgaciul pistolului.

M-apropii de el.

— Du-te și te lipește de peretele din partea cealaltă și-n-cearcă s-atingi plafonu’ cu degetele, îi zic. Să fiu în locu’ tău, n-aș face nici o mișcare. La cea mai mică tresărire îți aplic același tratament pe care l-ai aplicat și tu lui Sagers, ticălos nemernic ce ești!

Începe să se-ndrepte către perete, da’ cu mâinile ridicate.

— Ia ascultă, ce dracu ai de gînd, Caution? spune. Să nu crezi c-o să-ți meargă cu chestii d-astea. N-ai voie...

— Tacă-ți fleanca și fă ce-ți zic, Fernandez, îi spun, că altfel te execut pe loc și cu regret, pentru că n-aș vrea ca scaunu’ electric să piardă un client atît de barosan ca tine și-n ziua cînd au să te pună la prăjit, am să mă tratez c-un whisky mare, ca pentru ocazii speciale. Întoarce-te cu fața la perete, ține mâinile sus și nu mișca, ori îți fac țandări șira spinării.

Execută-ntocmai cum i-am zis. Cercetez geamantanu’ pe care-l împacheta. Niciodată-n viață n-ați văzut atîta material. E plin de acțiuni, obligațiuni de stat, hîrtii garantate cu aur, hîrtii de o mie de dolari și cîte și mai cîte. Iau cîteva din materialele astea și mă duc cu ele în partea unde e becul electric și le examinez cu atenție.

Toate-s false.

— Care va să zică așa stau lucrurile, Fernandez, îi zic. Știam că bănuielile mele-s întemeiate. Cred că tu și Periera sînteți niște nătărăi mai mari decît credeam. Cînd v-am spus aseară c-am să vă iau cu mine la New York de dimineață ca martori principali, știam c-o să vă vedeți siliți să faceți să dispară toate materialele

astea, ca nu cumva să le găsească cineva în lipsa voastră. Contam ca la-ntoarcerea mea aici să vă găsesc în plină activitate. Ei bine, uite c-am avut dreptate.

Poate-ai să-mi spui acum c-aici nu-i o oficină de falsificatori, și chiar dac-ar fi, că-n nici un caz tu nu știi nimic despre ea. În fond, nici nu era o idee proastă. Cred că era simplu ca bună ziua să-ndopi clienții din sala de joc cu material din asta, după ce li s-a suit concentrația de alcool în sînge dincolo de limita pînă la care ar fi putut recunoaște o hîrtie falsă de una bună. Era o idee grozavă, da' nu și pentru voi. Hai, mișcă!

Îl iau sus pe scări, îl împing prin pasaj și-l conduc de-a, lungu' balconului. Deschid camera lui Periera și-i dau brînci înăuntru. Intru după el și-nchid ușa-n urma mea.

Periera șade la birou și face o mutră speriată de parcă l-ar fi văzut pe dracu'. Îl percheziționez pe Fernandez și-i iau un pistol pe care-l purta la șold. Apoi îl poftesc să ia loc alături de Periera. Îmi trîntește o-njurătură.

— Puteam să fiu mai deștept, zice. Trebuia să-mi fi dat seama că toată povestea aia pe care ne-ai turnat-o cu plecarea noastră la New York ca martori principali era pură invenție.

— Ai ghicit, Fernandez, îi zic. Nu ți-ar fi stricat un dram de minte-n plus. Care va să zică v-ați păcălit. Aseară am jucat o scenă reușită-n fața voastră, arestînd-o pe Henrietta pentru uciderea lui Granworth Aymes și pentru falsificare, și v-ați prins. Ați crezut că planu' ca s-o-nfundați pe dama asta pentru păcatele voastre a reușit. Probabil că m-ați luat drept un nătărău.

Poate-ați crezut c-o să scăpați basma curată. Da' nu v-a ieșit pasiența. Ați greșit, și greșeala asta o s-o plătiți cu vîrf și-ndesat.

Stau și mă uit la ei. Periera-și ține capu-ntre mîini. Are aeru' unui om sfîrșit. În schimb Fernandez își ține mîinile în buzunarele pantalonilor. Se leagănă cu scaunu' lăsat pe spate și zîmbește.

— Sînteți cea mai ticăloasă pereche de canalii-mpuțite cu care am avut de-a face, zic. Da', mă băieți, mai aveți încă ceva

de-nvățat. N-am întâlnit pîn-acum un pungaș care să nu se fi crezut cîndva mai deștept decît era și nici voi nu faceți excepție. Amicului vostru Langdon Burdell, femeia de serviciu în apartament, Marie Dubuinet, și paznicul ăla de la docuri, James Fargal, au fost toți niște proști la fel de mari ca și voi. V-au dat de gol cu vîrf și-ndesat. Poate că v-ar interesa să știți cum. Ei bine, am să vă spun.

V-aduceți aminte cînd v-am adus pe amîndoi la poliția din Palm Springs, imediat înainte de plecarea mea, în ziua cînd am jucat scena aia mare cu frecușu' pe care l-am tras Henriettei pentru îmbrăcăminte pe care-o purtase? Îți amintești, Fernandez, că ți-am arătat o listă a articolelor de îmbrăcăminte și ți-am spus c-am s-o trimit la New York, iar dacă Marie Dubuinet și paznicul de noapte vor identifica hainele alea, va fi o dovadă pentru mine că Henrietta era aceea care fusese-n mașină cu Granworth? Ți-aduci aminte de asta?

Ei bine, mă băieți, un singur lucru nu vi l-am spus atunci. Nu v-am spus esențialul, ș-anume că schimbasesm lista. Aia pe care v-am comunicat-o vouă n-a fost lista hainelor pe care o căpătasesm de la Henrietta. Haina și pălăria pe care ea le purtase-n seara aia fuseseră din blană de astrahan neagră, da-n lista pe care v-am arătat-o vouă – identică cu cea pe care-am trimis-o la New York – am făcut o schimbare. Am indicat că purtase o pălărie din piele maro și o haină din blană de culoare gălbuie.

Iar neroada aia de cameristă, Marie Dubuinet, și nerodu' ăla pe paznic de noapte au picat amîndoi în cursa pe care le-am întins-o. Ambii s-au declarat de acord că hainele-s întocmai identice cu cele pe care le purtase Henrietta-n seara aia. Ei bine, atîta mi-era de ajuns. Am aflat în felul ăsta că nu ea fusese dama din mașina lui Aymes și mi-a dovedit că dama din mașină fusese micuța voastră parteneră de joc Paulette Benito și mi-a mai arătat că toată banda asta blestemată a voastră era amestecată în afacere și ce-ați mai vrea să știți în plus ca să vă facă plăcere?

Nici unu' din ei nu scoate o vorbă.

— Cred c-am întîlnit multe canalii-mpuțite de cînd îmi tocesc tălpile-n serviciu' federal, le zic, și socot c-am avut a face și cu ucigași care nu s-ar fi dat în lături de la nimic, da' cred că-m-preună cu banda voastră de ticăloși, cu lovitura asta grozavă pe care-ați încercat s-o dați, v-ați ridicat în fruntea clasamentului. Mi-e scîrbă de voi.

Periera geme. Începe să plîngă și-l trec toate nădușelile. Am impresia că l-am adus în punctul unde pot să-l dau gata. Mă duc la bufet și-i torn un pahar de whisky. Îl iau înapoi și i-l dau.

— Dă-l pe gît, băiete, zic, cît timp mai poți. Aș jura că n-au să-ți dea de băut în ziua cînd au să te prăjească.

Ridică privirea.

— *Señor*, spune, nu se poate se me prajasca. Io n-am făcut nimic, n-am uciso pe nimeni.

— Ei aș! îi zic.

Iau un scaun pe care m-așez și-l privesc.

— Ascultă, veneticule, zic, socot că ți-a mai rămas atîta minte ca să-ți dai seama de buclucu-n care-ai intrat. Dacă ești destul de deștept, ai să cauți să-ți ușurezi situația cît poți. Acum, în momentu' de față, nu mă interesează falsificările. Știu că operația a fost făcută aici și cunosc întreaga poveste. Ceea ce mă preocupă-n momentu' de față e următoarea chestie:

Cineva d-aici – adică unu' dintre voi doi, băieți – l-a-m-pușcat pe Jeremy Sagers. Acu' cred că știu cine l-a ucis. Am dedus totu' și-s ferm hotărît în privința unui lucru. Individu' care l-a-m-pușcat o să plătească frumușel cu viața, iar celălalt ar mai avea o șansă. Poate c-ar scăpa cu vreo cinci pînă la douăzeci de ani pentru complicitate la falsificări.

Mă opresc și-mi aprind o țigară. Le dau acestor indivizi timp berechet să fiarbă-n suc propriu.

După cîtăva vreme continui.

— Acu' ceea ce trebuie să hotărîți voi doi, măi băieți, e vina pentru care urmează să fie dat în judecată unu' și celălalt. Dacă vreunu' dintre voi vrea să-l dea-n gît pe celălalt, e-n regulă. În caz

contrar v-arestez pe-amîndoi pentru culpa de omor și, dacă n-o să faceți impresie bună curții, socot c-o să vă frigă și pe unu' și pe altu. Da' c-un pic de noroc, unu' dintre voi poate să scape mai ieftin. Așa că sfatu' pe care pot să vi-l dau e să vă grăbiți cu gînditu', că altfel s-ar putea ca doi tîlhari să fie puși la prăjit pentr-un singur omor.

Stau și-aștept. Fernandez zîmbește-ntruna. Stă cu sca-unu' mereu lăsat pe spate. Mă privește doar și rînjește.

Da' lui Periera nu-i vine nici pe departe la-ndemînă. Nădușelile-l trec mai mult ca oricînd și mîinile-i tremură. Socot că-ntr-o clipă va-ncepe să ciripească, nu pentru alt motiv decît acela că ăsta-i genu' lui. Și am dreptate. Mai stăm ce mai stăm vreo juma' de minut ș-apoi începe să vorbească.

— N-am empușcat pe nimeni, *señor*, spune. Io n-am ucis niciodata un ombre, en toda viața mea niciodata n-am ucis un ombre. Nu am avut niciodata revolver. Spun adevărat. N-am ucis niciodata pe Sagers.

— Care va să zică nu l-ai omorît tu, îi zic. Foarte bine, Periera, zic. Acu' ia aminte la vorbele mele. Eu am să spun, iar tu nu trebuie decît să confirmi dacă-i așa și tot ce mai trebuie să faci e să semnezi o declarație în sensul ăsta cînd te-oi duce la secția de poliție din Palm Springs.

Arunc chiștocu' și mă duc la bufet să-mi torn o băutură, Sînt destul de mulțumit de felu-n care se desfășoară lucrurile și cred că poate-n cîteva ore am să-nchei afacerea asta pînă la proces. Revin și m-așez. Îmi aprind o nouă țigară.

— Iată cum cred c-a fost, Periera, zic. Cînd mi s-a-ncredințat pentru prima oară afacerea asta cu falsuri și m-am dus să-l vizitez pe Langdon Burdell la New York, am, mă băieți, impresia că v-a informat că autoritățile federale au luat afacerea asta sub obiectiv. Da' nu numai că v-a informat, ci a găsit și o poză de-a mea pe care a tăiat-o dintr-o gazetă oarecare – asta-i poza pe care am găsit-o pe fundu' unei lăzi de gunoi, în camera din spatele baru-lui, adică-n locu' unde-a fost pus și trupul lui Sagers la congelat într-un frigider – și cînd a găsit fotografia aia din ziar, a scris pe

marginea ei „Asta-i tipul” și i-a trimis-o lui Fernandez aici, așa ca să știți cine sînt cînd o să-mi fac apariția.

E-n regulă. În fine, ajung aici. Intru-n bomba asta, crezînd că nimeni nu mă cunoaște. Joc o scenă grozavă cu Sagers, așa că să-i dau posibilitatea să-mi paseze toate informațiile pe care le-a strîns, iar voi, mă băieți, priveați ca la teatru. Știați cine sînt și-ați prins mișcarea. Din scena pe care-am jucat-o, v-ați dat seama că Sagers lucrează cu mine.

Foarte bine. Așadar în noaptea aia cînd localu’ fusese închis – și-ați avut grijă să trageți obloanele bine și devreme – Sagers urcă aici și vă toarnă povestea pe care i-am zis eu să v-o vîndă. Spune că un oarecare tip din Mexic i-a lăsat niște pitaci și că renunță la slujbă și se cară la Arispe. Își ia rămas-bun de la voi. Iese din încăperea asta. O pornește de-a lungu’ balconului și-ncepe să coboare treptele pe partea cealaltă și socot că Fernandez își închipuie că există posibilitatea ca omul ăsta să știe puțin mai mult decît e sănătos – căci n-am cum să știu dacă Sagers n-a descoperit ceva în intervalu’ dintre momentu’ cînd am părăsit bomba asta și clipa cînd i-am găsit cadavru’. Poate c-a văzut pasajul sau altceva.

Oricum ar fi, Fernandez se duce la ușă și-l ia pe Sagers în cătare. Trage de-a curmezișul ringului de dans. Îl nimerește pe Sagers în picior. Sagers se rostogolește pe scări și Fernandez îl mai împușcă de vreo două ori, da’ tot nu-l poate omorî – băiatu-i prea rezistent. Atunci Fernandez se duce de-a lungu’ balconului, coboară treptele și mai trage vreo cîteva focuri în bietu’ băiat, de la o distanță atît de mică încît avea urme de pulbere pe haine și-arsuri pe piele.

E-n regulă. În sfîrșit, omu’ se hotărăște să moară, iar Fernandez s-apleacă atunci peste el și-ncepe să-l tragă-n sus. Îl trage de șnuru’ de-argint al cămășii, și ciucurele cade pe treapta unde l-am găsit mai tîrziu. Apoi taurul ăsta de Fernandez îl saltă pe umăr și-l pune la conservat, într-un sac, în frigider.

Mă opresc. Mă uit la Periera. Plînge nestăpînit, obrazii-i sînt inundați de lacrimi.

— Ei bine, zmeule, zic, se potrivește sau e chiar întocmai? Nu poate să vorbească, dă numai din cap. Fernandez îl privește.

— Hai, tacă-ți gura, zice. Habar n-ai ce vorbești. Parcă te văd că-l lași pe sticlelele ăsta ticălos să te facă să declari tot ce-are vrea el să zici.

— Ascultă, Fernandez, îi spun. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să intru-n tine. Ți-am mai stricat o dată portretu', da' acu-ți promit un lucru, dacă mai pun iarăși cângile pe tine, am să te deteriorez pînă la ireparabil. Ține-ți cît poți fleanca aia lipită cu leucoplast. La scena asta tu să-l faci mai bine pe mutu'.

E-n regulă, Periera, zic, așadar Fernandez l-a-mpușcat pe Sagers. E-n ordine, asta nu se mai poate-ndrepta. Acu' să-mi spui și tu ceva, Fernandez, de vreme ce ai mîncărime la limbă; unde l-ai îngropat pe băiat, hai?

— Nu se prinde! zice Fernandez. Nu spun nici o vorbă. Habar n-am despre ce vorbești. Nu spun nimic pînă cînd nu sînt asistat de-un avocat.

M-apucă rîsu'.

— Speranțele pe care vi le puneți în avocat pur și simplu mă-nnebunesc, zic.

Între timp Periera și-a recăpătat graiu' și intervine:

— Ve spun, *señor*, ve spun adevărat! Ce ați zis este corect. Fernandez asta el a ucis pe Sagers. Credea che știe prea mult. El l-a pus en groapa la capul de la perete din spatele de la garaj. Am vezut cu ochii mei.

Mă uit la Fernandez. N-a-ncetat să zîmbească. N-a-ncetat să se legene cu scaunu-nainte și-napoi. Se-ableacă pe spate atît de mult încît cred c-ar putea să cadă dintr-o clipă-n alta. Apoi, cu o viteză extraordinară, mă ia prin surprindere și-mi face o figură tare. Într-o clipă cînd se lăsa cu scaunu' pe spate, se ține cu mîinile de sertaru' biroului din fața sa. Acesta se deschide și din el scoate un pistol, care este înăuntru și bagă patru gloanțe în Periera. Veneticu'

trage un urlet ș-apoi începe să scîncească. E mpușcat în plin, de la mică distanță, și nu-nflorește deloc.

Se prăbușește pe birou. În clipa aia las automatu' meu s-arate ce știe. Îl tratez pe Fernandez cu aceeași monedă. Îi plasez două drept în pompă.

Cade de pe scaun într-o parte. Mă duc și m-aplec peste el. În spatele meu îl aud pe Periera continuînd să scîncească. Fernandez ridică privirea către mine și-ncepe să vorbească. O diră de sînge i se prelinge din colțu' gurii. Zîmbetu' nu l-a părăsit. Arată ca dracu'.

— Nu ține, copoiule, zice. N-ai să mă prăjești. N-ai să...
Se stinge.

Periera stă liniștit. Cred că s-a terminat și el. Cînd mă-ntorc să-l privesc, văd că am dreptate. Ochii-i sticlesc încremeniți.

Îmi întorc privirea către Fernandez. Zace chircit pe podea, cu ochii holbați la plafon.

Așadar iată-i pe cei doi zmei care-au crezut că pot să fie mai tari decît legea. Doi nătărăi, care și-au închipuit că pot să-și facă de cap. Fernandez, o brută ordinară, cu capu' gol, și nimic altceva-n afară de mușchi ș-un pistol, și Periera, un pungaș venetic agățat de remorca lui. Țștia-ntotdeauna termină la fel. Ori li se curmă firu' zilelor, așa cum au pățit-o ticăloșii ăștia, ori termină pe scaun, cu groaza-n suflet, văicărindu-se de mamă.

Indivizii ăștia-mi provoacă scîrbă.

Fac un pas peste Periera ș-apuc telefotiu'. Îl chem pe Metts. Intră pe fir destul de repede.

— Alo! Ascultă, Metts, îi zic. Îți vorbesc de la morgă – pen' c-asa arată cel puțin p-aici. Îți țin la dispoziție o pereche de tîlhari înțepeniți și cred c-ai putea să trimiți să-i adune pînă nu se crapă de ziua.

Îi povestesc cele ce s-au întîmplat. Nu pare să fie prea mult surprins. Spune că, după părerea lui, Fernandez m-a scutit de multe necazuri lichidîndu-l pe Periera și împărțîșindu-i soarta.

Îl întreb cum stau lucrurile în sfera sa. Spune că toate-s

cum nu se poate mai bune. Henrietta aşteaptă şi discută. situaţia cu Maloney, încercînd să-şi închipuie ce naiba urmăresc. Maloney e atît de somnoros că de abia-şi ţine ochii deschişi, iar Metts face pasienţa de unu' singur.

— Perfect, îi zic. Acu' vreau să te mai rog să-mi faci un mic serviciu. Trimite unu' dintre băieţii tăi să găsească din pămînt din piatră seacă un coşciug pentru Sagers. L-au îngropat p-aici pe undeva şi aş vrea să-i adun rămăşiţele, să le duc într-un loc potrivit. Dacă ai un antreprenor de pompe funebre la-ndemînă, fă-i vînt încoace.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Trebuie să mărturisesc că nu-ţi pierzi vremea. I-ascultă, cît ai de gînd să ne ţii treji p-aici? Ție nu ți-e somn niciodată?

— Nu te lăsa, zic. Partida asta e aproape de sfîrşit. Trebuie să mai trec pe la locuinţa Henriettei, unde vreau să cotrobăi niţel, după care socot c-am terminat p-aici. Cred c-am să fiu înapoi la tine în mai puţin de patruzeci de minute, Spune-mi, Metts, ce mai face micuţa mea prietenă Paulette?

— E bine mersi, spune. S-ar zice că-i tot atît de fericită ca o pisică cu dureri de dinţi. Am fost s-o văd jos în beci acum o jumătate de oră. Îi face viaţă grea paznicei mele d-acolo. Zice că vrea un avocat şi i-am comandat unu' să-i vină la prima oră mîine de dimineaţă. Ultimul lucru pe care l-am aflat despre ea este c-a renunţat să se mai plimbe de colo-colo ca o tigroaică după gratii şi s-a culcat, Poate c-a şi adormit.

— E-n regulă, îi zic. Şi-acu, ascultă, Metts, şi bănuiesc că ăsta va fi ultimul lucru pe care-ţi voi cere să-l faci pentru mine. Peste-o juma' de oră trezeşte-o pe Paulette. Scoate-o din beci şi ia-o la tine acasă în camera de zi. Dacă face pe nebuna, pune-i nişte brăţări de oţel. Da' să n-o laşi să se-ntîlnească cu Henrietta, sau cu Maloney, sau cu oricare altu' pînă n-ajung eu acolo. Apoi, după ce mă-ntorc eu, cred că vom încheia şi afacerea asta.

— E-n ordine, spune. Am să-ţi pregătesc tot decoru'. Cu bine, Lemmy.

Pun receptoru-n furcă. Mă duc la bufet și mă tratez c-o băutură. Aprind apoi o țigară și trag un fum adînc. Are un gust extraordinar.

Pe urmă fac puțină ordine. Îl apuc pe Fernandez și-l așez la loc pe scaun, iar pe Periera îl aranjez cît pot de bine. Iau de pe birou o rolă de hîrtie adezivă și din pragul uși arunc o ultimă privire la perechea asta de tîlhari.

Sting apoi lumina și-o roiesc. Încui ușa-n urma mea și o sigilez în cîteva locuri cu hîrtie adezivă, ca să nu intre nimeni pînă cînd Metts nu trimite procuroru' să instrumenteze.

Apoi mă opresc pe balcon și privesc la ringu' de dans. Razele lunii străbat și umplu localu' de umbre.

Clădirea are un aspect deplorabil. Arată tot atît de trist cum arată oricare alt local cînd parchetu' nu-i plin de perechi care dansează și orchestra nu cîntă – cînd lipsesc damele grozave, care să-și etaleze luxu' și farmecele.

Luna face ca bomba asta să aibă un aspect puțin cam ieftin.

Cobor și ies prin ușa din dos și mă-ndrept agale către locul unde mi-am lăsat mașina.

E o noapte grozavă și mă simt bine. Abia cînd ambalez motoru' îmi dau seama că-s teribil de obosit. Demarez și mă-ndrept către micul conac unde locuiește Henrietta.

Cînd ajung acolo, bat puternic în ușă. Nu-mi răspunde nimeni și mă gîndesc că femeia de serviciu, care vede de Henrietta, a plecat pe undeva. Poate că-i e frică să stea singură pe-ntuneric.

Forțez ușa și urc pînă la camera Henriettei. Cînd intru-n ea, simt parafumu' pe care-l folosește – garoafe, întotdeauna mi-au plăcut garoafele. Chiar în fața mea e șiru' de pantofi cu cîte o cata-ramă de argint sau alt ornament ici și colo strălucind în lumina lunii. Așezat pe un scaun – așa cum era și-nainte – stătea șalu' Henriettei.

Vă mărturisesc că-mi face plăcere să fiu în camera asta. Sînt unu' dintre oamenii aceia care cred c-o încăpere poate să spună

o poveste-ntreagă despre oamenii care locuiesc în ea. Cred că-ncep să devin sentimental și felu' ăsta de-a fi nu mi se potrivește, drept care mă scutur ca să mă trezesc la realitate – să nu mă-ntrebați!

Mă pun pe treabă. Iau încăperea sistematic. O cercetez centimetru cu centimetru, da' nu găsesc ce caut, pînă cînd, tocmai cînd eram pe punctu' de a pierde orice speranță, în fine dau de fir.

Deschid un dulap cu haine, care-i în colț. Găsesc o casetă. O deschid și-năuntru e un teanc de scrisori. Le parcurg pînă cînd dau de una care-i scrisă de Granworth Aymes. E o scrisoare de-acu' un an și se pare că Henrietta a păstrat-o pentru că avea o listă de cărți pe care Aymes o ruga să i le procure.

Iau scrisoarea asta la lumină și-o citesc. Apoi o pun în buzunar și m-așez în scaunu' pe care-i așezat șalu' și mă gîndesc.

După puțin mă ridic și-o iau din loc. Încui ușa casei, mă sui în mașină și pornesc înapoi spre Palm Springs.

Am întreaga afacere-n buzunar. Scrisoarea asta a lui Ames i-a pus capacu'. Sînt un om dur de felu' meu, da' simt că-mi vine rău.

De ce? Păi, multe cazuri împuțite am rezolvat la viața mea și am văzut multe combinații ticăloase. Mi-am scos sufletu' cu tîlharii de cînd mă știu și nu mi-au rămas multe de-nvățat.

Da' vreți, nu vreți să credeți, asta-i afacerea cea mai ticăloasă și cea mai murdară de care m-am ocupat pîn-acu'. E atît de scîrboasă încît l-ar face pe cel mai nesimțit asasin să-și predea armele și să caute cît mai degrabă un loc de-nchinăciune.

Mi-ar fi plăcut să-l văd pe Fernandez suit pe scaun și prăjit. Individu' ăla ar fi meritat scaunu' și-mi pare rău c-am fost nevoit să-l împușc. Da-nainte de-a termina cu afacerea asta, mai sînt încă vreo trei sau patru oameni care or să facă mica plimbare de la celula condamnaților la moarte pînă la scaunul electric și cînd o să-i văd pe drumu' ăsta, am să beau și-am să dansez.

Încep să cînt „Cactus Lizzie”. Îmi mai ia, cum s-ar zice, gustu' amar din gură.

XIV. ADEVĂRUL IESE LA LUMINĂ

Mă uit la ei.

Ocup scaunul din spatele mesei de scris a lui Metts, din camera sa de zi. E ora patru fără douăzeci de minute. Metts stă în colț, așezat într-un fotoliu mare, trage din lulea și are aerul ca și cum toată adunarea asta ar fi egală cu zero. Henrietta șade-mpreună cu Maloney pe-o sofa mare în partea dreaptă a încăperii, iar Paulette stă pe un scaun în partea opusă, arborînd un zîmbet mic și ironic, de parcă toți am fi căzuți pe cap, în afară de ea.

Domnește liniște. E o atmosferă oarecum odihnitoare, pentru că Metts a stins lampa din mijloc și n-a rămas aprinsă decît o lampă cu picior, în colțul din spatele Paulettei. Lumina îi cade pe față și-o face să arate mai mișto ca oricînd. Vă spun că voi damele sînteți niște creaturi ciudate. Uitați-vă, de pildă, la Paulette asta. E-o damă grozavă, c-o siluetă pe cînstă, trăsături frumoase, ținută și personalitate, da' nu poate trăi ca orice femeie. Parcă s-ar simți obligată să ridice casa-n sus.

Adesea mă mir și mă-ntreb, din ce cauză poate să o ia o femeie pe calea asta? Aș vrea să știu ce gîrgăuni le intră-n cap, făcîndu-le să devină capul atîtor rele, pentru că niciodată n-am cunoscut un țîlhar sau o acțiune banditească în spatele căreia să nu se găsească vreo damă și cred că franțuzul' ăla care-a zis „*cherchez la femme*” își cunoaște marfa. Am impresia că fiecare caz pe care l-am atacat vreodată s-a redus în cele din urmă la „*cherchez la femme*”. Da' poate că asta-i ceea ce face ca viața să fie atît de interesantă.

Îi privesc pe toți și zîmbesc.

— Ei bine, fraților, zic, iată ceea ce se poate numi sfârșitu' poveștii. Cred că-ntr-o oarecare măsură nu respect uzanțele prin faptu' c-am convocat adunarea asta chiar acu' și fără ca avocatul Pauletei să fie prezent. Da' nu-i cazu' să fii-ngrijorată, Paulette, n-am să-ți mai pun nici un fel de-ntrebări și n-am să-ți cer nici o declarație. Ce-ai să faci sau ce n-ai să faci, te privește direct și personal.

Întorc privirea către Henrietta.

— Scumpo, îi zic. Ție ți-a fost rezervat tratamentul' cel mai dur. De fapt, am fost silit să ți-l aplic așa și să-ți fac zile fripte, pentru că era singuru' mod în care puteam să dirijez treaba ca să iasă ceva. În ziua cînd te-am adus aici, la secția de poliție, și te-am luat la-ntrebări despre hainele cu care erai îmbrăcată-n noaptea cînd ai venit la New York de la Connecticut, n-am făcut altceva decît să joc o scenă. Era o-nscenare pe care am încropit-o pentru Fernandez și Periera. Urma să plec în Mexic și trebuia să pun ceva la cale, pentru a-i face să creadă că-ntreaga afacere era-ncheiată și că tu erai femeia pe care aveam de gînd s-o-nfund pentru uciderea lui Aymes.

Același lucru l-am urmărit, aseară, cînd te-am arestat pentru asasinarea lui Aymes. Trebuia să-i fac pe indivizii ăștia doi să creadă c-aveam dosaru-ncheiat cu toate dovezile-mpotriva ta și că-i luam cu mine la New York ca martori. Trebuia să fac asta, și uite de ce: știam că dac-ar fi fost obligați să plece de la conac a doua zi în zori, primul lucru de care s-ar fi ocupat în cursu' nopții ar fi fost să facă să dispară întregu' dispozitiv pe care-l foloseau pentru falsificări. Știam că atelieru' era pe undeva pe-acolo, da' trebuia să-i fac să-mi arate unde anume, și asta era calea pe care-am ales-o... Îmi pare rău, prințeso, da' după ce-am să termin, cred că vei înțelege.

Henrietta îmi adresează un zîmbet discret.

— E-n regulă, Lemmy, spune. Îmi pare rău că te-am jignit. Puteam să-mi închipui că ești mult prea deștept ca să mă bănuiești de asasinat.

— Perfect, îi zic. Ei bine, fraților, cred că am o grămadă de lucruri să vă spun ș-aș vrea să m-ascultați cu cea mai mare atenție. În special tu, Paulette, să iei bine aminte la ce-am să zic, pentru că trebuie să-ți dai seama de felu-n care un lucru sau altu' poate să-ți influențeze situația. Am spus adineauri că, din punct de vedere strict legal, adunarea asta nu-i cîtuși de puțin în ordine; da' dac-am convocat-o, am făcut-o numai în folosu' tău. După ce vei asculta ce am de zis, ai să te-ntorci în celulă ș-ai să meditezi, apoi te mai gîndești și la lucrurile pe care-o să i le spui mîine dimineață și avocatului ăla al tău.

— E-n regulă. Care va să zică iată cum stau lucrurile: Fernandez și Periera sînt morți. Periera l-a trădat pe Fernandez și Fernandez l-a-mpușcat. Eu l-am achitat pe Fernandez și cu asta basta. Amîndoi acești indivizi erau complici în afacerea cu falsurile lui Granworth Aymes, iar tipu' care era-n spatele acestor falsuri și capu' bandei era chiar Granworth Aymes.

Și lui Granworth Aymes i-a venit o idee grozavă. Se știa în general că juca la bursă. Și de fapt chiar așa făcea – uneori. Cînd afacerile-i ieșeau bine, era-n regulă; în schimb cînd nu mergeau, atunci socotea că putea să te forțeze prin falsificări. Această bombă Altmira – localu' pe care l-a clădit și l-a ipotecat lui Periera – era locul unde se confecționau hîrțiile false și ori că era un plan bun, să nu mă-ntrebați! A-nceput prin a-l pune pe Periera să scoată niște bancnote false, fiindcă era ușor să fie puse-n circulație sus, în camera de joc. Oamenii care-s îndopați cu alcool n-au ambiția să examineze hîrțiile pe care le-au cîștigat sau pe care le-au primit în schimb, și majoritatea tipilor care jucau la conac erau păsări călătore. Dac-ar fi venit vreunu' care locuia în Palm Springs, cred că s-ar fi abținut să-i bage pe gît hîrtii false. Așteptau de obicei cîte un fraier ca să-l umple de bani contrafăcuți.

Ți-aduci aminte, Metts, că-n prima seară cînd am venit aici mi-ai povestit c-ai avut cîndva un caz, un tip care fusese găsit cu bila spartă, undeva-n deșert, nu departe de conac? Îți amintești ce mi-ai spus? Că omu' ăla-și găsisse moartea sus în camera de joc.

Ei bine, cred c-ai avut dreptate. Am impresia că ăsta a fost unu' dintre puținii oameni care a făcut tărăboi pentru că i s-au plasat niște bancnote false. Ş-atunci l-au miruit. Una peste alta, ideea asta de a se folosi de conac ca loc pentru scurgerea acestor hîrtii contrafăcute în buzunarele oamenilor era tare. A mers uşor.

De-abia după aia au început să scoată acţiuni şi obligaţiuni false, ş-am să vă spun mai tîrziu de ce au făcut-o.

Banda asta era bine organizată. Aymes era capu', iar Langdon Burdell împreună cu fecioru' din apartament, cu şoferu', Fernandez, şi cu camerista Marie Dubuinet, lucrau cu toții mînă-n mînă. Periera era-nsărcinat cu conducerea localului şi tipărirea hîrtilor false. Cred că le-a mers jocu' ăsta prea multă vreme.

E-n regulă. Acu' am să vă spun de ce s-au apucat să facă acţiuni, obligaţiuni şi transferuri false, ş-am să vă povestesc de ce au făcut obligaţiuni de-alea de stat în valoare de două sute de mii de dolari, cu care-a fost încălţată Henrietta. E o poveste grozavă, iar dama care poartă răspunderea şade-n mijlocu' nostru aici şi acum.

Zîmbesc către Paulette. Ea-mi întoarce privirea şi-mi rîde-n nas. E încă dispusă să lupte şi nu-i pasă de nimic.

— Şi ție trebuie să-ți cer scuze, Paulette, îi zic. Trebuie să-ți cer scuze pentru că le-am adus înapoi aici sub învinuirea de a-l fi omorît pe Granworth Aymes. Tu nu l-ai omorît, da-n momentele alea mi se părea motivu' cel mai potrivit pe care-l puteam invoca. În clipa de faţă ești reținută pentru complicitate la falsuri, da' nu-i cazu' să te lași năpădită de vreun sentiment de automulțumire. Stai cuminte ş-ai răbdare pînă termin, după aia poți să rîzi cît poțeste.

Ei bine, aşadar cam c-un an în urmă, Granworth o-ntîlneşte pe Paulette care-i cade cu tronc la inimă, iar ea se-ndrăgosteşte de el. Cred că el era o creatură slabă, timidă, un gen de om care nu i-ar fi putut rezista unei dame grozave, cu o personalitate puternică, așa cum e Paulette. Ăştia doi sînt nedespărțiți, apoi Paulette află despre afacerea cu bancnotele false şi i se pare că chestia-i grozavă.

Ş-atunci îi vine o idee diabolică. Trebuie să vă dați seama că ea posedă şi un soţ şi că soţul ăsta-i pe ducă. E tebecist în ultimul

grad și nu poate să circule cine știe ce. Nu vine la New York și nu bănuiește ce se petrece-ntre soția lui și Granworth.

Da' după toate semnele, nu mai are mult de trăit și Paulette nu vrea s-aștepte pînă moare ca să pună laba pe banii lui. Așa a ajuns la ideea asta drăcească. I se năzare c-ar fi grozav să-l determine pe Rudy Benito să-și plaseze investițiile prin intermediul lui Granworth Aymes și-i sugerează lui Granworth c-ar fi o idee colosală dacă toate acțiunile și obligațiunile pe care el primește ordinu' să le cumpere pentru Rudy ar putea fi contrafăcute aici la conac. Cu alte cuvinte, ea și cu Granworth pun mîna pe bani și-i plasează lui Rudy acțiuni și obligațiuni false.

Rudy nu va afla nimic, pentru că Paulette face pe soția iubitoare, care se ocupă de afacerile lui – mă-nțelegi? Ea va fi persoana care mînuiește certificatele, acțiunile și documentele respective, iar Rudy e prea bolnav ca să cerceteze operațiile mai îndeaproape și, avînd încredere-n nevastă-sa, nu le ia sub lupă.

Toate astea-s de natură să v-arate cît de ticăloasă poate fi o damă cînd își pune-n gînd să se comporte așa. Socot că majoritatea femeilor ai căror soți ar fi bolnavi s-ar considera fericite să stea-n apropierea lor și să le dea o mîină de ajutor. Da' Paulette e construită altfel. Prințesa asta are ceva din brutalitatea unui criminal de rînd – și nu mă-ntrebați ce dură e!

Care va să zică operațiile merg bine și se strecoară nedescoperiți. În cîteva luni l-au ras pe Rudy de tot ce-a avut, iar tot ce i-a rămas e un teanc de certificate false.

Să zicem că-i în regulă. Să zicem că toate merg ca pe roate, cînd se-ntîmplă ceva. Într-o zi – o zi-n care cred că Paulette era plecată la New York – Rudy se lasă examinat din nou de către un specialist. Ăsta-i spune că e-ntr-o tare destul de proastă, da' c-ar putea să țină mai mult dacă s-ar stabili într-un loc cu climă mai bună, ca-n Arizona sau Mexic. Rudy-și propune s-asculte sfatu' și se gîndește să-și examineze situația financiară, ca să vadă cum stă. Așa că, probabil, se duce și scoate unele dintre acțiunile și obligațiunile care se găsesc în seifu' Pauletei și trece poate cu

ele pe la agentu' de schimb de prin partea locului, așa ca să vadă cît valorează hîrțiile și să se intereseze cît de repede poate să le transforme în bani lichizi. sînteți oare-n stare să vă-nchipuiți șocu' zdravăn pe care l-a avut Rudy Benito cînd a aflat că-ntregu' pachet e contrafăcut și nu valorează nici măcar cît hîrtia pe care-i tipărit?

Vă puteți imagina ce-a simțit bietul om? Scandalul a izbucnit la-ntoarcerea Paulettei. Îi cere socoteală pentru cele-ntîmplate.

Și ce-i răspunde ea? Vezi bine, nu poate să-i spună că-i amestecată în afacerea asta. Atunci e silită să pretindă că Granworth i-a păcălit pe-amîndoi. Îi spune lui Rudy că nu-i cazu' să se necăjească, pentru că Granworth a dat o lovitură la bursă – ceea ce s-a și-ntîmplat – și c-o să-l facă să scuipe francii dacă nu vrea să se vadă reclamat la politie.

Da' credeți că n-a plictisit-o Rudy? Fiți siguri că-n fundu' sufletului ei îl urăște de moarte. Nu-l poate suferi în primu' rînd pentru că nu mai avea mult de trăit. Nu-l putea suferi în al doilea rînd pentru că-l driblase și trebuie să-și fi dat seama cîtă ticăloșie zace-n ea însăși, dacă se gîndea vreodată la ea. Da' cînd omul ăsta bolnav ș-amărit dă dovadă de suficientă inteligență pentru-a pricepe că-i înșelat pe toate fețele, presupun că ea s-a-nfuriat la culme. După aia-l urăște pe omul ăsta ca pe dracu'.

De-ndată ce găsește posibilitatea, îl cheamă pe Granworth la telefon și-i spune că Rudy și-a dat seama de escrocherie și că vor fi nevoiți să-i închidă gura restituindu-i pitacii.

Granworth spune că-i în regulă, da' vă rog să mă credeți că nu-i cîtuși de puțin încîntat, ș-am să vă spun de ce. Tocmai cîștigase două sute de bătrîne la bursă jucînd curat. Se gîndește să renunțe la afacerea asta cu falsurile și să lucreze cinstit. Pe deasupra, a-nceput să se plictisească și de Paulette. A mers atît de departe încît i-a transferat cele două sute de bătrîne soției sale Henrietta și-n afară de asta a mai contractat o asigurare pe viață pentru o sumă mare. Ideea ca să se despartă de pitaci nu-l încîntă

deloc, da-i răspunde Paulettei că e-n regulă și că principalu-i ca Rudy Benito să nu facă scandal.

Rudy, însă, devine bănuitor. E convins că Paulette trebuie să fi știut ceva despre chestiile care se petreceau. Ia informații și află că Paulette a fost văzută frecvent împreună cu Granworth – că de fapt numele lor se pomenesc laolaltă.

Bietu' băiat nu știe ce să facă. Își dă seama că Granworth e un escroc și-ncepe s-o bănuiască și pe propria sa soție, așa că s-așază și-i scrie Henriettei o scrisoare nesemnată. Îi spune că bărbatu-su se ține de fusta unei femei, da' nu-i pomeneste numele. Îi trimite scrisoarea asta pentru ca s-o asmută pe Henrietta împotriva lui Granworth și să strice căruța dintre el și Paulette.

Ne apropiem acu' de momentu' când lucrurile-ncep să ia o-ntorsătură mai tare. Din Hartford, Connecticut, Henrietta-i expediază câteva scrisori lui Granworth în care-l acuză că umblă c-o femeie și-asta-l pune pe Granworth în încurcătură. Trebuie să reintre în posesia obligațiunilor alea în valoare de două sute de mii de dolari, care-s depuse-n seif pe numele Henriettei. așa ca să le poată da lui Rudy să-i astupe pliscu', iar manevra asta trebuie s-o facă fără ca Henrietta să știe ceva. Și-atunci ce pune la cale? Pornește la acțiune de-ndată ce primește prima scrisoare de la Henrietta. Îl pune pe Periera să-i confecționeze niște obligațiuni de stat contrafăcute, pe care le introduce-n seif, sustrăgîndu-le pe cele veritabile. În felul ăsta socoate că-i în siguranță. Obligațiunile false o vor ține pe Henrietta liniștită, iar el poate să le predea pe cele veritabile lui Rudy și să-l liniștească și pe ăsta. Paulette i-a spus că Rudy nu mai are mult de trăit, iar el socoate că după moartea lui va putea să recapete obligațiunile veritabile.

Îi spune Paulettei toată tărășenia, și ea consideră că-i o idee grozavă pe care trebuie doar s-o pună cu atenție-n aplicare, ca să iasă basma curată. Da' ei uită de un singur lucru. Îl uită pe Rudy Benito. Omul ăsta a devenit bănuitor și nu numai că-l bănuiește pe Granworth, însă acum o bănuiește și pe Paulette.

Ș-așa se face c-ajungem în ziua cea mare. Ajungem în ziua de doișpe ianuarie – ziua cînd Granworth Aymes s-a dus peste muchia docului lu' Cotton. Eu unu' socot că ziua asta-i un fel de zi foarte interesantă. De fapt voi merge atît de departe încît s-afirm că niciodată-n cursul unei îndelungate cariere-n care am avut a face cu escroci și criminali și borfași de tot felu', n-am pomenit o zi care să semene cu acest doișpe ianuarie.

E o zi pe care o să v-o amintiți cu toții cît o să trăiți și-n ce mă privește socot c-o să mi-o amintesc și eu.

Să vă transpuneți acu-n circumstanțele acelei zile. Doișpe ianuarie e ziua-n care Paulette i-a spus lui Rudy că se duce la New York, ca să-l convingă pe bestia aia de Granworth să scuipe cele două sute de bătrîne pe care le escrocaser de la Rudy și de la ea. Rudy ascultă povestea asta zîmbind în barbă. A mirosit-o pe Paulette și și-a făcut planu' ca atunci cînd ea se duce să-l vadă pe Granworth să bată și el drumu' pîn-acolo, da' nu-i suflă nici un cuvînt despre asta.

E-n regulă. Pe de altă parte nici Granworth nu-i încîntat de ziua asta de doișpe ianuarie. Știe că trebuie să predea Paulettei cele două sute de mii de dolari în obligațiuni, iar de la Henrietta, care se-ntorsese la New York, primise un al treilea bilet și-n biletu' respectiv ea-i spunea c-o să-l vadă, ca să aibă o explicație cu privire la femeia aia cu care se afișa.

Dau roată cu privirea și mă uit la fiecare. Metts șade cu luleaua-n mînă și se uită la mine ca și cum ar fi hipnotizat. Henrietta privește fix înainte. Biata fată! Bănuiesc că nu-i face nici o plăcere s-audă toate amănuntele astea despre Granworth. În colțul opus, de cealaltă parte a-ncăperii, Paulette stă rezemată-n scaunul ei, cu ochii ațintiți asupra mea. Un surîs vag îi flutură pe buze. Stă acolo, foarte liniștită, fără să miște un mușchi, ca și cum ar fi o stană de piatră.

E-n regulă, continui. Și iată-ne-n dup-amiaza zilei de doișpe ianuarie. Paulette vine la New York cu scopu' mărturisit ca

să-l vadă pe Granworth Aymes și să scoată de la el cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat. În urma ei, ferindu-se bine ca să nu fie văzut, vine nenorocitul ăla bolnav, Rudy Benito, deschizându-și drumu' cu tusea aia mică a lui și clocotind de ură împotriva neveste-sii, care-l vînduse pentr-un bărbat cu-al cărui ajutor și-a pus planu-n practică.

Rudy are însă și el un plan al său. Cred că-n după masa aia și-a luat o cameră la vreun mic hotel liniștit și s-a odihnit. Se pregătește pentru marea scenă pe care voia să i-o servească lui Granworth. Deocamdată-l voi lăsa acolo.

În cursu' dup-amiezii Paulette se duce să-l întâlnească pe Granworth în birou' său. S-ar putea ca Langdon Burdell să fi fost acolo, da' s-ar putea să nu fi fost, însă-n orice caz Paulette îl pune pe Granworth în temă. Îi spune că singuru' mijloc ca să-l facă pe Rudy să-și țină pliscu' e să-i dea pitacii-napoi. Ea nu-și dă seama că Rudy o bănuiește, și-i spune lui Granworth că-n orice caz tipu' o va mierli-n curînd și că după aia vor putea să continue viața lor împreună.

Granworth spune că-i în regulă. Îi dă cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat și-i povestește festa pe care i-a jucat-o neveste-sii, Henrietta. Îi spune cum l-a pus pe Periera să-i pregătească aici, la conac, niște obligațiuni contrafăcute eu care să le-nlocuiască pe cele veritabile ce tocmai i le-nmînase Paulettei. Cred că lor li s-a părut păcăleala extraordinar de amuzantă. Poate că se topeau de rîs împreună.

Ei bine, după ce-au savurat renghiul ăsta, Granworth îi comunică lui Paulette știrea senzațională. Îi spune că nevastă-sa, Henrietta, e la New York și că tocmai primise un bilet din partea ei, în sensu' că voia să-l vadă-n seara aia, pentru ca să aibă o explicație despre femeia cu care se vorbește c-ar umbla el. Ea găsește că știrea nu-i rea, ca glumă. Îl întreabă pe Granworth ce crede că va face Henrietta. El îi spune că după părerea sa. Henrietta îl va amenința cu divorțu' dacă nu rupe legăturile cu respectiva. Zice

că va fi cu atât mai înclinată să ia o atitudine dîrză cu cît crede că e-n posesia celor două sute de bătrîne sub formă de obligațiuni de stat depuse-n seif. Ea nu știe c-au fost substituite și că-s false.

Pe chestia asta Granworth și Paulette se mai strică înc-o dată de rîs.

Paulette zice că-i în regulă, da' că moare de curiozitate să știe cum o să se desfășoare întrevăderea ce urma să aibă loc cu Henrietta și c-ar vrea să rămînă p-acolo, s-audă ce se-ntîmplă, iar Granworth spune că-i în regulă și că după ce va termina cu Henrietta se va-ntoarce la birou, unde dacă ea o să-l aștepte pe la opt treizeci îi va povesti toată discuția și vor putea să se mai distreze copios pe chestia asta.

Paulette se declară de acord și se-napoiază la hotel, unde probabil c-a trecut pe la salonu' de cosmetică și s-a tratat c-o băutură rece. E convinsă că treburile merg strună.

Între timp, bietu' Rudy, fraieru', se odihnește la hotelul unde a tras, ca s-adune suficiente puteri pentru marea explicație cu Granworth. Da' poate că nu-i în stare. Poate că nu se simte prea bine, așa că stă acolo ș-așteaptă, ș-așteaptă, doar-doar o strînge destule puteri ca să facă față efortului, și dac-ați cunoscut vreodat-un tip bolnav de tuberculoză-n ultimul grad, veți înțelege ce-am vrut să vă spun și-l veți compătimi pe Rudy.

Iar Granworth așteaptă la birou' său ca Henrietta să-l cheme la telefon.

Pe seară, în fine, îl sună. Îi spune lui Granworth că trebuie să-l vadă și-l întreabă unde-i convine. El îi indică poate-o cafenea mică din centru, și la ora convenită Henrietta apare, iar el sosește-n mașina lui și au o discuție aprinsă.

Granworth băuse cîteva păhărele și e în faza de euforie și plin de curaj. Îi spune Henriettei că nu face nici două parale pentru el, că n-are decît să facă ce pofteste. Cînd ea îl amenință c-o să dea divorț dacă nu renunță la cealaltă damă, el îi răspunde că-i în regulă și n-are nimic împotrivă, da' dacă va proceda în felul ăsta, el va prefera să părăsească țara decît să-i plătească pensie

alimentară. Atunci ea zice că n-are decît să-și păstreze pensia alimentară și să-i rămînă-n gît cînd o s-o-nghită pentru că ei îi ajung obligațiunile de stat pe care le are. Asta-l face să se cutremure de rîs, pentru că se gîndește cît de nostimă e istoria asta pe care i-o va povesti Paulettei cînd o s-o vadă din nou la-ntoarcerea sa la birou.

Mă-nterup, pentru că bate cineva la ușă. Metts se ridică și se duce să deschidă. Vorbește cu copoiu' de la intrare, apoi se-ntoarce și traversează încăperea pînă la mine. Ține-n mînă două telegrame, pe care mi le predă. Le desfac și le citesc. Una e de la birou' de cercetări criminale din New York, iar cealaltă de la un căpitan al jandarmeriei rurale din districtu' Zoni, către prefectura poliției mexicane din Mexicali. de unde mi-a fost înaintată aici.

Ambele mi se par cît se poate de convingătoare.

Le pun pe birou în fața mea și continui.

— Henrietta nu mai are ce să zică, le spun. El e cam cherchelit și ea-și dă seama de asta. Atunci se ridică și pleacă, se duce la gară și ia primu' tren înapoi la Hartford, Connecticut. Știm că a procedat așa, pentru că doi angajați de la gară, un casier și un conductor, au identificat-o după fotografie ca fiind o persoană ce a călătorit cu trenu' care-a ieșit din stație la nouă fără zece.

E-n regulă. Ei bine, să-l căutăm pe Granworth unde l-am lăsat. El se-ntoarce la mașină, o pornește și se duce înapoi la birou. Între timp se făcuse ora opt treizeci și se gîndește cu plăcere anticipată ce-o să mai rîdă cu Paulette de convorbirea asta a lui cu Henrietta și poate că-și face socoteala s-o scoată undeva la masă.

Buuun. Granworth se duce la birou' său ș-acolo găsește că-l așteaptă nu una, ci două persoane. Îl găsește pe Langdon Burdell în compania Paulettei. După ce-a trecut de biroul secretarei, fiind foarte amețit de băutură, uită să tragă ușa după el. Dacă n-ar fi uitat, poate că nici eu n-aș fi fost aici ca să vă spun povestea asta.

Așa fiind, intră în birou, se mai tratează cu încă un pahar și-l pufnește un rîs de se ține cu mîinile de burtă. Apoi începe să-i povestească Paulettei și lui Burdell despre întrevederea lui cu Henrietta. Le spune astora doi că proasta de Henrietta crede că

are două sute de bătrîne în obligațiuni de stat și că biata neroadă îl amenință cu divorțu' crezînd că are bani berechet, da-n realitate tot ce are nu-i decît un teanc de hîrtii contrafăcute.

Pe toți îi cuprinde un rîs homeric. Li se pare că-i o farsă a dracului de reușită și tocmai cînd se distrau mai bine, se deschide ușa și intră Rudy Benito... Cred că băiatu' ăsta intrase-n birou' secretarei și d-acolo îi auzise golind sacu' de isprăvi.

Rudy-și dă drumu'. Le-nșiră tot ce-l frige pe suflet. Îi spune lui Granworth că-i un escroc ordinar și pervers ș-apoi se-n-toarce către Paulette și-i declară ce crede și despre ea. Îi arată exact ce gîndește despre o ticăloasă împielită care-și dă concursu' la escrocarea bietului ei soț, care ș-așa nu mai are mult de trăit, și pe deasupra o hienă care se poate topi de rîs pe chestia asta.

Stă acolo, arătîndu-i cu degetul, amenințător. Ș-apoi le mai zice inc-un lucrușor.

Ș-anume că pentru el, faptu' că Granworth e dispus să-i înapoieze banii nu face nici cît o ceapă degerată. Îi anunță că se va duce la poliție, unde-o să dea-n vileag întreaga tărășenie ș-o să-i expună pe-amîndoi așa fel, ca toată lumea să poată vedea că sînt niște nemernici și niște ticăloși. Spune că indiferent dacă-i ultimul lucru pe care-l va face-n viață, are să-i înfunde-n pușcărie.

Și ce se-ntîmplă atunci? Ei bine, am să vă explic. Paulette asta d-aici e supărată foc. E furioasă c-a fost prinsă cu ocaua mică-n halul ăsta. Pe marginea biroului lui Granworth Aymes, chiar în dreptul unde șade ea, se găsește un presse-papiers, statueta unui boxer montată pe o plăcuță grea de onix, aceeași care se găsește acolo și acum. Ea se ridică ș-o apucă. O azvîrle cu toată puterea-n capu' lui Rudy și-l omoară. Zace acolo-n agonie, un om nenorocit și bolnav, care și așa n-avea nici o șansă ca să trăiască, în timp ce aici, în scaunu' ăsta, șade ticăloasa care-a săvîrșit fapta.

Paulette nu mai suportă tensiunea nervoasă și explo-dează. Sare-n sus. Se repede la birou și s-apleacă peste el. Ochi-i strălucesc de furie și e atît de nervoasă încît abia-și mai găsește cuvintele.

— N-am făcut-o eu! țipă. Îți jur că nu eu am făcut-o! Tot ce-ai spus e adevărat, în afară de omor. Eu nu l-am omorât. Granworth a făcut-o. El l-a omorât pe Rudy. El l-a omorât cu greutatea aia de onix!

Se prăbușește pe podea în fața biroului. Zace acolo zvîrcolindu-se. Ocolesc birou' și mă uit la ea.

— Îți mulțumesc foarte mult, Paulette, îi zic. Îți mulțumesc pentru pont. E exact ceea ce doream să știu.

XV. CREPUSCULUL ESCROCILOR

Ocolesc birou' și stau privind-o cum zace pe podea. Mă aștept ca dintr-o clipă-n alta să ne ofere o gală de isterie.

M-aplec ș-o ridic. O duc în brațe pînă la scaun și, pe parcurs, deși imobilizată-n felu' ăsta, ea-ncearcă o figură. În timp ce e-n brațele mele, întoarce capu' și mă privește, și-n privirea ei pune tot focu' ce-o mistuie. Cred că dama asta, dacă și-ar putea da zece ani din viață ca să mă poată ucide c-o privire, ar face-o fără ezitare. Otravă curată, ce mai!

Îi dau drumu', să cadă-n scaun.

— Ia-o-ncet și calm, Cleopatra, îi zic, că agitația și tărăboiu' o să-ți ajute cît mortului doctoria. Ai ratat combinația, scumpă prințesă, și te zbați ca peștele pe uscat. D-acu-ncolo ești un material din ăla după care vînează redactorii de știri, ești dama ce-a fost lucrată de un copoi federal pe care l-ai luat de fraier. Mi-e scîrbă de tine. Chiar dac-ai fi cumsecade, tot nu mi-ai place.

Se face roșie ca racu'. Socot că-n orice caz cuvintele astea pe care i le-am plasat i-au oprit istericalele. Face un efort ca să-și stăpînească nervii.

— Ești un ticălos ordinar! mă complimentează ea. Mor de ciudă că nu te-am împușcat atunci cînd te-am avut în mînă! Rău îmi pare că nu te-am atins atunci, așa ca să mai ai un an pînă să mori. Dar ia aminte. E cineva care o să-ți vină de hac. Cineva care o să te facă să plătești pentru asta.

— Vezi-ți de treabă, puișor, îi zic. N-are să-mi facă nimeni nimic și dac-ai să caști bine urechiușele alea sidefii ale tale și n-ai să te mai gîndești la noi epitetete cu care să mă-mbrobodești, o să

află de ce acel „cineva” n-o să facă nimic. Și încă ceva, pisicuțo, nu mă tem de prietenii tăi; oricât ar însemna ei pentru tine, să știi că pentru mine nu-s decît niște tâlhari. Și încă un lucru: dacă fiecare bandit care a-ncercat să mă scoată din circulație ar fi reușit să facă ce vrea, aș fi fost atît de ciuruit încît eram bun numai de sită.

Fii liniștită și întîmpină-ți soarta cu demnitate.

Mă-ntorc către Henrietta. S-a ridicat și privește fix înapoi. Încearcă să-nțeleagă unde-ncepe rolul ei. Nu cred c-ați văzut vreodată o damă atît de surprinsă ca Henrietta.

— Dar Lemmy. spune. Ai zis că Granworth l-a ucis pe Rudy Benito. Ce s-a întîmplat apoi? Nu înțeleg. Oare Granworth s-a sinucis după aia?

— Nu te grăbi, bombonico, îi zic. Încă n-ai auzit nici jumătate din poveste. După ce voi termina, ai să-ncepi să-nțelegi ce ticălos ordinar a fost bărbatul ăst-al tău și cîte fărădelegi poate să declanșeze o damă de teapa acestei Paulette d-aici, cînd i se năzare.

E-n regulă. Așadar să continuăm de unde-am rămas. Bietul Rudy Benito zace acolo pe podea, mort definitiv. Langdon Burdell, Granworth și Paulette stau și se uită unu' la altu' și se-n-treabă ce naiba o să facă acum, și deodată lui Paulette îi vine o altă idee grozavă – și încă ce idee, să nu mă-ntrebați! Vă spun că era o idee atît de bună încît aproape că s-a prins și n-a lipsit mult să scape basma curată.

Își aduce aminte că Granworth a-ncercat să se sinucidă cu doi ani în urmă – cînd s-a aruncat cu mașina-n fluviu. E-n regulă. Ei bine, nimeni nu știe prea multe despre Rudy. Nu e cunoscut la New York și-n orice caz e pe cale s-o șteargă-n Mexic. Așa că nimeni n-o să-i simtă lipsa. Ea propune deci lui Granworth și Burdell să-l dezbrace pe Rudy, să-l pună-n hainele lui Granworth, să-l vîre-n mașină și să-l trimită cu mașina peste parapetul docului. Toată lumea va crede că Granworth s-a sinucis, iar Granworth poate s-o șteargă cu Paulette și să se stabilească-n Mexic, dîndu-se drept soțul ei, Rudy.

Singuru' lucru de care trebuiau să se ferească era identificarea cadavrului de către organele poliției. Da' știau că Henrietta se-ntorsese la Hartford. Dacă vor putea să-mpiedice venirea ei la New York pînă cînd cadavrul lui Rudy va fi-ngropat și dacă Langdon Burdell se aranjează ca el să fie cel care să identifice cadavru' lui Rudy ca fiind al lui Granworth, toate vor fi în cea mai bună ordine. Ați înțeles?

Granworth găsește că ideea-i grozavă. Îl scoate cel puțin pe el afară din cauză. Tot ceea ce trebuie să facă e s-o șteargă cu Paulette, să plece din New York într-un loc unde nimeni să nu-l cunoască și să fie-n cea mai perfectă siguranță. Plus că scapă și de Henrietta, care-i o altă idee ce-i surîde, și una peste alta e un ticălos împutit, gata s-accepte indiferent ce i-ar propune Paulette să facă. Deci își scoate hainele și-l îmbracă pe Benito cu ele, avînd amîndoi cam aceeași statură. Apoi îi mai deteriorează fața lui Benito ceva mai tare, iar Granworth scrie cîteva rînduri ca din partea unui sinucigaș, pe care le pun, împreună cu portofelul lui Granworth, în haina de pe Benito.

Apoi stau la sfat ca să stabilească cum să transporte cadavru' la docuri, iar Paulettei i se năzare o altă idee epocală. Se oferă să treacă ea la volan și să ducă hoitu' lui Benito acolo, zicîndu-și că din moment ce Granworth se-ntîlnise în seara aia cu nevastă-sa, dacă s-ar întîmpla s-o vadă cineva, ar crede că-i Henrietta.

Deci Granworth și Burdell iau cadavru' și-l cară jos cu liftu' de serviciu din spatele blocului. Paulette așteaptă acolo-n mașină. Îl vîră pe Benito pe locu' din față, iar Paulette îl duce la docu' lui Cotton, luînd-o pe niște străzi lăturalnice. Cînd ajunge acolo se dă jos, se-aplecă în mașină, apasă pedala de ambreiaj cu mîna stîngă și bagă mașina-n viteză cu mîna dreaptă, apoi se retrage c-un pas și trîntește portiera. Mașina pornește și, după ce-a lovit un stîlp de lemn, se prăbușește-n apă.

Da' chiar în momentu' cînd Paulette se pregătea s-o ia din loc, îl zărește pe paznicu' de noapte Fargal. Se-napoiază și povestește chestia celor doi, care-o așteptau, Granworth și Burdell, iar

Burdell spune că asta n-ar avea nici o importanță pentru că-l va cumpăra pe paznicu' de noapte, dacă individul a văzut ceva.

E-n regulă. Care va să zică Paulette și Granworth o-ntind. Au cu ei cele două sute de bătrîne în obligațiuni de stat și-nainte de a pleca îi dau partea lui Burdell și lasă cîte o pîrtică pentru Fernandez, cameristă și fecior.

Cînd ajung în Mexic încep să se simtă mai bine, da' Paulette consideră că există încă o șansă ca Granworth să fie recunoscut cîndva. Și deci îi vine altă idee grozavă. Îl găsește pe doctoru' Madrales și-l plătesc cu bani grei ca să-l interneze pe Granworth în sanatoriu' său din Zoni, unde să-i facă o operație estetică a feței, care să-i schimbe fizionomia în așa fel încît nimeni să nu mai recunoască vreodată că el era Granworth.

Perfect. Ei bine, să ne-ntoarcem la Burdell. Granworth și Paulette șterseseră putina. A doua zi dimineată el se duce la docu' lui Cotton și-l găsește pe paznic. Îl atinge pe omul ăsta c-o bătrîină ca să uite că văzuse o femeie ieșind din mașină-n seara precedentă. Paznicu' zice că-i în regulă.

Apoi mașina-i scoasă din fluviu de către organele de poliție, care-ncheie un proces-verbal de sinucidere. Burdell se-nființează la morgă și-l identifică pe Granworth în cadavrul lui Benito. În portofel se găsește scrisoarea sinucigașului scrisă de mîna proprie a lui Granworth. Poliția se arată satisfăcută cu identificarea, iar judecătoru' dă un verdict la ancheta pentru stabilirea cauzelor morții în sensu' că aceasta s-ar datora sinuciderii. Ce, nu-i firesc? Oare Granworth nu mai încercase să se sinucidă în urmă cu doi ani?

Mă deplasez și stau cu spatele la birou' lui Metts și dau roată cu privirea. Paulette stă ghemuită. Fața i-a devenit cenușie. Maloney mă privește cu ochii ieșiți din orbite, iar Henrietta-și împreunează mîinile și-apoi le desface mereu. Metts e-ntr-o tensiune nervoasă atît de mare încît încearcă să-și aprindă luleaua c-un chibrit ce se stinsese. Continui să vorbesc:

— Buuun. Toate merg după plan. Burdell e rafinat. Lasă să treacă două zile pînă cînd îi telefonează Henriettei la Connecticut

pentru a-i spune că Granworth s-a sinucis. Procedează așa, pentru ca mortu' să poată fi îngropat fără ca ea să-l vadă.

Apoi le cere cameristei, feciorului și lui Fernandez să nu sufle o vorbă despre faptu' că Henrietta fusese la New York în seara aia, nu fiindc-ar vrea s-o ferească pe Henrietta de complicații, ci doar pentru că vrea ca nimeni să nu știe c-ar fi existat măcar o femeie, *oricare* ar fi ea. El se gîndește la Paulette.

Ei bine, întregu' plan funcționează admirabil și dacă s-ar fi oprit aici, toate ar fi fost în regulă și acum nici unu dintre noi n-ar fi avut habar de toată chestia.

Da' Burdell nu se mulțumește cu atîta. Nu se mulțumește, deși i-a rămas vechea afacere a lui Granworth, pe care o continuă, și cîștigă bani. Într-o zi, cînd cotrobăie prin birou' lui Granworth, găsește două lucruri. Găsește-n primu' rînd polița de asigurare pe care o contractase Granworth și-n care stă scris că două sute de mii de dolari vor fi plătiți la moartea sa *cu condiția ca aceasta să nu se producă prin sinucidere* și mai găsește cele trei scrisori ale Henriettei, pe care Granworth le lăsase-n birou, scrisorile-n care-l acuza că umblă cu altă femeie, și a treia, în care-i spunea că va veni la New York ca să aibă o explicație cu el.

Atunci lui Burdell îi vine-o idee. Îi vine cea mai ticăloasă, cea mai mîrșavă idee pe care a avut-o vreodată un individ. *Îi vine ideea că dacă s-ar putea dovedi că Granworth Aymes fusese ucis de soția sa Henrietta, atunci societatea de asigurări ar plăti. Banii ar intra în masa testamentară a lui Aymes, iar aceasta e grevată de ipoteca lui Periera, așa că banii de pe asigurare vor intra în buzunaru' lui Periera, din moment ce societatea de asigurări s-a obligat să plătească pentru orice cauză a decesului, cu excepția sinuciderii!*

Ați înțeles șpilu'? Era asta o idee grozavă, sau nu Deci Burdell se pune la treabă. Îl trimite pe Fernandez la conacul Altmira ca să-l pună la curent pe Periera cu nou' plan. Iar după asta, așteaptă cu răbdare și-o convinge pe Henrietta să plece la conac, unde va trăi bine și liniștit. Ea-i fericită să plece, pentru că e tulburată de presupusa sinucidere a lui Granworth. Se gîndește că poartă eventual

chiar și răspunderea acestui gest disperat și că, dacă n-ar fi fost atât de dură cu el, s-ar fi putut ca el să nu-l fi făcut.

E-n regulă. Apoi Burdell stă și-așteaptă. Am să vă spun de ce așteaptă. El știe că Henrietta n-are prea mulți bani. Știe că după ce vor fi cheltuiți, ea va-ncepe să recurgă la cele două sute de mii de dolari pe care le are în obligațiuni false, cele pe care i le substituiseră, și el mai știe că de-ndată ce va-ncerca să schimbe aceste hîrtii contrafăcute, guvernul federal va interveni și va porni cercetările. Știe că va fi vizitat de un agent, care-i va pune întrebări în privința lui Granworth și că vor fi cercetate circumstanțele în care s-a petrecut sinuciderea lui Aymes.

Scoate așadar cele trei scrisori ale Henriettei din birou și i le expediază lui Fernandez cu instrucțiuni ca să fie gata să le planteze-ntr-un loc unde agentu' federal să le poată găsi cu ușurință.

Toate se petrec conform previziunilor, cu precizie matematică. Mie mi se-ncredințează cazul și mă duc la New York ca să-l văd pe Burdell.

În timpu' șederii mele acolo, el îmi trimite o scrisoare nesemnată în care-mi spune că, dacă voi veni aici, am să găsesc niște scrisori din care pot afla lucruri interesante.

Iau plasă, vin aici, găsesc scrisorile și-ncep să cred că Henrietta l-a curățat pe Aymes, că de fapt el nu și-a luat singur viața, ci a fost omorât.

Burdell știe că eu mă voi întreba, probabil, cine a trimis scrisoarea asta și c-am să-i vorbesc despre ea, așa că-și pregătește o poveste – o poveste care face lucrurile s-apară încă și mai compromițătoare pentru Henrietta. Îmi declară că el le-a zis și celorlalți să spună cum că ea nu fusese la New York în seara respectivă, pentru ca numele ei să nu fie amestecat în afacerea asta.

Dar, la fel ca orice alt escroc, indivizii ăștia fac și ei vrînd-nevrînd greșeli. Și ăsta-i un lucru pe care mă bazez întotdeauna. L-am verificat pe Fernandez și-am aflat că fusese șoferul lui Aymes și-asta m-a pus pe gînduri. Lucru' cel mai grav pe care

l-au făcut a fost că l-au ucis pe Sagers, și chestia m-a-nfuriat, da' și mai stupid e că s-au cramponat cu insistență s-o scoată pe Henrietta vinovată. Depuneau cu toții atît zel s-aducă dovezi că ea purta vina, după ce-ncercaseră mai întîii să-mpiedice implicarea ei în afacere, încît mi-am dat seama că se-ntîmplă ceva suspect.

A doua greșeală a fost cînd Fernandez mi-a ciripit despre Paulette. Dacă mi-a vorbit, n-a făcut-o decît pentru că-ntre timp Granworth își schimbase fața-n regulă și nimeni nu l-ar fi recunoscut în el pe Granworth Aymes. Fernandez s-a gîndit că nu riscă nimic spunîndu-mi, și nu și-a-nchipuit c-o să-mi dau osteneala să mă deplasez pînă-n Mexic ca să văd cu ochii mei.

Mare nătăreu a fost și Fernandez. I-a jucat o scenă Henriettei căutînd s-o impresioneze că dacă nu-l ia de bărbat, ar putea să-i îngreuneze situația. După ce-am apărut eu, își schimbă povestea asta, în primu' rînd pentru că l-am altoit cînd a fost obraznic cu ea și-n al doilea rînd fiindcă e-n interesul înscenării lor ca el să spună că nu mai vrea să se-nsoare cu Henrietta acum, întrucît o bănuiește amestecată-n afacerea cu falsurile.

Mă lămuresc pe chestia acestui individ. Nu mai am nici o-ndoială că Fernandez cu Periera și Burdell lucrează mîna-n mîna. Deci, m-am hotărît să plec în Mexic s-o văd pe Paulette asta: da-na-înte de-a porni, o aduc pe Henrietta aici, la secția de poliție, și-o iau la-ntrebări într-un mod care să-i facă pe Fernandez și Periera să creadă că m-am lăsat convins de sugestiile lor și că mă duc la New York să pun la punct dosaru-mpotriva ei.

Numai că eu o-ntind în Mexic și, cînd ajung acolo, Paulette începe să facă și ea greșeli. Îl cheamă la telefon pe prietenul ei, Luis Daredo, și-i cere să mă curețe în drum spre Zoni, unde mă duceam să vorbesc cu presupusul ei soț, Rudy, care-și sfîrșea zilele acolo. Ea crede c-ar fi o chestie deșteaptă să mă scoată din circulație.

În orice caz, treaba nu le-a reușit. Am avut destul noroc ca să scap din încercarea asta cu pielea-ntreagă, dar încă nu bănuiesc adevăru'. Cînd am pornit la drum să-l văd pe Rudy Benito la Zoni, n-aveam încă nici o idee.

Am descoperit adevăru' numai pentru că escrocii sînt totdeauna neglijenți și pentru că-ntotdeauna fac o greșeală cît casa.

Cînd ajung la sanatoriu' lui Madrales din Zoni și urc să-l văd pe muribundul ăsta nenorocit, îmi pare rău pentru el, nu bănuiesc nimic și el îmi pune o barbă bine ticluită, care se potrivește cu poveștile lui Paulette. În fond, acum nu văd nimic surprinzător în asta, pentru că vorbise la telefon cu el și-l prevenise în privința mea.

Da' tocma-n clipa cînd să ies din camera bolnavului observ ceva, un lucru care mi se pare foarte curios. În spatele unui paravan văd pitit un coș de hîrtii și-n coșul ăsta din trestie-mpletită văd o scrumieră mare și pe fundu' coșului unde fuseseră răsturnate, sînt vreo șaizeci de chiștoace.

Mi s-aprinde o lampă. Cineva a curățat chiștoacele ș-a-n-cercat să le-ascundă înainte de a mi se da voie să urc pentru a-l vedea pe Rudy. Așa s-au gîndit să facă, doar și-au dat seama că n-am să cred că un om care moare de tuberculoză ar fi-n stare să fumeze vreo șaizeci de țigări într-o singură zi.

În fine, m-am lămurit. Acum înțeleg de ce a-n-cercat Paulette să mă-mpiedice să plec la Zoni. Îmi fulgeră o idee grozavă prin minte. Cobor și-i spun lui Madrales că-mi trebuie o declarație din partea lui Benito. O bat la mașină și-l pun pe Benito s-o semneze, apoi mă-ntorc la locuința Pauletei și compar semnătura de pe declarație cu una dintre semnăturile autentice ale lui Rudy Benito de pe copia unui transfer de acțiuni, datată c-un an în urmă.

Semnătura nu seamănă și asta mi-a spus tot ce-am vrut să știu.

În seara asta înainte de-a veni încoa, am fost în camera Henriettei, la ferma ei. Am găsit o veche scrisoare de la Granworth Aymes ș-am comparat scrisu' de mînă. Semnătura de pe declarația semnată de Rudy Benito și scrisu' de mînă a lui Granworth Aymes sînt identice. Individu' pe care l-am văzut la Zoni – individu' care se zicea că e pe moarte, care crăpa de rîs tot tîmpu', la gîndu' ce fraier trebuie să fiu, nu era Rudy Benito – era Granworth Aymes!

Mă uit la Paulette. Stă rezemată pe spate, cu privirea ațintită-n plafon. Nu-mi place cum arată. Parcă i-ar veni cu leșin.

Iau de pe birou una din telegramele pe care mi le-nmînase Metts.

— Așa, numai ca să-ți vină-n ajutor cînd ai să-l vezi pe avocatul tău, Paulette, îi zic, poate c-ai vrea să știi despre telegrama asta. E expediată de la New York azi dimineată. În urma unor instrucțiuni pe care le-am transmis din Yuma în timp ce erai sub cască la coafor, Langdon Burdell și Marie Dubuinet au fost arestați în zorii zilei de azi. L-au luat pe Burdell la-ntrebări și-a dat pe față toată tărășenia. A făcut mărturisiri complete și-a ciripit destule despre tine ca să te-nfunde definitiv.

Paulette face un efort pentru a-și recăpăta stăpînirea de sine. Se-ndreaptă-n scaun și-mi aruncă un zîmbet abia schițat.

— Ai cîștigat, spune c-o voce sugrumată. Eu am fost proasta – am crezut că nu ești decît un copoi ca toți copoii. De unde să știu c-aveai și minte?!

Privesc către Henrietta. S-a așezat și-arată speriată. Buzele-i tremură.

— Lemmy, spune. Atunci Granworth nu e mort. Trăiește – în Mexic. Eu...

— Numai o clipă, scumpo. Îi zic. Mă tem că ți-am rezervat și ție un mic șoc.

Iau cea de a doua telegramă și le-o citesc.

E din partea poliției mexicane din Mexicali și sună așa:

„Urmare la cererea agentului special L. H. Caution de la Biroul Federal de Cercetări Criminale al Statelor Unite ale Americii, confirmată ieri de către Consulul Federal din Yuma, de arestare a cetățeanului Statelor Unite Granworth Aymes, cunoscut sub numele de Rudy Benito și a cetățeanului spaniol doctor Eugenio Madrales, ambii din Zoni, Locotenentul de poliție Juan Marsiesta, însărcinat să se deplaseze cu o patrulă de jandarmi pentru efectuarea

arestării, raportează că ambii oameni și-au pierdut viața fiind împușcați în timp ce opuneau rezistență la arestare.”

Henrietta începe să plîngă. Își îngroapă capu-n mîini și plînge cu hohote de parcă i s-ar rupe inima.

— Nu te omori cu firea, prințeso, îi zic. Cred că felu-n care s-a terminat afacerea asta e cît se poate de avantajos pentru fiecare. Maloney, ai face mai bine s-o iei pe Henrietta-n mașina ta și s-o duci înapoi acasă la conac.

Henrietta se ridică. Vă spun că, așa, cu ochii plini de lacrimi, arată ca o păpușă adevărată. Are-n ochi un nu știu ce cînd se uită la mine, care m-ar putea face să mă topesc. Am impresia că dac-aș fi un tip înclinat să devin sentimental în legătură cu ceva, atunci felu-n care mă privește ar trebui să-mi facă plăcere.

— Cred că ești nemaipomenit. Lemmy! spune.

Iese împreună cu Maloney.

Mă deplasez la birou' lui Metts, deschid sertaru' și scot o pereche de brățări de oțel. Apoi mă duc la Paulette și i le pun la mîini. Nu s-ar zice că-i face plăcere.

— Nu ți-ar strica să te obișnuiești cu senzația asta, Paulette, îi zic, și dacă scapi cu douăzeci de ani, cred cu ai un noroc orb; de unde pui că n-am mai trecut la socoteală focurile alea pe care le-ai tras asupra mea.

Se scoală de pe scaun.

— Îmi pare rău că nu te-am nimerit, zice. Cred că m-aș fi scutit de o mulțime de neazuri dacă scăpam de tine. Dar, în sfîrșit, așa-i viața...

Face un pas brusc înapoi și-mi repede apoi o lovitură puternică-n obraz cu încheieturile. Cred că dacă m-ar fi izbit, cătușele alea ar fi făcut s-apară și mai pronunțat caracteru' de relief muntos al mutrei mele.

Eu, însă, fandez cu-ndemînare. Lovitura nu mă găsește. O înhaț și-s tocma' pe punctu' să-i administrez o bătaie bună, aplicată pe zona creată anume de natură în acest scop, cînd mă opresc.

— Nu, îi zic, n-am să-ți dau nici o lecție; ar fi ca și cum aş pune nuiaua pe-o viperă. Paulette Benito, continui, te arestez pentru culpa de complicitate la uciderea cu premeditare a soțului tău, Rudy Benito; te arestez pentru culpa de complicitate la falsificarea și punerea în circulație a unor bancnote și titluri de obligațiuni și acțiuni. Te rețin aici la Palm Springs pînă la extrădarea și chemarea ta în judecată în fața unei curți federale.

Și de asemenea, continui, personal vorbind, aş vrea să-ți spun cît sînt de fericit că nu-s bărbat-tu. Ar fi ca și cum aş dormi c-un șarpe cu clopoței în pat.

Mă privește și ochii-i scapără scînteii.

— Îmi pare rău că nu ești bărbatul meu, spune, măcar o săptămînă. Dacă te-aș avea de bărbat, ți-aș da șoricioaică!

— Grozav, îi zic, și dac-aș fi bărbat-tu aş fi fericit s-o iau și să scap de tine. Luați-o d-aici, băieți. Băgați-o la pîrnaie, și dacă vrea să facă tărăboi în beci, n-are decît să se dea cu capu' de pereți cît poștește.

Copoi, care așteptau afară, pun mîna pe ea și-o duc. Metts scoate o sticlă de whisky și luăm fiecare cîte o porție dublă. Simt o sfîrșeală atît de mare că-mi vine să mă bag în pat și să dorm douăzeci și patru de ore fără să mă-ntorc măcar o singură dată-n tot acest răstimp.

Metts îmi spune c-a trimis o furgonetă la conacul Altmira, c-un sicriu și cîțiva oameni d-ai lui, cu cazmale, ca să dezgroape rămășițele lui Sagers și să le depună la locu' convenit. Socot că băieții ăștia m-or fi așteptînd să mă duc acolo ca să le-arăt unde l-a-ngropat Fernandez pe bietu' băiat, așa că mă reped jos, intru-n mașină și-i dau bătaie spre conac.

Se crapă de ziuă. Cred că la ora asta peisaju' deșertului e impunător.

Am senzația că mi-ar place să stau p-aici, prin locurile astea, fără să fac vreo treabă și fără să-mi schimb această ocupație, în loc s-alerg de la un capăt la altu' al țării, să prind escroci

și falsificatori de doi bani ocaua și să joc tontoroiu' ferindu-mă de-mpușcăturile unor dame ca Paulette.

Las mașina-n fața fermei și ocolesc pe jos pînă-n spațele clădirii. Doi copoi din forțele locale, c-o furgonetă a poliției și niște sape, așteaptă acolo. În furgonetă au un sicriu. Le arăt unde e-ngropat Sagers și ei încep să sape.

Apoi îmi dă prin minte ceva. Aprind o țigară, mă-ntorc la mașină și mă-ndrept către micul conac al Henriettei. Cînd ajung acolo, îl văd pe Maloney care tocmai se suie-n mașina lui.

— I-ascultă, să n-ai impresia că-s prost, îi zic, sau poate că sînt? Da-n atmosfera asta deprimantă am uitat de singura veste bună pe care o am pentru Henrietta. Și-n orice caz unde-ai pornit-o?

— Îmi iau tălpășița, spune. Vezi c-acum, cînd Henrietta a ieșit din cauză, cred că prezența mea nu mai are nici un rost. Am vrut să-i dau o mîină de ajutor, asta-i tot, și bănuiesc c-am profitat de situație ca s-o-mping să se mărite cu mine. Dar acum se pare că ea-și dă seama că nu dorește asta. Zice că-i place să mă considere ca pe un frate – știi, chestii d-astea.

Zîmbește.

— În tot cazu', spune, am o prietenă-n Florida. Cred c-am să mă reped pîn-acolo să văd ce mai face.

— Halal băiat! îi zic.

Privesc prafu' pe care-l stîrnește în timp ce se-ndepărtează pe șosea. Apoi mă duc pînă la ușă și bat puternic. După un timp Henrietta-și face apariția. Și-a schimbat ținuta și poartă o rochie albă din crep de China și pantofi albi. Fără-ndoială că dama asta știe ce să pună pe ea ca s-arate ca o bomboană.

— Ascultă, Henrietta, îi zic. Am ceva vești pentru tine, și dacă nu m-am gîndit să ți le dau mai-nainte; ai tot dreptu' să mă crezi un tembel.

Granworth era asigurat pentru două sute de mii de bătrîne, nu-i așa? Ei bine, polița era valabilă pentru toate cazurile, cu excepția sinuciderii, și de sinucis nu s-a sinucis niciodată.

A fost împușcat ieri de către jandarmii mexicani în timp ce se opunea să fie arestat.

E-n regulă. Așadar societatea de asigurări va plăti. Asta-n seamnă c-ai să intri-ntr-o grămadă de dolari, așa că n-ai de ce să-ți mai frămînți creierii cu grijile zilei de mîine. Am să vorbesc cu Metts la-ntoarcere, și dacă vrei niște pitaci repede, o să ți-i avanseze banca. Am să telegrafiez biroului din New York ca să trimită polița de asigurare aici, pentru ca banca s-o țină-n garanție pentru banii de care ai nevoie.

Se uită la mine și ochii-i strălucesc.

— Asta-i grozav, Lemmy, spune. Dar nu vrei să intri puțin? Mai sînt unele lucruri pe care aș vrea să ți le spun. În afară de asta tocmai luam gustărea de dimineață.

O privesc.

— Ascultă, prințeso, îi zic. Nu știu dacă reputația mea a ajuns pînă la urechile matale. Află însă că sînt un bărbat dur. Nu-s un om căruia i se poate acorda încredere la o gustare de dimineață c-o damă faină ca tine. Mai ales dacă te pricepi să faci clătite cu dulceată de trandafiri. Cred c-atunci cînd mănînc clătite cu dulceată de trandafiri mă declanșez și mi se spune că devin un fel de om cu care damele nu mai sînt în siguranță.

Se sprijină de pervazul ușii.

— Mă gîndeam să te tratez cu pui la frigare, spune, dar în cazul ăsta cred că m-am răzgîndit. Mi-a venit o idee mai bună.

— Ca, de pildă? o-ntreb.

— Clătite cu dulceată de trandafiri, spune.

Mă uit din nou la ea și-ncep să mă gîndesc la bătrîna maică-mea. Cînd eram mic, mama Caution obișnuia să-mi spună că la mine mîncarea e pe planu-ntîi.

Numai că de data asta mama Caution s-a-nșelat.

SFÎRȘIT